

Nương Tử Thích Tác Quái

Contents

Nương Tử Thích Tác Quái	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	9
3. Chương 3	17
4. Chương 4	24
5. Chương 5	33
6. Chương 6	42
7. Chương 7	50
8. Chương 8	57
9. Chương 9	65
10. Chương 10	71
11. Chương 11	79

Nương Tử Thích Tác Quái

Giới thiệu

Kỳ quái, bốn tiểu thư ở thanh lâu vợ vết của cải như cá gặp nước, Nam nhân băng lãnh đó ngàn vạn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nuong-tu-thich-tac-quai>

1. Chương 1

Một thốt ngựa nâu sẫm phi trời chết trên đường vắng. Trên lưng ngựa, thanh niên vẻ mặt lo lắng, chỉ sợ hữu tử vô sinh, đuổi theo phía sau toàn là bọn xấu xa thâm độc, giết người không chớp mắt, tuyệt đối sẽ không thủ hạ lưu tình.

Ánh đao lấp lánh, tạo nên một vòng cung hoàn mỹ, hướng về phía tuần mã.

Một tiếng kêu vang lên, ngựa gục xuống, máu hồng nhuộm đầy đất.

Thanh niên gương mặt ngây thơ, anh tuấn, mày kiếm mắt sao, hai con ngươi đen toát lên vẻ kiên nghị, nhẹ nhàng xuống ngựa, nhếch miệng khinh thường nhìn địch thủ từng bước đến gần. Y phục của hắn loang lổ vết máu, đặc biệt là từ miệng vết thương sau lưng, máu tươi đang không ngừng tuôn chảy.

Gã cầm đao cười hung ác từng bước rút ngắn khoảng cách.

“Xem ngươi còn chạy đi đâu.”

“Ai phái các ngươi đến?” Phong Tế đặc biệt trấn định, không chút bối rối, cho dù trước mắt sinh tử chưa biết, vẫn duy trì vẻ mặt lạnh lùng thường ngày không đổi.

“Tìm Diêm vương mà hỏi.” Ánh đao vung lên.

Phong Tế chặt vật né tránh, trên đùi lại bị trúng một đao.

Trước mặt, năm người tề tựu, hình thành thế vây công.

Phong Tế không tự chủ cắn mạnh môi dưới, từ thắt lưng rút ra thanh chủy thủ, chết cũng phải giữ uy vũ, đây là lời phụ thân giáo huấn thường ngày, hắn không dám quên.

Tuổi còn nhỏ, lực yếu, thân lại mang trọng thương, muốn chống đỡ cùng lúc năm kẻ vạm vỡ cường ác, thật là quá miễn cưỡng.

Tuy vậy, lại không có ai dám xem nhẹ Phong Tế, dù sao hắn cũng là con trai độc nhất của Phong Tiêu Tiêu, Phong Tế, thiếu trang chủ của Thiên hạ Đệ Nhất trang.

Máu tươi không ngừng tuôn rơi. Tiếng kinh hô, rên rỉ đan xen vào nhau tạo nên một cảnh tượng kinh tâm động phách.

Phong Tế muốn lui cũng chẳng được, chân bị thương, tay phải tê rần, máu sau lưng chảy ra như suối, sớm đã mất đi khả năng chiến đấu. Tám phần là vùi chết nơi này, trừ phi có quý nhân xuất hiện.

Đương lúc lưỡng cực đua tranh, một hương thơm tự nhiên lan nhanh trong gió, tựa như mùi rượu ủ lâu năm, khiến mọi người nhin không được hít sâu hai cái.

Sự tình đột nhiên phát sinh, năm tên tráng hán phút chốc trở nên bất lực, không dám tin đều trừng lớn mắt, phần nộ nhìn về một điểm.

Nữ nhân nhan sắc mỹ lệ động lòng người, trên gương mặt xinh đẹp tràn đầy tiểu ý, trong tay khăn lụa tùy ý đóng đưa, cười cười nói: “Ái chà! Thật là ngại quá, quên mất trên khăn có tấm mê hương. Ta lại đứng ở nơi đầu gió, không tốt không tốt, làm ô hương bay đến mũi các ngươi, thật là xin lỗi.” Lời nói tràn ngập ảo não, nhưng biểu tình trên mặt lại đặc biệt hưng phấn, thật sự là nhìn không ra nửa điểm hối lỗi trong mắt nàng.

“Khụ.....” Tiếng ho khan nhẹ nhàng vang lên, chúng nhân mới phát hiện bên cạnh còn có người khác. Mỹ nữ nói chuyện quang mang chói mắt, đương nhiên không có người nào chú ý bên cạnh nàng còn có một tiểu tử dung mạo không xuất sắc.

Đôi mày liễu mờ nhạt nằm trên đôi mắt đen sáng ngời, đôi môi đỏ mọng, cằm nhỏ mũi nhỏ. Gương mặt thanh tú có thừa, bất quá đứng cạnh mỹ nhân chỉ như một phiến lá điểm tô nhan sắc.

“Tiểu thư, cứu người quan trọng hơn.” Thanh âm nho nhã như nước chảy khe suối, không một chút tạp âm, khiến người đối diện cảm thấy phi thường thoải mái.

Mỹ nhân quyến rũ nhìn Phong Tế cười cười nói nói: “Vừa rồi chỉ mãi mê triển hiện phong tao, thật khiến người chê cười.”

Phong Tế vẫn giữ nét mặt lạnh lùng không đổi. Nữ nhân phong trần, hẳn trước giờ không thích.

“Tiểu Mê, mau công người!” Người ra lệnh là chủ tử xinh đẹp, người nhận lệnh đương nhiên là thị nữ của nàng. Nếu quần áo dính bẩn, không phải đã tổn hại đến hình tượng hoa khôi Yêu Nguyệt lâu của nàng sao?

Đúng vậy, nàng đang ở thanh lâu, hơn nữa còn là hoa khôi, là loại nữ nhân chuyên moi tiền người khác. Không có biện pháp, nàng từ nhỏ đã không có chí tiến thủ, tuy tiền rất khó kiếm nhưng nếu có người nguyện ý bỏ ra, nàng rất sẵn lòng đón nhận. Nói nụ cười của nàng trị giá vạn lượng tuyệt không khoa trương.

Đưa mắt liếc chủ nhân, thị nữ tên gọi Tiểu Mê bước tới trước, đỡ Phong Tế đứng dậy, rồi ngồi xổm xuống cho hắn tựa vào lưng. Đừng xem nàng dáng hình suy nhược, công Phong Tế trên lưng tựa hồ không tốn một chút lực.

“Muội đi trước, tỷ tỷ có chút việc cần bàn với các vị hảo hán ca đây.” Mỹ nhân cười đến mức run rẩy cả người, khăn lụa trên tay quơ qua phất lại.

Tiểu Mê nhú nhú đôi mi thanh tú, không phải có chút thái quá sao? Thôi kệ, mặc kệ nàng, Tiểu Mê công người tiếp tục đi về phía trước.

Nhìn theo bóng dáng hai người rời đi, cô gái chậm rãi nhặt lên một thanh đao, nhẹ nhàng thở dài một hơi, bất đắc dĩ nói: “Không có biện pháp, ta bắt quá chỉ là một nha đầu, các người muốn trách thì trách chủ nhân của ta. Nhớ kỹ, nếu Diêm vương gia có hỏi, các người nhất định phải nói cho hắn biết chủ nhân ta tên gọi Vũ Mê Mê, là cái đại hoại đản (tên vô lại).”

Năm đại hán nghe qua lời nói kỳ lạ, hoàn toàn không thấu được ý nghĩa thực sự, là có nghe mà không có biết.

“Thật ngại quá, để ta tiễn các người một đoạn đường.” Cô gái lời còn chưa dứt, bạch đao tiến tới, hồng đao rút ra, rất nhanh gọn đã xử xong một tên mất còn đang trừng to kinh ngạc. Bốn gã kia không khỏi rùng mình, cùng cảm giác nữ nhân trước mặt giống như ngư đầu mã diện đang dắt họ đầu nhập Địa phủ.

Nhìn năm cái xác trước mặt, cô gái không khỏi cảm thán cho số phận của chính mình. Tuyệt Linh nàng tốt xấu gì cũng là nữ tử đẳng hoàng, trời sanh tính dịu dàng, ngoan ngoãn, cộng thêm vẻ đẹp trời ban quyến rũ mắt người, hà cớ làm sao lại khiến nàng gặp gỡ chủ nhân biến thái như vậy?!

Thấy nàng xinh đẹp, ghen tỵ cũng thôi đi, còn bắt nàng gia nhập thanh lâu bán rẻ tiếng cười? Vũ Mê Mê thì trở thành một tiểu nha đầu sai vặt, vừa không xuất đầu lộ diện, lại không cần lo lắng bị nam nhân sờ sảng. Không cần hoài nghi, vừa rời nha đầu tên Tiểu Mê kia chính là chủ nhân biến thái của nàng - Vũ Mê Mê, đến cả nửa điểm tự giác của nha đầu cũng hoàn toàn không có. Ô, nàng thật đáng thương quá đi.....

Một đường không ngừng than thân trách phận, Tuyệt Linh cũng nhanh chóng quay về chùa miếu dâng hương.

“Chủ nhân, đã xong.”

Vũ Mê Mê vẽ mặt bình tĩnh gật đầu.

Tuyệt Linh liếc mắt nhìn thấy một chiếc kiệu nhỏ, lại đưa mắt ngó xem biểu tình chủ nhân, lập tức minh bạch người trong kiệu chính là tiểu hài tử ban nãy, nhin không được hỏi: “Chủ nhân, người thật muốn dẫn hắn trở về?” Các nàng hiện tại đang ở thanh lâu mang hài tử này về không khiến người hoài nghi mới lạ!

Vũ Mê Mê nhướng cao đôi chân mày, cười như không cười nói: “Không phải tiểu thư quyết định là được à?”

Tuyệt Linh vẽ mặt đau khổ, thà không hỏi còn hơn, chủ nhân cho tới giờ đều là bắt nạt người ta.

Hoa khôi của Yêu Nguyệt Lâu đi chùa thắp hương, thuận tiện dẫn về một cậu trai trẻ anh tuấn bị trọng thương, đương nhiên việc này chỉ có chủ tử các nàng cùng đương sự biết. Ba người từ cửa sau tiến vào, không có quấy nhiễu mọi người trong lâu, mà đó là chưa nói tới hậu viện vốn là nơi Tuyệt Linh cư ngụ, không ai dám đến quấy rầy, dù sao bà chủ còn muốn dựa vào nàng kiếm bạc!

Phong Tế vẽ mặt ngưng thần đánh giá căn phòng của mình, tuy bài trí thanh nhã nhưng dù thanh nhã đến đâu, nơi này vẫn là thanh lâu, mà hắn thì thập phần căm ghét. Trong tiềm thức của hắn, nữ nhân thanh lâu không có người nào tốt, chỉ có điều trên người Tiểu Mê cô nương không có khí chất phong trần, cảm giác thân thiết tự nhiên như vị tỷ tỷ nhà hàng xóm.

Tuyệt Linh ngồi bên cửa sổ, hai tay nâng cằm, đôi song nhãn tràn ngập ai oán nhìn hai người bọn họ trong phòng. Tiểu tử băng lãnh không hiểu chuyện kia không cảm ơn thì thôi, còn tặng cho nàng ánh mắt khinh

khi, hần nghĩ nàng vui à? Còn không phải do nàng không có mắt chọn sai chủ nhân, một thân nữ tử thanh thuần bị đối đãi bất công, thật đáng thương mà! Chủ nhân của nàng còn đang bận rộn giúp người bơi thuốc trị thương, căn bản không có thời gian để ý đến gương mặt đẹp đang nhăn nhó.

Ai! Một tiếng thở dài.

Không ai để ý.

Ai! Sâu kín thở dài.

Phong Tế khinh thường nhìn nàng. Nữ nhân này đúng là không chịu được yên tĩnh!

Vũ Mê Mê thu thập hòm thuốc, thuận tiện ngẩng đầu liếc nàng một cái, khoe miệng chột cong, nói: “Tiểu thư, bên ngoài rộn ràng như vậy, sao còn chưa đi?” Thanh lâu náo nhiệt nhất là ban đêm, cũng là thời điểm hoa khôi bận bịu đêm bạc nhất.

Nghe Mê Mê nói, Tuyết Linh càng thêm chán chường, lại một lần nữa cảm thán chính mình mệnh khổ.

“Hần nhất thiết phải ở lại phòng muội sao?” Tuyết Linh vẽ mặt nhăn nhó nhìn Phong Tế. Nói thật lòng, tiểu nam hài này thật anh tuấn, môi hồng răng trắng, sau khi lớn lên nhất định có phong vị soái ca.

Vũ Mê Mê nhìn nam hài trước mặt lộ ra vẻ chán ghét, không khỏi âm thầm cười trộm, Linh Nhi làm bộ làm tịch quả thật khiến người ta cảm thấy rất không vừa mắt.

“Hay để hần ở phòng ta đi! Ở chỗ tiểu thư e có điều bất tiện.” Vũ Mê Mê nói ra lời khiến hai người còn lại trong phòng nhất thời hân hoan.

Phong Tế sắc mặt buông lỏng, hần mới không cần cùng nữ nhân nghe nói là hoa khôi kia cùng ngụ một phòng! Thật làm ra vẻ!

Tiếng bước chân dồn dập vang lên bên tai, vừa nghe đã biết là bà chủ tham tiền đang tới. Thật là đúng giờ, mỗi ngày không sai nửa khắc đều tìm đến.

Chủ tớ Vũ Mê Mê không khỏi nhìn nhau cười.

“Tuyết Linh cô nương, Tôn đại nhân chờ cô đã lâu, có phải nên nể tình một chút?” Thanh âm nịnh nọt từ ngoài cửa truyền tới.

Thu được ám chỉ của chủ nhân, trên môi Tuyết Linh nở nụ cười tươi: “Tôi lập tức đi ngay.”

“Tốt lắm, ta đi báo tin cho Tôn đại nhân, cô chuẩn bị nhanh lên.” Tú bà vô cùng cao hứng bước xuống thang lầu.

“Tiểu thư chậm rãi thay y phục, ta đưa hần đi trước.” Vũ Mê Mê cố ý làm như không thấy biểu tình ai oán trên mặt nàng, dìu Phong Tế rời đi.

~.

~Hương thảo được ngan ngát nơi cánh mũi, Phong Tế có chút buồn bực ngắm nhìn người đã giúp đỡ mình, không chỉ thân hình nàng, mà còn cả gian phòng này. Bài trí vô cùng đơn giản, trừ bỏ một giường, một bàn, một ghế, trong phòng còn chứa đầy bình lớn bình nhỏ.

Đưa hần ngồi xuống đầu giường, Vũ Mê Mê cười hiền lành: “Đệ yên tâm ở trong này dưỡng thương, sẽ không ai quấy rầy.”

Đích thực là không ai có thể đoán được hần đang trú trong thanh lâu. Phong Tế nhin không được cũng muốn cười.

“Thủ pháp của tỷ không giống với người thường.” Hần nhìn chằm chằm người trước mắt, cảm giác mơ hồ nàng có gì rất đặc biệt.

Vũ Mê Mê mỉm cười, xoa tóc hần: “Có một số việc cho dù có hoài nghi cũng không cần nói ra, hiểu không?” Thật sự là một đứa nhỏ thông minh, khiến cho người yêu thích.

Phong Tế gật đầu, không khỏi nhớ tới thân phụ hình như cũng đã từng nói như vậy.

“Tiểu Mê, xuống lầu.” Ngoài phòng truyền đến thanh âm kiều mị của Tuyết Linh, thật khiến người hồn xiêu phách lạc.

Phong Tế nhíu mày, tỏ vẻ chán ghét.

Vũ Mê Mê ý cười thâm sâu quan sát, hài tử này cùng Tuyết Linh rất giống oan gia.

“Ngoan ngoan nghỉ ngơi, một lát sẽ có đồ ăn đưa đến.” Võ võ đầu của hắn, nàng xoay người bước khỏi phòng.

Nhìn theo dáng nàng rời đi, Phong Tế trong lòng bất giác nổi lên một trận ầm ập, một cảm giác hắn chưa từng cảm nhận trước đây. Mẫu thân vì sinh khó mà qua đời, từ nhỏ đến lớn hắn chỉ có phụ thân bầu bạn.

Ngoài cửa sổ trắng sáng soi tỏ, điểm đầy sao, khiến hắn nhớ tới lời hứa với phụ thân mười lăm trăng tròn cùng trở về nhà.....

Tinh thần vừa mới thả lỏng, cảm giác mỗi một liên ập đến, bất tri bất giác mơ mơ màng màng nhắm mắt ngủ say.

Lúc tỉnh dậy thì thấy Tiểu Mê vẽ mặt tươi cười đang bưng một bát cháo.

“Ăn một chút đi.” Vũ Mê Mê giúp hắn ngồi dậy, đem bát đặt vào trong tay hắn.

“Cám ơn.” Phong Tế thanh âm có chút khác thường, cúi đầu ăn cháo, không khỏi có chút động lòng.

“Chậm chậm dùng, tỷ còn có việc.” Sờ đầu hắn, Vũ Mê Mê biểu tình trù mến nhìn hài tử trước mặt. Hắn mới mấy tuổi đầu, lại cố làm ra vẻ già dặn, đứa nhỏ này, cứ cố miễn cưỡng chính mình.

“Vâng.” Hắn không dám ngẩng đầu, sợ nàng nhìn thấy lệ trong mắt.

Cửa nhẹ nhàng mở cũng nhẹ nhàng đóng lại.

“Tiểu Mê là cô nương tốt, nhất định phải cứu cô ấy thoát khỏi chỗ này.” Phong Tế âm thầm phát hạ lời thề.
~.

~Oanh thanh yến ngữ, nhạc thanh khinh dương (Giọng oanh yến đang đưa cùng tiếng nhạc dịu êm).

Yêu Nguyệt Lâu theo lẽ thường đông chật người, có vũ vật Tuyết Linh này ở đây, không náo nhiệt mới là chuyện lạ.

Ngồi sau bức rèm che, bàn tay trắng nõn tùy tiện gảy thanh âm cũng có thể kiếm bạc đầy túi, đúng là hảo sự.

Nàng quả nhiên thông minh tuyệt đỉnh, còn có thể nghĩ đến đưa Linh Nhi làm hoa khôi vừa có thể kiếm tiền, lại thuận tiện trốn người quen. Vũ Mê Mê đứng sau lưng Tuyết Linh, không khỏi lộ ra nụ cười đắc ý.

“Gọi hoa khôi các ngươi ra đây. Bổng đại gia bỏ tiền, lại không nhìn thấy mặt người. Muốn bốn cột ta sao!” Tiếng gào to lẫn vào thanh âm náo nhiệt xung quanh.

Tú bà đon đả cười, “Đại gia chó nóng, bạc của ngài chỉ đủ nghe tấu khúc thôi.” Không có tiền thì đừng đến kỷ viện, còn dám điểm danh hoa khôi, thật nực cười!

“Nghe khúc?”

Một trận leng keng vang lên, bàn chén cơ hồ bị xô đẩy, giống như có xung đột xảy ra.

Đến hoa lâu không có bạc lại gây chuyện, hành động đó cơ bản là quấy rối.

Tuyết Linh quay đầu nhìn về phía chủ nhân, hỏi nhỏ: “Chủ nhân, sẽ không có chuyện gì chứ?”

Vũ Mê Mê mỉm cười, “Linh Nhi, trên đời có kẻ nào dám tùy ý khinh bạc đại mỹ nhân như muội chứ?” Nếu không, làm thế nào trước giờ mỹ nhân kẻ đều là kẻ hàng đầu trong tam thập lục kế?

Có, chủ nhân không phải luôn chọc ghẹo ta sao? Tuyết Linh trong lòng thầm phản bác, nhưng lại không dám nói ra, phải biết chủ nhân nhà nàng khi nổi giận thật sự rất đáng sợ.

“A!” Tiếng kêu thảm thiết đâm vào màng tai.

Chủ tớ hai người nhìn nhau, minh bạch có chuyện xảy ra....

Vũ Mê Mê xuyên qua bức màn nhìn thấy một nam tử toàn thân áo trắng, khí chất rất không bình thường, nàng ở xa như vậy còn có thể cảm thấy lãnh ý bức người từ thân hình hắt phát ra, hướng hồ phía sau hắt còn có hai gã tùy tùng vận thanh sam võ công cao cường. Nam tử này xem ra lai lịch không nhỏ.

“Chủ nhân, không phải người trong cốc tìm đến đây chứ?” Tuyết Linh bề ngoài lo lắng nhưng trong lòng không khỏi mừng thầm. Nếu thật bị phát hiện, nàng sẽ không phải tiếp tục sống ở thanh lâu, cũng có thể thoát khỏi danh hoa khô, hồi phục thân phận nữ nhi trong sạch.

Vũ Mê Mê liếc mắt nhìn nàng, thật là miệng quạ đen nói lời xúi quẩy. “Không phải.” Những người đó không thông minh đến vậy, nhưng mấy người này thật ra là ai? Tầm hoa vấn liễu hưởng ứng thi ca căn bản không có khả năng, nam nhân kia không khí trong phạm vi ba thước đều lạnh đến tàn nhẫn. Có nữ nhân nào muốn bị hắt đông lạnh chứ?

~.

~“Ta muốn gặp Tuyết Linh cô nương.” Thanh âm mười phần băng lãnh.

Tuyết Linh nắm tay chủ nhân. “Chủ nhân, người nhất định phải bảo vệ muội!” Chỉ nghe thanh âm còn cảm thấy lạnh chết khiếp, nhìn đến khuôn mặt nàng còn không đông chết mới lạ?!

Vũ Mê Mê nhẹ nhàng bỏ tay nàng ra: “Không có gì đâu,” rồi tiếp tục chú ý động tĩnh bên ngoài.

“Đại gia, muốn gặp Tuyết Linh cô nương phải có một ngàn lượng bạc....” Tú bà e ngại mở lời.

Bạc rơi lêng xêng trên bàn, khiến người sáng mắt. Không cần nói cũng biết là hoàn toàn dư.

“Vậy không thành vấn đề. Ha ha....” Tú bà giống như lão gà mái vỗ vạt cười.

“Không cần cười đến như vậy chứ, thật là đáng đánh!” Vũ Mê Mê lăm bằm trong miệng.

“Đúng thế.” Tuyết Linh phụ họa.

“Tuyết Linh cô nương, mau tiếp khách.” Tú bà kêu vợi vào bên trong rèm che.

Tuyết Linh đáng thương nhìn chủ nhân, hi vọng chủ nhân của mình xuất ra một điểm lương tâm.

Vũ Mê Mê đỡ nàng đứng lên, nói nhỏ: “Không cần sợ, có ta ở cạnh muội.”

Nàng sợ, chủ nhân thật có khả năng hi sinh nàng nha. “Chủ nhân, người phải thề tuyệt không một mình chạy trốn.” Nàng nhất định phải đạt thành giao kèo, theo một chủ nhân bất lương như vậy, phải quan tâm bản thân nhiều hơn một chút.

“Được, được.....” Vũ Mê Mê qua quýt đáp lời.

Tuyết Linh rốt cục yên lòng, chỉ cần là chủ nhân đáp ứng, nhất định sẽ không sao.

Di chuyển tới gần, Tuyết Linh không khỏi cảm thấy cổ họng khô khan, trong khi Vũ Mê Mê đối với nam nhân này vô cùng hiếu kỳ, mở to mắt nhìn chằm chằm phía trước.

Oa!

Mây kiếm vút bay, song nhãn lấp lánh như sao trời, tuy rằng vẻ mặt hàn khí bức người, nhưng hoàn toàn không làm giảm sút vẻ ngoài tuấn mỹ khiến người kinh ngạc.

A, tựa hồ như đã từng gặp qua. Vũ Mê Mê không khỏi nhú mày, nàng có thể khẳng định chính mình trước đây chưa thấy qua nam nhân này, vì sao lại có cảm giác thân thuộc đến thế?

Tuyết Linh trước kinh ngạc với vẻ tuấn mỹ của người phía trước, tiếp theo đã bị vẻ mặt hàn sương làm đông cứng người, làm sao còn quần hắt bộ dạng ra sao, lén lút thối lui ra phía sau chủ nhân. Chủ nhân mặc dù có lúc không quần nhân tình, nhưng trong lúc nguy cấp vẫn là chỗ đáng tin cậy để dựa vào.

Phong Tiêu Tiêu lạnh lùng đảo mắt nhìn đôi chủ tớ trước mặt, cảm giác đầu tiên là – quái dị. Đích thị là quái dị, người phía trước có nhiều hơn một phần khí độ, đang cùng hấn mắt to trừng mắt nhỏ; trái lại vị chủ nhân xinh đẹp kia, lại co rúm ở phía sau thị nữ, cả đầu cũng không dám ngẩng lên.

“Đại gia là đến nghe khúc hay xem vũ?” Vũ Mê Mê nở nụ cười, cúi thấp người thi lễ.

Phong Tiêu Tiêu nhìn chằm chằm nữ nhân trước mắt. Tốt lắm, không hề sợ hãi, có nữ nhân không sợ hấn sao, ngay cả chính thê tử đã mất cũng mang tâm sợ hấn. Nữ nhân này thật đặc biệt.

Tuyết Linh cơ hồ muốn hét ra tiếng, nàng hiện tại sợ tới mức tay chân rét run, làm sao múa hát, trước hết chỉ muốn ngất đi cho rảnh nợ.

“Mười ngày trước, các cô đến Thanh Liên Tự dâng hương.” Phong Tiêu Tiêu tiếng nói trầm thấp mà lạnh như băng, không phát ra chút hơi ấm.

Bị ánh mắt hấn đảo qua, Tuyết Linh cảm thấy mạng nhỏ mình thật không xong rồi.

Vũ Mê Mê nghiêng đầu, nheo nheo mắt, nàng nghĩ tới, Phong Tế trong phòng kia đích thực là bản thu nhỏ của người này, khó trách cảm thấy giống như đã từng quen biết.

“Đúng là như vậy.” Nàng sảng khoái gật đầu.

“Có từng thấy qua chuyện xảy ra?” Phong Tiêu Tiêu tiến lên từng bước, lãnh ý càng lan xa.

Tuyết Linh vội vàng thối lui, người run cầm cập.

Vũ Mê Mê khoe miệng hơi cong nghiền ngẫm trả lời, “Đại gia muốn biết chuyện gì, sao không nói thẳng ra?”

Phong Tiêu Tiêu ánh mắt phát lạnh, thật không thích giọng điệu nói chuyện này của nàng, tựa hồ như đang bỡn cợt hấn, hơn nữa hai chữ “đại gia” như đâm thẳng vào tai, rất không thoải mái.

“Cô đã cứu một đứa bé?” Trực tiếp đem các cô đổi thành cô, hấn hiện tại có thể khẳng định, cho dù thật sự là các nàng cứu Tế Nhi, cũng không phải là chủ ý của vị cô nương đang run lấy bầy đằng kia.

“Đây là cách đại gia đối đãi ân nhân cứu mạng con mình?” Nàng không chút khách khí trừng mắt nhìn hấn. Vũ Mê Mê nàng loại ác nhân nào mà chưa thấy qua, sợ gì hấn?

Phong Tiêu Tiêu nghe vậy rốt cục yên lòng, con nếu xác định không có việc gì, hấn cũng có tâm tình cùng nàng nói chuyện.

“Nhìn không ra ánh mắt của cô nương rất lợi hại.”

“Ngay cả như vậy, tôi cũng nhìn không ra đại gia đang xót con.” Vũ Mê Mê chậm rãi đáp lời.

Tuyết Linh mở to mắt, không thể tin được chủ nhân cũng dám đi vuốt râu hùm. Chủ nhân à, gan của người sao lại lớn đến thế?

Phong Tiêu Tiêu sắc mặt càng thêm u ám, phỏng chừng nếu có ai đứng gần hấn nhất định sẽ bị đông chết. Đương nhiên, Vũ Mê Mê là ngoại lệ, bởi vì nàng thân nhiên còn bước lên vài bước.

“Ta đến đưa Tế Nhi đi.” Hấn lạnh lùng nói, không khỏi nắm chặt quyền đầu. Hấn khẳng định, nàng hoàn toàn là đang khiêu khích hấn.

“Tôi lập tức dẫn người đến.” Tuyết Linh nhanh chóng thoát đi, giống như sau lưng có chó rượt đuổi. Trước kia vẫn cảm thấy chủ nhân là ác ma, hôm nay nàng mới phát hiện chủ nhân thật sự là rất đáng yêu, ít nhất so với người nào đó còn đáng yêu hơn gấp nhiều lần.

Trên lầu lúc này chỉ còn lại có Phong Tiêu Tiêu cùng Vũ Mê Mê trừng mắt nhìn nhau, không ai chịu lép vế.

Phong Tế rất nhanh liền chạy tới, hấn lo lắng Tiểu Mê sẽ bị phụ thân dọa đến chết khiếp. Nhưng – hấn không thể tưởng tượng nổi trên đời chuyện gì cũng đều có khả năng phát sinh, Tiểu Mê căn bản là không sợ về mặt băng lãnh của phụ thân, ngược lại vô cùng hứng thú cẩn thận đánh giá. Nếu không phải cố kỵ thân phận nam nữ, chỉ sợ nàng cũng dám vươn tay sờ mặt phụ thân xem đó có phải từ băng làm thành không.

“Cha.” Phong Tế tiến lên trước thi lễ.

“Tế Nhi.” Phong Tiêu Tiêu thanh âm hững hờ, thậm chí không có chút lên xuống, làm cho người ta không khỏi hoài nghi hẳn có phải là phụ thân của đứa nhỏ này không. “Chúng ta đi.”

“Cha.....” Phong Tế có điểm chần chừ.

“Ta sẽ lưu lại đủ tiền.” Phong Tiêu Tiêu trả lời.

“Cám ơn đại gia.” Vũ Mê Mê mỉm cười thi lễ, nàng không bao giờ ngại tiền đến tay.

“Cha, chúng ta thay Tiểu Mê chuộc thân được không?” Phong Tế rốt cục vẫn là nói ra.

Phong Tiêu Tiêu quay lại nhìn con, cảm giác Tế Nhi có chút thay đổi, ánh mắt nhất thời quét về phía Vũ Mê Mê đang cười tươi, không khỏi nhíu mày suy tư. Chuộc thân sao? Hẳn xem nàng ở thanh lâu chính là vô cùng thoải mái.

“Chủ nhân.” Tuyết Linh giật nhẹ vạt áo chủ nhân, kêu nhỏ.

Phong Tiêu Tiêu nhướng mày, hẳn nghe được, vị hoa khôi xinh đẹp này cư nhiên gọi nha hoàn của mình là “chủ nhân”, tình huống vô cùng – quái đản.

Vũ Mê Mê trợn mắt liếc nhìn nha đầu, đúng là thành sự không đủ bại sự có thừa. Ở trước mặt cao thủ lại dám lên tiếng, không phải là chính mình làm lộ tẩy ư?

“Hảo ý của Phong thiếu gia, Tiểu Mê xin đa tạ.” Vũ Mê Mê thản nhiên từ chối, nàng thật vất vả mới tìm được nơi này ẩn thân, không có lý do gì rời bỏ.

Phong Tiêu Tiêu nhìn nữ nhân trước mặt, trong mắt ẩn hiện tia sáng. Nàng khiến hắn cảm thấy hứng thú. Chủ tớ các nàng đến tốt cùng là có bí mật gì? Sẽ không phải là cùng với Hồng Vân giáo có liên quan chứ? Ý nghĩ vừa xuất hiện trong đầu, sắc mặt hắn càng thêm lạnh lẽo. Tốt, hắn thật muốn thưởng thức bản lĩnh thực sự của các nàng.

“Được.” Phong Tiêu Tiêu không ngờ lại nói ra một chữ này khiến cho ba người đang có mặt ở đây hoàn toàn sững sốt.

Phong Tế không nghĩ tới phụ thân nhanh như vậy đáp ứng; Vũ Mê Mê là vô cùng ngoài ý muốn, không dự đoán được nam nhân không màng thể diện này lại đáp ứng yêu cầu của con trẻ; về phần Tuyết Linh thì ngay từ đầu đã bị dọa choáng váng, hiện tại lại hóa vô đơn chí, tuy nói có thể rời khỏi thanh lâu là một chuyện tốt, nhưng là cùng nam nhân tuần lãnh này ở chung, nàng thà chấp nhận ở thanh lâu bị chủ nhân áp bức còn tốt hơn.

“Ta muốn thay hai vị cô nương này chuộc thân.” Phong Tiêu Tiêu xoay người nói chuyện với tú bà đang bưng đồ ăn đi tới.

Nghe vậy, tú bà trong lúc nhất thời trợn mắt há hốc mồm.

“Không nghe thấy sao? Muốn bao nhiêu tiền?” Hẳn không kiên nhẫn nhíu mày.

Tú bà hoàn hồn, “Không..... Các cô ấy không có ký giấy bán mình.”

Cha con Phong Tế nghi hoặc nhìn về phía chủ tớ hai người.

Vũ Mê Mê âm thầm than thở, hôm nay bị họ Phong làm loạn cả lên, xem ra các nàng không còn cách nào ngụ ở đây.

“Mẹ, chủ tớ chúng tôi cũng đến lúc phải rời đi.” Nàng mỉm cười hạ thấp người.

“Vậy...?” Tú bà muôn phần tiếc hận nhìn về phía Tuyết Linh, hoa khôi này là một kho vàng nha!

“Chủ nhân, chúng ta thật sự phải rời khỏi thanh lâu?!” Tuyết Linh kích động nắm tay chủ nhân.

Vũ Mê Mê đẩy nàng ra xa, nhíu mày nói: “Muội không phải đã sớm chờ đợi ngày này sao?”

Tuyết Linh mở miệng cười xán lạn, “Chủ nhân, thì ra người đã biết. Cho dù muội có ý nghĩ rời đi, nhưng nếu chủ nhân không cho phép, muội tuyệt đối không dám trái lời!” Thật tốt quá, nàng lại có thể chính đại quang minh kêu chủ nhân.

“Các cô là chủ tớ? Tỷ là chủ nhân của cô ấy?!” Phong Tế trong lòng hoàn toàn khiếp sợ.

“Đúng vậy.” Tuyết Linh dùng sức gật đầu, “Chẳng lẽ cậu không phát hiện ra chủ nhân của ta khí độ phi phàm sao?” Nịnh nọt một chút, đỡ phải đón nhận trả thù về sau của chủ nhân, nàng cũng không quên vừa rồi là do chính mình để lộ chuyện.

“Thu thập hành lý, chúng ta lên đường!” Vũ Mê Mê thở dài trong lòng. Lại phải tìm nơi trốn, sớm biết thế sẽ không gà mẹ cứu người, làm hỏng chỗ ẩn thân tốt đẹp này.

Tuyết Linh bỗng dưng tròn to mắt, sợ hãi kêu lên, “Chủ nhân, bạc nhiều như vậy làm sao mang đi!”

“Tìm chiếc xe, đồ ngốc.” Vũ Mê Mê nhin không được cóc đầu nàng.

“Vâng.”

“Còn không đi mau!” Nàng vỗ nhẹ vào mặt nha đầu.

Tuyết Linh phục hồi tinh thần, vén váy chạy vội đi.

Nhìn thân ảnh nhẹ nhàng biến mất, trên mặt Vũ Mê Mê không khỏi hiện ra ý cười. Linh Nhi vẫn là bộ dáng đó, còn tưởng rằng nàng giả trang lâu như vậy cũng có một chút phong cách của mỹ nhân, xem ra đã thất vọng rồi.

2. Chương 2

Nháy mắt mấy cái, lại chớp mắt mấy cái, đôi lông mày nhíu chặt, Vũ Mê Mê quay đầu trừng mắt nhìn về nha đầu của mình, lớn giọng hỏi: “Đây là muội trăm ngàn cực khổ tìm xe?” Một chiếc xe trâu, còn không có cả người đánh xe, hai người các nàng có thể kéo nổi ư?

Tuyết Linh biểu tình đau khổ, hai tay ôm đầu, ủy khuất bĩu môi nói: “Chủ nhân, không ai bán ngựa cho chúng ta hết.” Cũng không phải nàng sai, đều là chủ nhân gây họa, vì sao kết quả lúc nào cũng là nàng bị nghe mắng? Thật không công bằng.

“Bọn họ ngại tiền đâm tay à?” Vũ Mê Mê căn bản không tin lời của nàng.

Tuyết Linh nhanh nhẩu trả lời, “Bởi vì không ai dám đắc tội Thiên hạ Đệ Nhất trang.”

Là như vậy? Vũ Mê Mê nhíu mày, Phong Tiêu Tiêu kia quả thật có bản lĩnh làm cho người sợ hãi, không cần dùng danh hào Đệ nhất trang, chỉ cần hấn trưng ra bộ mặt lạnh lùng băng giá thì cũng không ai dám trái lời.

“Chủ nhân, chúng ta vì sao không đáp ứng hấn đi Đệ Nhất trang?” Tuyết Linh cẩn trọng lên tiếng. Nếu đáp ứng đi Đệ Nhất trang, hiện tại sẽ không phải ngay cả xe ngựa cũng chẳng tìm thấy, vàng bạc nhiều thế này, một đầu trâu sao kéo nổi đây?

Vũ Mê Mê dùng ánh mắt đảo qua người nha đầu, vỗ đầu nàng, cảm thán nói: “Trời cao tuy rằng uội gương mặt đẹp, nhưng đã quên đem đầu óc cất vào.”

“Chủ nhân.....” Tuyết Linh bất mãn kháng nghị. Chủ nhân nói như vậy không phải là đang trêu nàng ư?

Vũ Mê Mê không quan tâm, đưa tầm mắt trông về phía xa, trầm ngâm hít một hơi dài. “Trong chốn giang hồ, tuyệt đối không thể chọc đến là Đệ Nhất trang, ngay một cọng cỏ gió lay khê cũng sẽ lập tức truyền khắp giang hồ, muội cho rằng chúng ta vào Đệ Nhất trang là an toàn ư?” Nếu mấy người kia nghe được thông tin, nàng còn không lập tức bị đưa trở về chịu tội!

Cũng đúng! Tuyết Linh không khỏi gật đầu, chủ nhân chính là chủ nhân, suy nghĩ quả nhiên chu đáo, nhưng – “Chủ nhân, con trâu chỉ sợ không kéo nổi nhiều bạc thế này, làm sao bây giờ?”

“Tìm thêm mấy con nữa đi.” Nàng thật không tình nguyện thừa nhận nha đầu này là do nàng chọn.

“Vâng.” Tuyết Linh lập tức nhận mệnh rồi khỏi.

Ba ngày, các nàng tìm xe mất ba ngày. Bởi vì các nàng không cùng kẻ xưng là võ lâm đệ nhất nhân, giàu có phú tài trang chủ Thiên hạ Đệ Nhất trang Phong Tiêu Tiêu trở về làm khách, cho nên vấp phải khá nhiều trắc trở.

Đầu năm nay việc lạ xảy ra nhiều, như thế nào làm khách cũng có bất buộc?

Con mắt đảo liên hồi, sau một lát Vũ Mê Mê bừng tỉnh hiểu ra. Đúng rồi, Phong Tiêu Tiêu nhất định là hoài nghi nàng cùng bọn đuổi giết con mình có quan hệ! Ài cũng khó trách, ai kêu các nàng chủ tớ hai người ngàn chơn vạn tuyển vừa vặn ngày đó đi dâng hương, thật đúng là trùng hợp không khỏi khiến người hoài nghi. Nhưng là, các nàng đều đã muốn không đi, hấn không phải nên đình chỉ hành động sao? Vì sao còn vẫn ngăn cản các nàng rời đi?

Cảm nhận có người đang nhìn mình chăm chú, nàng quay đầu lại trông thấy Phong Tế đang đứng ở phía sau. Thân ảnh cô đơn được ánh chiều chiếu sáng trông càng thêm mỏng mảnh khác thường.

“Phong tiểu đệ, có việc à?” Nàng lộ ra khuôn mặt tươi cười vô hại, hướng hấn ngoắc tay.

Phong Tế cắn cắn môi dưới, do dự một lát, mở miệng nói: “Thật xin lỗi, Mê tỷ tỷ, đệ không nên ngăn cản hai người rời đi.”

Lúc này, nàng mới giật mình hiểu rõ, chẳng phải đã nói cái khối băng lớn họ Phong kia ma xui quỷ khiến gì lại ngăn cản các nàng như vậy, thì ra là thế.

“Không sao, tỷ cảm thấy dùng xe trâu kéo bạc rất mới mẻ.” Nàng cười nói, giận tiểu hài tử là việc rất không phong độ, nàng không nguyện ý.

“Cha muốn đệ giải thích với mọi người.” Phong TẠgục đầu xuống, có chút ngượng ngùng đá vào cục đá bên cạnh.

“Không sao, lúc này Tuyết Linh hấn là có thể mua được xe ngựa.” Vũ Mê Mê gật đầu, cười tươi rạng rỡ.

Nhưng mà, rất nhanh nàng liền không cười nổi.

Mười đầu trâu?! Quên đi, ít nhất hiện tại nhìn thấy đều là con khỏe mạnh, so với con trâu già trước đây tốt hơn nhiều lắm. Chỉ là – Linh Nhi không một chút hỏi thăm tình hình xe ngựa sao?

“Linh Nhi, sao muội không mua xe ngựa?” Khóe mắt nàng hàn quang lóe sáng, thật muốn bẻ gãy cổ tiểu nha đầu ngu ngốc này.

“Chủ nhân, người không phải nói mua nhiều trâu một chút ư?” Tuyết Linh vẻ mặt vô tội.

Tường đâu rồi? Giờ phút này Vũ Mê Mê phi thường muốn đập đầu vào tường. Trời cao ơi! Vì sao nàng năm đó lại chọn nha đầu này làm thị nữ? Cho đến giờ nàng còn chưa bị tức chết cũng là ông trời đã khai ân.

Phong Tế cảm thấy buồn cười. Nha đầu của Mê tỷ tỷ có chút hồ đồ đáng yêu!

“Ta đi đổi xe ngựa.” Bụng tràn đầy lửa giận, Vũ Mê Mê phun ra từng chữ.

“Dạ, chủ nhân.” Tuyết Linh gãi gãi đầu, không rõ chủ nhân vì sao đột nhiên biến sắc mặt, bất quá, dù sao thời điểm chủ nhân bình thường cũng không nhiều lắm.

Một xe chở đầy vàng bạc, phải đến năm con ngựa mới kéo được xe chuyển động, có thể thấy Tuyết Linh làm hoa khôi một thân không phí, phỏng chừng không có một trăm vạn, cũng tuyệt không ít hơn mấy chục vạn lượng.

Đem hành lý bao lớn bao nhỏ chất lên xe, Tuyết Linh lấy tay áo quạt mồ hôi trên trán, nhìn chủ nhân đang đứng nhàn nhả một bên. “Chủ nhân, lên đường thôi?”

Vũ Mê Mê xoa đầu Phong Tế, từ bên trong thắt lưng lấy ra một bình sứ màu trắng đặt vào tay hấn, “Có lúc cần dùng.”

“Mê tỷ tỷ,” Phong Tế có chút không nỡ, khó có người mang lại cho hắn cảm giác ấm áp đến vậy, nhưng là vì sao hắn không thể lưu lại nàng. “Tỷ sẽ tới Đệ Nhất trang thăm đệ chứ?” Đôi mắt tràn ngập mong chờ.

Vũ Mê Mê mỉm cười, vỗ vỗ vai hắn. “Tất cả tùy duyên!” Địa phương như vậy, nàng tốt nhất là không nên đến, nói gì thì nói an toàn vẫn là trên hết.

Tuyết Linh không khỏi ném cho nàng ánh mắt khinh thường, lời như vậy rõ ràng thể hiện ý không đi, còn bày đặt tù duyên do duyên!

Vũ Mê Mê mất sắc nhìn nàng cảnh cáo, Tuyết Linh lập tức dịu ngoan cúi đầu xuống.

“Mê tỷ tỷ, chúc tỷ thuận buồm xuôi gió.” Trên vẻ mặt tươi cười vẫn có chút gì đó gượng ép, nhưng ít ra hắn cũng nặn ra được nụ cười chúc phúc.

Vũ Mê Mê âm thầm ca thán, rõ ràng là một đứa nhỏ chín tuổi, lại khiến hắn trở nên già dặn thế này, Phong Tiêu Tiêu làm phụ thân cũng thật là tốt quá đi! Nàng từ trong túi áo lấy ra một cái bình sứ màu xanh đưa cho Phong Tế, “Đây là dược liệu chữa thương, cẩn thận bảo quản một chút.”

Tuyết Linh thầm lú lười, chủ nhân thế nào lại hào phóng như vậy. Bình ngọc kia cực kỳ trân quý, bao nhiêu kẻ thèm khát, chủ nhân cứ nhiên lại đem cho người ngoài. Đúng là kỳ tích!

“Mau trở về!” Bước lên xe ngựa, Vũ Mê Mê vỗ tay chào hắn.

“Mê tỷ tỷ, tỷ cũng phải bảo trọng.” Phong Tế nhìn các nàng cùng xe ngựa rời khỏi.

“Chủ nhân, không đau lòng à?” Tuyết Linh tiến đến gần Vũ Mê Mê, nhú mày hỏi.

“Ta cũng thật muốn hận chính mình mềm lòng.” Đang nói một chút, khóe miệng bất chợt cong lên, “Nhưng mà, Phong đại trang chủ thật khăng khải, bồi thường cho chúng ta cũng không thấp.” Ba vạn lượng, ha ha, thật không mất công chiếm được.

“Được kia so với ba vạn lượng quý hơn nhiều.” Tuyết Linh nhin không được nhắc nhở chủ nhân đã làm việc lỗ vốn.

Vũ Mê Mê nheo mắt, “Linh Nhi, không cần cứ lải nhải nhắc ta vừa rồi làm việc ngu xuẩn được không?” Ngại nàng không đủ đau lòng sao? Ai biết chính mình lại nảy sự mơ hồ, cứ nhiên lấy ra vật báu tặng người.

Tuyết Linh lập tức biết điều chuyển qua ngồi một bên, giả vờ nhàn tản thưởng thức phong cảnh ven đường. Chủ nhân chính là không bao giờ nói đạo lý, rõ ràng là mình làm sai, đến cuối cùng cũng trút tất cả lên vai kẻ khác, vu oan hãm hại là biệt tài của nàng ta.

Vũ Mê Mê quay đầu nhìn toa xe, mười rương lớn chứa đầy vàng bạc khiến cho nàng mặt mày hớn hử, bao nhiêu buồn bực đều xua tan hết.

Trên thế giới này, chỉ có tiền là đáng tin cậy nhất. Cha mẹ? Tin tưởng bọn người bỏ rơi nàng từ lúc ấu thơ tuyệt không có khả năng. Sư phụ? Suốt ngày tìm cách hãm hại người không có điểm nhìn được. Đồng môn? Vẫn là không nhiều lắm sự thoải mái trong lòng. Linh Nhi thì khỏi phải nói, càng không đáng tin cậy, làm việc không chút suy nghĩ, bị người bán chưa biết chừng còn cao cao hứng hứng giúp người đếm bạc mỗi tay.

~.

~Trời trong nắng ấm, cảnh sắc ven đường khiến lòng người bình thản, mọi mệt nhọc đều tan thành mây khói.

Chỉ là, xe ngựa các nàng sang trọng đến vậy, thế nào nữa thảng qua vẫn cứ chậm rãi bước về phía trước, không có vị nhân sĩ nào để ý cùng thèm khát nhảy ra chặn đường, thật đúng là khiến cho người ta cảm thấy buồn bực. Nhìn bánh xe oằn sâu dưới mặt đường, người thông minh chắc chắn biết được các nàng là đầu dê béo, hơn nữa lại là đầu dê béo ngênh ngang khoe cửa, thế thì có làm sao lại vẫn bình an như thế. Chẳng lẽ hiện tại người xấu đều thay đổi triệt để, an phận thủ thường làm dân chúng thiện lương? Vũ Mê Mê đem nghi vấn trong lòng bày tỏ với người đối diện.

Vừa nghe qua, Tuyết Linh lập tức kinh sợ nhảy dựng lên: “Chủ nhân, khó khăn lắm mới kiếm được đồng bạc này, người không cần cứ như vậy khoe khoang ra ngoài. Giữa đường gặp cướp tuyệt đối không phải là chuyện tốt.”

Vũ Mê Mê liếc nàng một cái, rồi quay đầu tiếp tục thưởng thức phong cảnh ven đường. Giữa trưa hè chói chang cũng có khí lạnh, thật là hiếm thấy!

“Chủ nhân....” Tuyết Linh không ngừng kiên trì muốn có đáp án.

Vũ Mê Mê thản nhiên nói: “Nên đến cũng sẽ đến, không phải sao?” Nhìn bụi đất mịn mù phía trước, tựa hồ có đội nhân mã đang lao về hướng này.

Việc lạ hàng năm đều xảy ra, năm nay tuyệt đối đặc biệt nhiều.

Đám người kia rõ ràng chính là cường đạo, rõ ràng tham lam nhìn xe ngựa chở các nàng vài lần, lại dùng ánh mắt dâm tà lướt qua thân thể Tuyết Linh nửa ngày, nhưng khi con người chạm đến đỉnh xe, lại ảo não giờ roi thúc ngựa nhanh chóng tiến về phía trước?

Là giang hồ biến hóa quá nhanh, hay là nàng không theo kịp thời đại? Vũ Mê Mê không ngừng nhú mày tỏ vẻ trầm ngâm.

“Muội nhớ ra rồi.” Tuyết Linh đột nhiên kinh hô.

Nàng cao hứng chỉ vào xe ngựa. “Chủ nhân, xe ngựa này là người của Đệ Nhất trang bán ình.” Nàng lúc ấy cảm thấy rất kỳ quái, bọn họ không nên bán xe cho nàng, lại bảo có lợi cho nàng cùng chủ nhân, quả nhiên là không lừa nàng.

Vũ Mê Mê bừng tỉnh đại ngộ, cái này khó trách, lục lâm thảo khấu bình thường không có mấy kẻ dám đi trêu chọc người của Thiên hạ Đệ Nhất trang. Nhìn không ra cái tên vẻ ngoài lạnh giá kia, cứ nhiên lại cấp mặt mũi cho chủ tớ bọn nàng, mặc kệ thế nào vẫn là nên cảm ơn hân. Những thứ cho Phong Tế cũng không còn cảm thấy luyến tiếc, tâm tình tự nhiên cũng tốt hẳn lên.

~.

~Thời tiết tháng Sáu như tính khí trẻ nhỏ, thay đổi bất thường. Trời còn đang trong xanh, bỗng chốc đổ mưa rào.

Chủ tớ hai người ở trong xe nghỉ ngơi, để mặc xe ngựa từ từ lăn bánh trên đường.

Lười nhác ngồi ăn lương khô mua lúc nghỉ ngơi dọc đường, cùng vén màn thưởng thức phong cảnh ngoài xe, thật là tiêu điều khoái hoạt tựa thần tiên.

Vó ngựa đạp trên đường khiến nước bắn tung tóe khắp nơi, hình thành nên một bức tranh đẹp.

Đột nhiên từ phía xa truyền đến tiếng bước chân rầm rập, chỉ trong chốc lát, xe ngựa đã bị một đám người áo xanh vây kín lại.

Không khí nhàn hạ thoải mái lập tức biến mất không còn thấy tăm hơi.

“Trang chủ chúng tôi có lời mời cô nương.” Từ ngữ phi thường khách khí nhưng chính là khẩu khí vô cùng không khách khí muốn cưỡng ép người ta.

Chỉ có hai nữ lưu yếu đuối cùng xe vàng bạc nặng nề, muốn từ trong đám người này phá vòng vây ra ngoài, thực sự là không có khả năng, cho nên Vũ Mê Mê các nàng phi thường hợp tác cùng bọn họ rời bước. “Tự mình hiểu lấy” – bốn chữ này thật khiến người ta thống hận.

Gió hiu hắt thổi, hề, sông Dịch lạnh. Tráng sĩ một đi, hề, không trở về *. Bi tráng, đó chính là tâm trạng bây giờ của Vũ Mê Mê. (Hai câu thơ Kinh Kha hát khi từ biệt Cao Tiệm Ly lên đường hành thích vua Tần là Doanh Chính. Cuộc chia tay diễn ra bên bờ sông Dịch.. Nguyên văn: “ . | Phong tiêu tiêu hề, Dịch thủy hàn. Tráng sĩ nhất khứ hề, bất phục hoàn.”)

Bắt đầu từ khi làm gà mẹ cứu Phong Tế thoát nạn, các nàng cùng cái kia đại danh鼎鼎 Thiên hạ Đệ Nhất trang tựa hồ có mối quan hệ nói không rõ chém không đứt. “Việc gì cũng đừng vào người” – lời này của sư phụ thật là vô cùng vô cùng có đạo lý, nàng lần đầu tiên có cùng nhận thức với sư phụ mình.

~.

~Cổng thật lớn a, trang viên thật rộng a, núi thật to a (giải thích một chút: Đệ nhất trang nằm trên núi, cho nên khúc sau mới có người lỡ dại làm điều bậy chui lên gốc cổ thụ sau núi trốn =)))..... Không hổ là Thiên hạ Đệ Nhất trang, cái gì cũng thật vĩ đại, giống như sợ rằng người ta không biết mình danh xưng Đệ nhất hay sao ấy.

Chậm rãi từ cửa chính đi đến đại sảnh tổng cộng mất thời gian – nửa nén hương! Trời ạ! Một khoảng cách thật dài, khó trách người hầu trong Đệ Nhất trang thân thủ đều tốt như vậy. Nếu khinh công không tốt, chỉ sợ khi trang chủ phân phó, bọn họ căn bản không kịp có thời gian đi thực hiện.

Phong Tiêu Tiêu bản tính lạnh lùng không tính đi, không tưởng được chính là bài trí trong Đệ Nhất trang nơi đâu cũng đều tràn ngập lạnh khí, sống ở nơi này về lâu về dài cho dù không bị đông chết cũng nhiễm phải phong hàn.

Sau khi an vị, Vũ Mê Mê khẽ nhấp một ngụm trà nóng.

Không hổ là kẻ có tiền, ngay cả nước trà đãi khách cũng là đại danh bích la xuân của Động Đình Tô Châu, nàng hài lòng híp mắt.

“Vũ cô nương, đắc tội rồi.” Thành linh một trận âm thanh vang vọng bên tai.

“Phốc –” Trà vừa uống đến miệng lập tức bị phun ra ngoài. Dọa chết người hù chết người a, đạo lý này Phong Tiêu Tiêu không biết sao? Làm ơn đi, võ công cao cũng không cần như vậy xuất hiện hù chết nàng.

Phong Tiêu Tiêu nhướng cao đôi mày, có chút ngoài ý muốn nhìn nàng thất thố. Trong ấn tượng của hắn, nữ nhân này là tòa băng sơn thấy tiền mặt cũng không đổi sắc.

“Ngài bước đi không phát ra âm thanh sao?” Ngữ khí của nàng thập phần không tốt, trái tim này giờ cứ đập liên hồi không ngừng.

Hắn lạnh lùng nhìn về phía nàng. “Là thói quen, thỉnh cô nương bao dung.” Vốn tưởng là nhân vật lợi hại, ai ngờ lại mang bộ dạng như thế này, lo lắng trong lòng bất giác cũng giảm đi một nửa.

“Không có thành ý.” Vũ Mê Mê lẩm bẩm, đừng tưởng rằng nàng nghe không ra ý trong lời nói.

“Chủ nhân, chúng ta đang đứng dưới hiên nhà người.” Tuyết Linh nhẹ giọng nhắc nhở, chủ nhân có khi quá cả gan gây loạn, người hầu như nàng phải biết phát huy tức thời, bởi vì nàng thật sự sợ chết.

Phong Tiêu Tiêu không chút quan tâm đến đôi chủ tớ kỳ lạ. Đúng vậy, cho tới nay cảm giác các nàng mang đến cho hắn chính là quái dị. Đôi khi chủ nhân thông minh tỏ ra vô cùng ngớ ngẩn; mà rõ ràng là nha hoàn gốc lại có thời điểm so với chủ nhân thông minh hơn.

“Đầu của ta đã cúi rất thấp, Linh Nhi.” Ngữ khí tràn đầy bất mãn vang lên. Tưởng nàng là ai cơ chứ? Vũ Mê Mê trời không sợ, đất không sợ, khắp giang hồ này cũng không bói ra một người khiến nàng run sợ à! Từ sau khi bắt đầu kiếp sống đào vong, nàng vẫn luôn giữ lấy nguyên tắc hành sự ‘người không phạm mình, mình không phạm người’ của mình, nhưng là vì sao vẫn luôn rước lấy rắc rối?

“Chủ nhân!” Tuyết Linh khẽ hô. Ánh mắt của chủ nhân thật là đáng sợ!

Vũ Mê Mê hướng về phía Tuyết Linh buông lời nói: “Linh Nhi, chúng ta rõ ràng không có làm chuyện xấu, tại sao phải chịu cúi đầu, chúng ta có gì sai sao?” Từ giờ trở đi, nàng phải trở lại là chính mình, cơ bản đây vốn không phải chuyện của các nàng! Huống chi nàng đến bây giờ còn không hiểu được vì sao lại được mời đến làm khách trong Đệ Nhất trang lạnh lẽo này.

Tuyết Linh cũng không vì vừa rồi khiếp đảm mà sinh buồn bực, “Đúng rồi, chủ nhân, chúng ta thật ra cũng không làm chuyện gì xấu.” Chủ nhân vốn từ khi bỏ cốc ra đi vẫn luôn rất an phận thủ thường, trước kia làm chuyện xấu gì cũng không phiền đến Đệ Nhất trang đích thân quản người à!

Phong Tiêu Tiêu khóe mắt co giắt, nhưng vẫn bảo trì trầm mặc, giả bộ đem ánh mắt lơ đãng ngắm nhìn các bức tranh sơn thủy treo ngoài đại sảnh, trong khi lỗ tai dựng thẳng lên lắng nghe cuộc đối thoại của đôi chủ tớ quái dị kia.

Vũ Mê Mê đảo mắt nhìn quanh đại sảnh. Trừ bỏ vị chủ nhân đang chăm chăm ngắm tranh xem họa kia, chỉ có một gã pha trà sai vặt đang đứng hầu. Cúi đầu nhìn phiến đá bằng phẳng dưới chân, khéo môi chọt cong lên. “Linh Nhi, ở chỗ này đào cái hầm được không?”

“Hả?” Tuyết Linh vẻ mặt hoang mang, đầu óc mờ mịt, không biết vị chủ nhân tinh quái này lại muốn làm trò gì.

“Làm nhiều việc xấu, mới tiện cho người ta có lý do chính đáng bắt giữ chúng ta.”

Lời vừa nói ra nháy mắt đã đem ba hồn bảy vía của Tuyết Linh thu hồi tại chỗ, run run mở miệng: “Lão nhân gia của muội ơi, người ta chưa hề nói lý do đến tìm mình, người tội gì lại đem việc vợ vào thân?”

“Là ta ghen tị.”

Vũ Mê Mê trả lời làm cho Phong Tiêu Tiêu ngạc nhiên quay đầu lại.

Nàng đầy lý lẽ hùng hồn nói: “Muội nhìn xem chủ nhân nhà muội, nhiều năm bốn ba liều mình vợ vết của cải, nhưng là toàn bộ tài sản chỉ là sâu là kiến so với đại sảnh này, không phải thật thua kém sao?”

Tuyết Linh kinh ngạc há hốc miệng, mặt tái xanh. “Chủ nhân, người đã được xem là phú hào giàu có rồi!” Ít nhất những người đồ đồ mắt cũng không có được, cũng hận chủ nhân đến nghiêng răng nghiêng lợi, bởi vì chủ nhân tuyệt đối là loại người đến thân huynh đệ ruột thịt cũng đem ra tính toán.

“Hắn vẫn giàu hơn ta!” Vũ Mê Mê hướng ngón tay chuẩn xác chỉ thẳng mặt Phong Tiêu Tiêu đang ngồi ở chủ vị.

Tuyết Linh mồ hôi lấm tấm trán, khấn trương không thôi.

Phong Tiêu Tiêu ánh mắt lạnh lùng nhìn qua cặp chủ tớ đang cùng nhau thảo luận kịch liệt, các nàng tựa hồ hoàn toàn quên địa bàn này là của ai, lại còn ở một bên thảo luận rất náo nhiệt.

“Tiền khách.” Lạnh lùng hạ lệnh đuổi khách, hắn không cần giữ con người thấy tiền là sáng mắt này ở bên cạnh nhi tử của mình.

“Cám ơn.” Vũ Mê Mê tươi cười sáng khoái. Nàng thành công, hắn quả nhiên không thích người tham tiền mê lợi.

Nhìn thấy bộ dạng thi hành quỷ kế thành công của nàng, Tuyết Linh rốt cục minh bạch chủ nhân đang chơi một trò rất thú vị, mà ngay cả nàng cũng bị thiết kế bên trong.

“Vũ Mê Mê –” Phong Tiêu Tiêu lần đầu tiên kích động la lớn, nữ nhân này thực sự đáng giận! Nàng cư nhiên chơi hắn, hơn nữa còn chơi rất ngoạn mục, nàng đã mượn gan trời à?

Kéo tay nha hoàn, Vũ Mê Mê hướng ngoài cửa chạy đi. Nhất thời đắc ý vênh váo, đã quên chủ nhân nơi này là cái khối băng lớn vạn năm.

Nàng nhanh, hắn nhanh hơn. Thời điểm nàng đến cửa trang đã thấy Phong Tiêu Tiêu nhàn tản đứng ở đó.

Vũ Mê Mê uể oải cúi đầu. “Phong trang chủ, tiểu nữ cùng ngài xưa nay không oán, gặ đây không thù, ngài cần gì cứ phải làm khó chúng tôi?” Sớm biết trước, năm đó đã tích cực học võ, nếu không bây giờ đâu bị người ước thúc như thế thật là thất sách.

“Hai bình được trên người Tế Nhi là của cô đưa?” Hắn trầm giọng hỏi.

“Không cần trả lại.” Nàng cũng đang rất hối hận đây.

“Cám ơn.” Phong Tiêu Tiêu thanh âm hạ thấp một chút.

Vũ Mê Mê choáng váng nhìn nam nhân đang đứng trước mặt mình, trong mắt hắn tựa hồ có chút khác lạ..... Là ôn nhu, đúng vậy, là ôn nhu. Thì ra hắn cũng là người có tình cảm, chẳng phải nàng đã nói rồi ư, tiểu tử đáng yêu như Phong Tế có người nào mà không thích.

“Được của cô lại lần nữa cứu sống Tế Nhi.” Hồng Vân giáo nổi tiếng giang hồ về sử dụng độc, không thể ngờ bọn họ tí bỉ như vậy, thần nhiên hướng một tiểu hài tử hạ độc thủ.

Phong Tế lại gặp nạn?! Nàng nghe xong không tránh khỏi căng thẳng.

“Tại hạ có một yêu cầu quá đáng.” Sắc mặt Phong Tiêu Tiêu có một chút xấu hổ.

Xấu hổ? Đích thực là xấu hổ! Vũ Mê Mê lại một lần nữa kinh ngạc không khép nổi miệng.

“Có thể mời cô ở lại bên Tế Nhi một thời gian được không?” Phong Tiêu Tiêu không để ý thái độ của nàng, trực tiếp mở lời.

“Được.” Vũ Mê Mê hào hứng gật đầu đáp ứng, không hề do dự.

Nghe vậy, Tuyết Linh vẻ mặt khó tin, kéo kéo ống tay áo người đứng cạnh, “Chủ nhân, không phải người nói ở lại Đệ Nhất trang rất nguy hiểm sao?” Là uống nhầm thuốc ư?

Vũ Mê Mê trừng mắt nhìn nàng: “Muội chưa từng nghe câu nơi nguy hiểm nhất chính là nơi an toàn nhất à?”

Tuyết Linh ngậm miệng không lên tiếng, sớm nên hiểu rõ chủ nhân chính là có khả năng đem màu đen nói thành màu trắng.

“Thật xin lỗi.” Vũ Mê Mê đột nhiên hướng Phong Tiêu Tiêu hạ thấp người giải thích.

“Chủ nhân?” Tuyết Linh vẻ mặt nghi hoặc, Phong Tiêu Tiêu cũng nhíu mày khó hiểu.

“Chạy mau!” Vũ Mê Mê kéo Tuyết Linh chạy ra ngoài, bây giờ không chạy thì chừng nào mới chạy.

Giây lát sau, trong đại sảnh Thiên hạ Đệ Nhất trang vang vọng một tiếng gầm điên cuồng, “Vũ Mê Mê đáng chết –”

~.

~Trên gốc cổ thụ sau núi, Tuyết Linh sắc mặt lo lắng nhìn chủ nhân. “Chủ nhân, người đã làm gì Phong trang chủ?” Nghe thấy thanh âm rống giận kia cũng biết tình hình không lạc quan gì.

Ngồi trên nhánh cây cao, Vũ Mê Mê vẻ mặt buồn bực, “Ta nghĩ đến hắn sẽ đối với chúng ta bất lợi, cho nên đã sớm hạ một chút ‘Dạng khiêu tán.’” (một loại thuốc ngứa) Ai bảo hắn vẻ mặt hung tàn lại lạnh như băng, không có chút nhiệt độ bình thường nào.

“Chủ nhân!” Nàng thét chói tai, “Người hạ được hắn, lại còn là ‘Dạng khiêu tán’?” Một người nghiêm túc lạnh lùng như vậy lại trước mặt hạ nhân hết nhảy lại múa, khẳng định là không còn mặt mũi, cơn giận này hắn nuốt được không? Chỉ sợ là truy cùng đuổi tận giết người diệt khẩu à.

Vũ Mê Mê không thêm quan tâm, ngược mắt nhìn mây trắng trên trời. “Nếu không, muội nghĩ vì sao ta lại kéo muội chạy đi?”

“Chúng ta nhanh chóng rời khỏi đây đi.” Tuyết Linh đề nghị.

Nàng thở dài, uể oải thốt lời: “Ta đã đáp ứng với người ta lưu lại.”

Tuyết Linh thân hình lảo đảo, thiếu chút nữa từ trên cây nhào xuống đất, “Chủ nhân, hiện tại không phải là thời điểm giữ chữ tín.” Mạng của bản thân là quan trọng, chủ nhân từ bao giờ lại bắt đầu xem một lời hứa đáng giá ngàn vàng như vậy?

Gió thổi qua hàng cây, tiếng thở dài của Vũ Mê Mê hòa tan trong làn mây lãng đãng du trôi nổi trên bầu trời xanh, “Chủ nhân nhà muội cực kỳ yêu thích Phong Tế, nhìn thấy hắn vô duyên vô cớ bị người hại chết, ta rất không đành lòng.” Nàng luôn luôn không quan tâm đến chuyện của thiên hạ, nhưng là Phong Tế tên tiểu tử này lọt vào mắt xanh của nàng, thật sự khiến người ta khó nghĩ mà.

Tuyết Linh đáng thương gờ mắt nhìn nàng: “Nhưng là, mạng của chúng ta cũng là mạng đấy! Chủ nhân, người không lo lắng chính mình mất mạng sao?” Nàng nhất định phải khơi gợi được cảm xúc nơi chủ nhân, như vậy mới có thể khiến cho chủ nhân sớm buông lỏng ra đi, nói gì thì nói bảo toàn tính mạng vẫn là quan trọng hơn.

Sầu nào nhìn nàng một cái, Vũ Mê Mê cúi đầu, hữu khí vô lực nói: “Linh Nhi, kỳ thật ta lạc đường.”

Sét đánh ngang tai!

Tuyết Linh há hốc không nói gì, nàng dù sao cũng không thể nghĩ đến người duy nhất có thể trông chờ, chủ nhân của mình, lại có thể vào thời khắc này lạc đường?!

“Đệ Nhất trang quả thật quá lớn.” Vũ Mê Mê cảm tức nói.

“Chính là vậy, lớn như vậy thật quả là lãng phí mà.” Tuyết Linh tiếp lời phụ họa.

Gió phơ phất thổi, mây trôi bồng bềnh, có hai người không ngừng thở dài ngấm cảnh.

~.

~Hoàng hôn, mặt trời lặn, nhường lại không gian cho ánh trăng tỏa sáng.

Đêm tối, côn trùng kêu rả rích thê lương, gió lạnh vờn khắp người, trên đỉnh cổ thụ ngấm trăng dich xác có một cổ tư vị khó nói.

Tuyết Linh ừa đói vừa khát, nhìn qua con người đang rất nhàn nhã hưởng thụ bên cạnh. “Chủ nhân, chúng ta vẫn tiếp tục ở đây không rời đi à?” Chủ nhân tính tình rất quái dị, càng là thời khắc quyết định sống chết, nàng ngược lại rất tự tại, giống như đối với nàng sinh tử chỉ là gió thoảng mây trôi.

Vũ Mê Mê neho mắt tràn đầy ý cười nhìn nha hoàn hồi đáp: “Linh Nhi, ta sợ nhảy xuống sẽ đè chết người.”

“Người?” Tuyết Linh khó hiểu, “Nơi này ngoài chúng ta, còn có người nào nữa?” Phía dưới tối đen như mực, cái gì cũng không nhìn rõ.

Nàng sâu xa cười nói: “Ban đêm ẩn bên dưới, muỗi vậy trùng trùng, trang chủ thật là nhẫn nại.”

“Quá khen, cô nương cũng không thua kém.”

Giọng nói âm lãnh từ dưới tàng cây truyền đến, Tuyết Linh giật mình hét lên một tiếng, sẩy chân té xuống.

“Linh Nhi –” Vũ Mê Mê thả người nhảy xuống, giữa không trung nắm chặt cánh tay của Tuyết Linh, thoắt mái phiêu nhiên rơi xuống đất. Nàng cũng không dám mong đợi cái tên mặt lạnh như băng kia nổi lòng từ bi cứu lấy nha hoàn đáng thương của nàng, hơn nữa có thể lúc này đây chính là thời khắc hấn tính sổ với các nàng.

“Võ công của Vũ cô nương tựa hồ không thấp.” Khẩu khí đậm đặc khiến người ta không nghe ra hỉ nộ ái ố bên trong.

Nàng mượn ánh trăng làm đèn, neho mắt nhìn về bóng hình đang ẩn hiện phía xa, nhưng sắc trời không tỏ, không nhìn rõ dáng người. “Chỉ dùng để bảo vệ bản thân, dù sao không phải ai cũng có thân thủ khiến người kinh sợ như trang chủ ngài.”

Phong Tiêu Tiêu bước khỏi chỗ đứng, con người tinh anh nhìn chằm chằm Vũ Mê Mê thản nhiên như không đứng trước mặt. “Từ lúc nào biết ta đến?”

Nàng nghiêng đầu ra chiều suy ngẫm. “Phải là lúc mặt trời lặn không?”

Phong Tiêu Tiêu trong lòng cả kinh, chính mình đúng là khi đó đến dưới tàng cây.

Nàng mỉm cười đầy thâm ý: “Trang chủ không cần giật mình, tôi chỉ là ngửi thấy mùi dục của mình mà thôi.”

Phong Tiêu Tiêu gật đầu hiểu rõ thầy thuốc đối với dục vật của chính mình đặc biệt mẫn cảm. Nhưng là nhắc đến dục vật, sẽ hấn không khỏi nhớ đến phản ứng của chính mình sau khi trúng độc, nổi bực tức trong lòng đột nhiên tăng lên.

“Trang chủ, ngài đại nhân đại lượng, chắc là sẽ không chấp hai tiểu nữ tử kiến thức nông cạn này, chúng tôi ở đây xin cúi đầu nhận lỗi.” Tiên hạ thủ vi cường, nàng không tin hấn đường đường là người đứng đầu một trang viện, lại còn là trang chủ của Thiên hạ Đệ Nhất trang, lại như vậy không biết xấu hổ ra tay đối phó các nàng.

“Cảm tạ trang chủ.” Tuyết Linh thời điểm này đặc biệt khôn khéo, cùng chủ tử tâm ý tương thông, hợp tác khăng khít.

Phong Tiêu Tiêu có chút dở khóc dở cười. Hắn có dự cảm, để Vũ Mê Mê ở lại, Đệ Nhất trang nhất định sẽ không có ngày thái bình.

3. Chương 3

Vào hè, thời tiết nóng đến kinh người.

Ánh dương đặc biệt chói chang như muốn thiêu đốt cả vạn vật, cả ngày trời trong xanh không có lấy một bóng mây.

Vũ Mê Mê một tay cầm quạt, một tay cầm cốc nước quả mát lạnh cho vào miệng, nhưng làm thế nào cũng không thể xua đi không khí ngột ngạt chung quanh. Ánh mắt ghen tỵ dừng lại trên thân hình mướt mát không có một giọt mồ hôi đang đứng trước mặt, nhịn không được liền lấy chân đá đá vào tiểu nữ tử gà gặt kia, “Linh Nhi, ta muốn đi tắm.”

Tuyết Linh uể oải mở mắt, mù mịt nhìn chủ nhân. “Từ lúc người tắm tới giờ còn chưa đến một canh giờ.”

Lau đi mồ hôi đang tuôn như suối trên trán, Mê Mê u oán nói: “Mùa hè bên ngoài thật sự là quá nóng, sớm biết trước ta đã không trốn đi.” Vẫn là ở nhà tốt hơn, đông ấm hạ lạnh.

Tuyết Linh ngây ngô lên tiếng: “Chúng ta phải quay về sao?” Chủ nhân rốt cục đã quyết định, các nàng chung quy cũng chấm dứt cuộc sống lưu lạc tha phương.

Vũ Mê Mê liếc mắt nhìn nha hoàn của mình. “Nếu muốn quay về, ta cần gì phải tìm mọi cách trốn đi?” Nàng cũng không phải ăn no không có việc gì làm – Ài, nhịn không được lại nghiêng đầu nghĩ nghĩ, nhưng là tựa hồ từ trước giờ nàng đều có bộ dáng ăn no không có việc gì làm, khó trách sự phụ thường hay bảo nàng là con sâu gạo (1) lớn nhất cốc.

Tuyết Linh gãi đầu bối rối: “Đúng vậy, vì sao lại trốn đi ha?”

Không nói lời nào, trơ mắt nhìn nha đầu, nàng lại lần nữa khẳng định năm đó khi tuyển nha đầu nhất định là còn chưa tỉnh ngủ, nên mới chọn người chưa đến một cân não này hầu hạ chính mình.

“Linh Nhi, muội ra cửa thêu hoa đi.” Vũ Mê Mê tức giận phát tay đuổi Tuyết Linh ra ngoài, nhìn thấy chỉ khiến nàng thêm đau đầu mà thôi.

Chủ nhân thế nào lại giận dữ như vậy? Tuyết Linh buồn bực nghe lời rời khỏi phòng.....

~.

~Phía trước cửa phòng đóng chặt im lìm là một dáng hình đang chăm chú vào mảnh khăn thêu. Đây là Phong Tiêu Tiêu từ ngoài bước vào Thu Thủy Hiên nhìn thấy một màn.

“Tuyết Linh cô nương.” Phong Tiêu Tiêu cất tiếng chào hỏi.

“A!” Tuyết Linh bị kim đâm vào tay, kinh hoảng ngẩng đầu.

Phong Tiêu Tiêu lãnh đạm giương mày, rất không thích nha đầu chỉ có ngoại hình này.

“Tìm chủ nhân sao?” Nhịn không được co rúm người lại, mỗi lần nhìn thấy bộ mặt đầy hàn băng kia khiến cho nàng tự đáy lòng rét run, đã trở thành thói quen không thể nào thay đổi được.

“Nàng ấy ở đâu?” Hắn nhìn về phía cửa phòng khép chặt, sắc mặt càng thêm lạnh lùng. Hắn cũng rất không thích Vũ Mê Mê quái dị, khó hiểu, khiến người phản cảm kia.

Tuyết Linh tăng thêm dũng khí, tiếng như muỗi kêu: “Chủ nhân không cho phép ai tiến vào.” Nàng vẫn là sợ.

Thật hán tiến lên đẩy cửa muốn vào, nàng có ý nghĩ muốn ngăn cản, nhưng nhìn qua bộ mặt không có chút nhiệt độ ấm áp kia, ngay lập tức đình chỉ tất cả hành động, vẫn là giao cho chủ nhân tự xử lý đi.

Hai bên đình viện, muôn ngàn sắc hoa đua nhau khoe sắc, mà trong đình người đang lười biếng ngả mình trên ghế kia lại khiến cho bách hoa kém phần rực rỡ – trang phục khinh bạc, nói khinh bạc là còn lịch sự, chứ cái người đang cầm cây quạt hương bồ (2) quạt lấy quạt để, Vũ Mê Mê, căn bản chính là ăn mặc quá mức lả lơi. Mái tóc dài mềm mại được búi cao lên để lộ chiếc cổ trắng ngần, trên người là chiếc áo không tay mỏng manh, cơ hồ có thể nhìn rõ nội y bên trong, váy dài chỉ đến đầu gối, làm lộ ra phần da thịt mượt mát, mềm mịn cùng một đôi hình dạng hoàn mỹ như bạch ngọc.....

Bất ngờ không kịp trở tay, cảnh xuân thu hết vào mắt, hấn cũng không nguyện dời đi ánh mắt. Nàng tuy không phải là tuyệt đại giai nhân, nhưng giờ phút này đây trên người lại vô tình ẩn chứa khí chất mị hoặc không thể kháng cự.

“A –” Tuyết Linh theo sau tiến vào nhìn thấy một màn cảnh tượng liền phát ra tiếng thét chói tai vang tận mây xanh, phạm vi trăm dặm xung quanh đều có thể nghe rõ.

Bên ngoài viện ngay lập tức xuất hiện động tĩnh, vài thân ảnh màu lam vội vàng tiến nhập, bọn họ chính là hộ vệ phụ trách an toàn cho trang viên.

Vũ Mê Mê, sau khi nghe thấy tiếng kinh hô của Tuyết Linh, phản ứng nhanh chóng cầm ly nước hoa quả hắt lên trời.

Kh trời rơi đầy nước quả, mọi người đua nhau tránh.

Sau khi lấy lại bình tĩnh chỉ nhìn thấy Vũ Mê Mê trang phục mỏng manh đang đứng, mà Tuyết Linh lại vọt tới trước người ngăn trở, tuy rằng hiệu quả không lớn, nhưng có còn hơn không, ít nhất hiện tại chỉ lỏa lồ hai cánh tay trắng nõn không tỳ vết.

“A –” Tuyết Linh lần thứ hai kích thích thính giác của mọi người trong Đệ Nhất trang.

“Linh Nhi, muội lại la gì đấy?” Vũ Mê Mê nhện không được thở dài, Linh Nhi rốt cuộc là muốn vờ bao nhiêu người tiến vào mới cam tâm?

Nàng sắc mặt tái nhợt nhìn nam nhân lãnh khốc trước mặt, ngón tay run rẩy, nói không thành câu. “Chủ..... nhân, hấn nhìn..... thấy người.....” Nàng dùng tính mạng thề, Phong Tiêu Tiêu tuyệt đối toàn bộ đều không bỏ sót, không thể tưởng người thoát nhìn chính trực cư nhiên lại là đại sắc lang! Nhìn người đứng là không nên chỉ trông tướng mạo.

“Toàn bộ lui ra ngoài.” Phong Tiêu Tiêu mặt lạnh như băng, hạ lệnh.

Nhóm hộ vệ áo xanh lập tức phụng mệnh rời đi, mặt không chút cảm xúc cùng chủ tử bọn hấn giống nhau không khác.

Tuyết Linh thần sắc hoảng loạn, hốt hoảng chạy vào trong phòng, bằng tốc độ nhanh nhất dâng lên một bộ áo ngoài. “Chủ nhân, quần áo.” M đã trễ, nhưng cũng cần phải khắc phục sự cố.

Nhìn chủ nhân chậm rãi mặc vào trang phục, nàng chân tay luống cuống ở bên người Vũ Mê Mê đi tới đi lui, vẻ mặt tràn đầy kích động, “Chủ nhân, làm sao bây giờ, làm sao bây giờ?”

“Cái gì làm sao bây giờ?” Vũ Mê Mê nhíu mày khó hiểu.

Tuyết Linh hoàn toàn đắm chìm trong suy nghĩ của chính mình, hốt hoảng nói: “Chủ nhân bị người ta nhìn thấy rõ ràng xuân sắc, nhưng là hấn đáng sợ như vậy, tuyệt đối không thể gả cho hấn, làm sao bây giờ.....”

Vũ Mê Mê sờ trán.

Phong Tiêu Tiêu trầm ngâm suy nghĩ.

“Linh Nhi!” Nàng la lớn, “Đừng xem chuyện đó quá quan trọng, huống hồ còn có cách giải quyết.”

Tuyết Linh vẽ mặt nghi hoặc nhìn chủ nhân.

Vũ Mê Mê ánh mắt biến hoá liên tục, bình tĩnh hướng về phía Phong Tiêu Tiêu, thản nhiên nói: “Hạ độc làm mù mắt, hoặc là giết hấn.”

“Đúng rồi, muội thế nào lại không nghĩ tới.” Tuyết Linh vỗ tay hoan hô, đối với chủ nhân bội phục sát đất.

Phong Tiêu Tiêu ho nhẹ một tiếng, trầm giọng cắt ngang mạch bàn luận của hai người: “Tại hạ vẫn còn đứng đây.” Tựa hồ không cần biết địa điểm, thời gian, chỉ cần các nàng hưng phấn liền sẽ nhiệt tình cùng nhau thảo luận, không thêm để ý sự có mặt của hắn.

“Ngài, Phong Tiêu Tiêu –” Vũ Mê Mê nhẹ nhàng tiến đến đối diện. “Bổn cô nương bị ngài chiếm tiện nghi, có thể hay không cấp một khoảng sân mát mẻ cho tôi ở?”

Cho dù Phong Tiêu Tiêu là bá chủ một phương, lãnh diện la sát, nhưng nghe qua dạng điều kiện trao đổi như thế không thể không viết một chữ “Phục”, bởi vì – hắn bị dọa nhá, nữ tử kia hoàn toàn không quan tâm cảnh xuân của mình bị tiết ra ngoài sao?

“Cô sợ nóng.” Ánh mắt hắn giống như lơ đãng lướt qua cơ thể kiều mị trước mặt, nhưng con ngươi lại phủ đầy vẻ thâm trầm khó đoán biết. Chỉ trong chốc lát, trên cổ nàng đã lấm tấm mồ hôi, trong tay chiếc quạt hương bồ cũng không ngừng phe phẩy.

Vũ Mê Mê gật đầu như già tởm, cầm khăn lau đi mồ hôi trên mặt. “Nơi này quả thật quá nóng, ngay cả cây cối phủ bóng râm cũng không có.” Nếu không đổi chỗ ở, nàng chỉ có nước chết vì nóng.

“Cô không mập.” Mục quang đảo quanh thân hình mảnh khảnh của nàng, bất chợt lên tiếng.

Vũ Mê Mê ngậy người một chút, sau đó chớp chớp mắt, khó chịu cau mày. “Ai qui định chỉ có người mập mới có thể sợ nóng?” Chẳng lẽ vì lý do sợ nóng này, nàng lại phải ăn để trở nên mập mập? Đó là chưa nói, nàng ăn cũng không hề ít, nhưng là không mập lên được, nàng không có cách nào nhá.

Vạt áo bị người nắm lấy, nàng rất không kiên nhẫn đá lại một cước. “Có chuyện thì nói, kéo cái gì mà kéo, kéo rơi y phục chỉ khiến người ta no mắt.” Dùng sức thu hồi y phục, cúi đầu nhìn xem, hoàn hảo không có gì để lộ.

Phong Tiêu Tiêu ánh mắt lóe lên, trong lòng thở dài một hơi. Đôi chủ tớ kỳ quái nhất hắn từng gặp qua, đúng là một đôi hoàn hảo trời sinh.

“Chủ nhân, có muốn mang hài vào không?” Tuyết Linh ủy khuất cầm trên tay đôi giày thêu hoa.

Vũ Mê Mê gật đầu, “Đương nhiên.” Tuy rằng không mang thì mát mẻ, nhưng sư phụ đã từng dạy qua nam nữ thụ thụ bất thân gì gì đó đó, vẫn là nên tôn trọng một chút lời giáo huấn của lão nhân gia người.

“Trang chủ đại giá quang lâm không biết có chuyện gì?” Nàng không ngừng phe phẩy chiếc quạt, thỉnh thoảng lại lau mồ hôi.

Ánh mắt lơ đãng nhìn về phía xa, vừa mới trải qua một màn, Phong Tiêu Tiêu khó có thể trấn tĩnh cùng đối mặt với Vũ Mê Mê xem như không có chuyện gì xảy ra. Nàng như vậy quả thật khiến hắn kinh ngạc.

“Tể Nhi muốn cùng các cô ở chung một chỗ.” Hắn cố trấn định tinh thần nói ra ý.

“Chờ đổi sân viện rồi hãy đề cập đến vấn đề này.” Vũ Mê Mê uống cạn ngụm nước quả cuối cùng, cảm thấy xung quanh cũng bớt đi chút hơi nóng.

“Sang Thính Đào Uyển đi.” Phong Tiêu Tiêu theo bản năng nói ra cái tên, sau đó bắt giác chau mày.

Âm thầm đánh giá biểu tình thay đổi của Phong Tiêu Tiêu, Vũ Mê Mê cong lên khóe miệng, “Được.” Địa phương kia có gì sao? Nhìn mặt hắn giống như nợ tiền bị người ta đuổi đánh.

Thật ra, Thính Đào Uyển là sân viện Phong Tiêu Tiêu thiếu thời đã ở, đến giờ cũng không cho ngoại nhân bước vào, cho dù là thê tử cũng không, nhưng hôm nay hắn cứ nhiên dễ dàng nhận lời ột người mới quen biết chưa lâu, thậm chí có thể nói là một nữ tử xa lạ tiến vào..... Rốt cuộc là hắn bị làm sao?

~.

~Thính Đào Uyển vốn là sân viện bị bỏ hoang từ lâu của Đệ Nhất trang, nhưng trong những ngày hè oi bức, nơi này ngược lại chính là địa phương mát mẻ nhất.

Cổ thụ chọc thẳng trời, cành lá che khuất thái dương trên cao, có vài phần ẩm đậm cùng ẩm ướt, bên cạnh đó còn có các loài hoa đua nhau khoe sắc, làm giảm đi mấy phần thích thú, tăng thêm không khí âm u.

Ngẩng đầu nhìn cây cối um tùm che khuất hơn nửa khoảng sân, Tuyết Linh không khỏi sợ hãi rùng mình, lại quay đầu nhìn sang người đang thản nhiên nằm dài tận hưởng không khí mát lành ở hành lang. “Chủ nhân không cảm thấy nơi này rất lạnh sao?” Cho dù là thời tiết ngày hè nóng bức, nàng vẫn như cũ luôn mặc trên người trang phục mùa thu.

Vũ Mê Mê lười biếng mở một bên mắt, thoải mái đáp lời, “Nắng hè chói chang, đây mới chính là thiên đường trong nhân gian a!” Với bản tính sợ nóng, được ở một địa phương tuyệt vời như thế này, nàng trong mơ cũng cười thành tiếng.

Tuyết Linh lại lần nữa nhìn phía cây cối xung quanh, bộ dạng lo lắng ra mặt. “Nhưng nếu như có người đến nơi này tập kích, chúng ta căn bản là khó lòng phòng bị.” Một khi nảy sinh vấn đề có liên quan đến sự sống còn, Tuyết Linh đơn thuần chất phác tự nhiên sẽ trở nên vô cùng minh mẫn.

Vũ Mê Mê vẻ mặt không cho là đúng chậm rãi nói: “Sớm đã nói với muội, địa phương càng nguy hiểm thì càng an toàn, bởi vì sẽ không ai nghĩ đến còn có người dám ở một nơi như thế này, cho nên an toàn của chúng ta càng được đảm bảo. Hơn nữa, cây cối rậm rạp xung quanh cũng có tác dụng che giấu rất tốt, người ngoài sẽ không dễ dàng phát hiện ra sân viện này.” Cho nên, các nàng cùng Phong Tế có thể yên tâm thoải mái trú trong đây.

Tuyết Linh cẩn thận ngẫm lại, không thể tìm ra lời phản bác. Chủ nhân không hổ là chủ nhân, lúc nào cũng rất thông minh, mặc dù có khi cũng khó tránh khỏi việc thị phi, nhưng tốt xấu gì trong nhiều năm ở chung, cũng không cần lo lắng chủ nhân đem cái mạng nhỏ của nàng giao cho người ta.

~.

~“Mê tỷ tỷ.” Thanh âm vừa cất lên, cuối hành lang đã thấy dáng người, thoạt nhìn thần sắc sáng sủa, rất có khí chất của thiếu gia Đệ Nhất trang.

Vũ Mê Mê mỉm cười, “Bài tập đã làm xong chưa?” Nói đến hai chữ bài tập này, nàng cực kỳ muốn thay hài tử Phong Tế đứng lên đòi lại công bằng. Tên Phong Tiêu Tiêu kia cũng thật máu lạnh, đứa nhỏ mới chín tuổi đầu, không những bắt học văn cùng tập võ, còn phải theo học kinh doanh, đã thế còn yêu cầu tất cả đều phải lâu lâu tinh thông..... Đúng là ép người quá đáng mà! Nhớ lại ngày xưa nàng cả ngày vô câu vô thúc (3), khoái hoạt tiêu dao, khiến lão sư phụ một ngày mọc thêm ba trăm sợi tóc bạc.

Phong Tế đi đến bên cạnh nàng, nhìn thấy trên bàn đặt đầy hoa quả tươi, cùng ẩm trà thơm thượng hạng. Mê tỷ tỷ là đúng là kiểu người biết hưởng thụ, lúc nào trên người cũng tỏa ra dạng khí chất đặc biệt mạnh mẽ, khoái lạc vô ưu.

“Phong lão đại đâu?” Vũ Mê Mê hướng về phía sau liếc mắt một cái, không thấy bóng dáng khối băng di động kia, đột nhiên có chút buồn bực.

Phong Tế tràn đầy ý cười trong mắt. “Cha còn có việc phải giải quyết.”

Nàng đứng dậy khỏi ghế, lười nhác duỗi chân duỗi tay, đột nhiên phi thân lên chiếc đu bắc ngang hai cây cổ thụ, nhàn nhã đung đưa theo nhịp gió. “Phong tiểu đệ, nhìn đệ cực nhọc như vậy, Mê tỷ tỷ cho đệ một chủ ý được không?”

“Vâng ạ!” Phong Tế vui vẻ gật đầu, chủ ý của Mê tỷ tỷ nhất định là tốt nhất.

“Để cha đệ sinh thêm vài đứa em nữa cùng đệ chia sẻ không phải là được rồi sao?” Vũ Mê Mê bất ngờ nêu lên đề nghị.

Tuyết Linh nhân tình sáng lên, vỗ tay hô to: “Đúng là chủ ý hay.”

Nhưng là Phong Tế lại trưng ra bộ mặt nhăn như mướp đắng: “Mê tỷ tỷ, mẫu thân sau khi sinh ra đệ đã qua đời.”

“Vậy để cho Phong trang chủ lại cưới vợ là được.” Nàng thản nhiên nói.

“Cha sẽ không lấy vợ.” Hắn lắc đầu, rất nhiều bà mối cũng từng đăng môn (đến cửa) cầu hôn, nhưng là không hiểu sao toàn bộ đều khước từ.

“Đệ không ngoan sao?” Vũ Mê Mê hồ nghi nhìn Phong Tế đáng vẻ vô tội, đàn ông lấy vợ không được thông thường là do con của vợ trước làm khó dễ.

“Không phải.” Hấn cũng rất muốn có huynh đệ tỷ muội cùng nhau chia sẻ tâm tình, nhưng tất cả chỉ là ảo tưởng.

Vũ Mê Mê nhảy xuống bàn đu, ngồi xổm trước mặt hấn, ôn nhu cười. “Phong tiểu đệ, chúng ta làm cái giao kèo đi, nếu cha đệ lấy được nương tử, đệ đi theo tỷ nhé?” Ha ha, nghĩ ra được biện pháp một mũi tên trúng hai đích, nàng quả thật rất thông minh.

Trên góc khuất hành lang có thân ảnh lặng yên đứng nhìn người trước mặt ngon ngọt cười gian lừa gạt trẻ thơ chưa hiểu chuyện.

“Khó lắm, Mê tỷ tỷ.” Phong Tế cũng không lạc quan như vậy.

Vũ Mê Mê vỗ ngực cười lớn: “Yên tâm, nam nhân trên đời có mấy ai qua nổi ải mỹ nhân. Linh Nhi nhà tỷ dung nhan tuyệt sắc, nam nhân nào nhìn thấy mà không chảy nước miếng nha?”

Tuyệt Linh nghe thấy vậy liền giãy nảy, “Chủ nhân, muội không muốn!” Chủ nhân muốn đông lạnh nàng sao, chỉ nhìn đến cái mặt của Phong Tiêu Tiêu nàng đã sợ muốn chết. Đem nàng gả cho hấn, chi bằng trực tiếp giết nàng còn hơn.

Phong Tế vẻ mặt chán ghét, “Đệ cũng không muốn.” Tuyệt Linh mặc dù cũng có lúc đáng yêu, nhưng mà làm kẻ mẫu của hấn, vẫn là không đủ tư cách.

“Muội nghĩ rằng ta có thể để cho đoá hoa lài cắm trên bãi phân trâu ư?” Giọng điệu của Vũ Mê Mê mau chóng thay đổi, “Linh Nhi khả ái, ta còn muốn giữ lại bên người.” Nha đầu đáng yêu cũng không dễ tìm đâu.

“Đúng vậy, đúng vậy.” Tuyệt Linh gật đầu như già tởi, trưng ra vẻ mặt kích động như muốn nói ‘sinh ra ta là cha mẹ, nhưng người hiểu ta lại là chủ nhân’.

Lúc này, người nào đó sắc mặt đã muốn xanh mét.

“Đệ trước tiên trả lời có đáp ứng hay không!” Vũ Mê Mê cười gian trá.

Phong Tế còn nhỏ bản tính ngây thơ, do dự một lát vẫn là gật đầu đồng ý.

“Tốt lắm, cứ tin ở tỷ.” Nàng tự đắc vỗ vai hấn, “Đệ Nhất trang sẽ rất nhanh xuất hiện một vị tân phụ nhân, nhớ kỹ đến lúc đó đệ phải đi theo tỷ.” Thành công! Thành công! Ha ha, nàng cuối cùng cũng có thể quang minh chính đại quay trở về.

Tuyệt Linh nhỏ giọng thì thầm, “Chủ nhân cười thật gian trá!”

Phong Tế vẫn là vẻ mặt lo lắng, “Mê tỷ tỷ, cha đệ rất khó thuyết phục.” Mê tỷ tỷ nhất định đã nghĩ quá đơn giản, vẻ mặt lạnh lùng của cha hoàn toàn có thể dọa chết người, xem biểu hiện của Tuyệt Linh thì biết.

Vũ Mê Mê cười to ba tiếng, đắc ý nói: “Nam nhân mà, khó tránh khỏi thất tình lục dục, hoàn hảo mình có thể lợi dụng điểm này.” Sống tại thanh lâu đã lâu, hiểu biết về nam nữ nàng nắm không được bẫy cũng được ba phần.

“Cô muốn lợi dụng ra sao?” Thanh âm băng lãnh, không nghe ra một chút tia ấm truyền đến.

“Phong trang chủ –” Nàng xấu hổ gãi đầu, ánh mắt di đảo khắp hướng. Không phải chứ? Linh Nhi nhanh như vậy đã biến mất? Còn có Phong tiểu đệ, bốn chữ ‘cảm ân tất báo’ (chịu ơn phải báo) không biết viết thể nào à? Nàng vì hạnh phúc của hấn mà phấn đấu, hấn cư nhiên chỉ lo trốn chạy riêng mình. Rất tốt rất tốt, chỉ còn nàng cùng đương sự đối mặt, có cảm giác muốn hít thở không thông.

“Tại hạ chờ câu trả lời của cô nương.” Thanh âm lạnh lùng tiếp tục truyền vào tai, cùng bùa đòi mạng khủng bố giống nhau không sai khác.

Nàng chậm rãi lui về phía sau, ý đồ biến mất không tăm tích, nhưng Phong Tiêu Tiêu lại từng bước tiến sát. Kế hoạch chạy trốn chưa thành đã tuyên bố thất bại.

Nàng cúi đầu, quyết định thẳng thắn. “Nếu như tôi nói, tôi nói là nếu như –” Nàng chợt dạ tăng thêm ngữ khí.

Hắn nhướn mày không nói, chờ nàng tiếp tục.

“Cho ngài uống xuân dược, cho ngài tùy ý điên đảo phượng loan, sau đó đem người ấy cưới vào cửa.....” Lời đang nói bị cắt đứt trong ánh nhìn âm lãnh của Phong Tiêu Tiêu. Nàng đã biết là không thể nói, quả nhiên là loại tình huống này.

Nhìn hắn trong mắt ngưng tụ mưa gió, Vũ Mê Mê vội la lên: “Đương nhiên, tôi cũng nghĩ đến chuyện để ngài chiêu thân, đó là sự thật.” Nàng nhắc tay chỉ thẳng trời thề thốt tỏ vẻ chân thành.

“Chiêu thân?” Phong Tiêu Tiêu nhủ mày nhìn nàng. Cô gái này lại muốn bày trò gì đây?

Nàng lập tức gạt đầu. “Chính là cho vờ bà mới tới, sau đó.....”

“Ta không muốn dọa người.” Thanh âm càng thêm băng lãnh, biểu tình cũng tăng phần âm u.

Không biết có phải ảo giác hay không, Vũ Mê Mê cảm thấy hắn như ma đầy tâm sự. Dừng sức đá đi ý nghĩ vớ vẩn trong đầu, một khối băng đông lạnh ngàn năm như hắn làm sao lại có tâm sự cơ chứ? Cho dù có, chỉ sợ cũng không đến lượt người ngoài như nàng nhìn thấu.

“Thê tử của ta chính là nhờ mai mối lấy vào cửa, nhưng lại sợ chồng mình đến chết khiếp.” Ánh mắt hắn u ám, tựa như vực sâu không đáy, không cẩn thận sẽ bị hút vào không thể tiến ra.

Vũ Mê Mê không biết nên nói gì, nhất thời trầm mặc.

Phong Tiêu Tiêu bật cười chua xót, “Trừ bỏ đêm tân hôn, ta cũng chưa từng gặp mặt nàng.” Không biết vì sao lại muốn đem bí mật giấu kín trong lòng nói cho nàng nghe, giống như từ hẻm nhỏ bước ra đường lớn, tâm trạng trở nên vô cùng thoải mái không còn vướng bận gì.

Vũ Mê Mê không khỏi âm thầm than khổ, biết được bí mật của người khác, điều này đại biểu cho việc phải có trách nhiệm cùng nghĩa vụ với những điều đã nghe, đây là lão sư phụ đã giảng qua. Ôi, vừa rồi nàng đáng lẽ phải ngăn cản hắn..... Thật là phiền não mà! Hí mắt lên nhìn người phía trước tựa hồ đang đắm chìm trong khoảng hồi ức của chính mình không thể tự kiềm chế, nàng lặng lẽ bước theo sau, quyết định tỏ vẻ như chưa từng có chuyện gì xảy ra.

“Cô không có gì muốn nói sao?” Đôi con ngươi của Phong Tiêu Tiêu đột nhiên trong trẻo lạ thường, giống như đã nghĩ thông suốt mọi chuyện.

Nàng gãi gãi đầu, cười gượng mấy tiếng. “Ta cái gì cũng chưa từng nghe qua, hồi nãy có chút thất thần.” Nói không nghe chính là không nghe nha.

“Ta sẽ nói lại lần nữa.” Hắn thản nhiên lên tiếng, đột nhiên cảm thấy hứng thú muốn trêu chọc nàng.

Vũ Mê Mê lập tức há hốc mồm, nàng..... không có nhìn lầm, không có nghe sai đi?! Biểu tình này, giọng điệu này đích thực là do trang chủ Độ Nhất trang Phong Tiêu Tiêu luôn đem đến cho người ta cảm giác rét lạnh nói ra?

“Tìm một nữ nhân không sợ ta đi!” Hắn thâm ý liếc mắt nhìn nàng, cuối cùng lưu lại một câu, sau đó nhẹ nhàng rời khỏi.

Hắn, hắn không ra tay với nàng?! Nàng đứng như trời trồng cả nửa ngày trời mới tiêu thụ nổi hành động của hắn.

Đúng là chuyện lạ! Nhưng mà quên đi, đối với tác phong hành sự của người này, nàng cho đến bây giờ cũng không thể lý giải.

~.

~Cuối cùng cũng có một ngày trời mát mẻ, Vũ Mê Mê cuối cùng cũng từ Thính Đào Uyển bước ra ngoài. Đã hơn nửa tháng nay nàng giam mình bên trong trang viện, đột nhiên hiện tại nhìn thấy thân ảnh nàng khiến cho không ít người cảm thấy kinh ngạc, cứ cho rằng vị nữ khách quý này đợi hết hè sang thu mới chịu dời bước khỏi đó.....

Cơn mưa vừa dứt, những ngày oi bức khó chịu cũng qua đi, trang viên trải qua trận mưa tẩy rửa càng thêm phần tươi mát.

Những bông hòe trắng lả tả rụng như mưa. Ông tay áo rộng thùng thình bay lên trong gió. Tiếng cười giòn tan phát ra từ bóng hình xinh đẹp đang đứng dưới tàng cây.

“Chủ nhân, đã được chưa?” Thấp thoáng trên tàng lá một gương mặt thiên kiều bá mị.

Vũ Mê Mê một thân bạch y giản dị, ngược mặt nhìn ngắm hoa hòe đang nở rộ, sau đó đưa mắt nhìn sang thị nữ đang cẩn thận bám víu cành cây, quyết định hào phóng tặng cho nàng một con ngựa (ý nói là tha bổng, chừa cho người một đường lui). “Được rồi.”

“A, chủ nhân, bây giờ muội làm thế nào để xuống.....” Tuyết Linh sắc mặt tái nhợt nhìn dưới mặt đất, chủ nhân căn bản là cố ý chĩnh nàng, biết rõ nàng sợ độ cao còn đem nàng quăng lên cây làm trò tiêu khiển.

“Ta không phải lên tiếp muội là được sao?” Vũ Mê Mê nhin không được ném cho nàng ánh mắt xem thường, lập tức tung người về phía trước.

Y phục tung bay, tư thế tuyệt đẹp, giống như hồ điệp đang chao nghiêng cánh lượn trong không trung.

Phong Tiêu Tiêu kiến thức rộng rãi, cũng chưa từng thấy qua bộ thân pháp khinh công như thế này, bất giác hai đầu lông mày nhíu lại, thấm tử của Đệ Nhất trang đến nay vẫn như cũ không thể tra ra xuất xứ của Vũ Mê Mê, bí ẩn như chính con người nàng.

Lấy chân đạp đất, Tuyết Linh cảm kích nhìn Vũ Mê Mê. “Đa tạ, chủ nhân.” Tuy rằng không biết chủ nhân vì sao muốn trừng phạt nàng, nhưng nhất định là nàng lại gây ra việc gì đó khiến cho chủ nhân không vừa lòng.

Vũ Mê Mê chỉnh lại trang phục, quay đầu nhìn về phía sau. Dưới ánh dương quang, bên cạnh cổ thụ, Phong Tiêu Tiêu trong trang phục trắng tinh đứng thẳng người đón gió, càng tôn thêm vẻ tuấn tú uy nghiêm, mà sắc mặt lại vẫn giá rét như thời tiết lập đông có thể dọa chết người.

“Phong trang chủ.” Nàng chủ động mỉm cười chào hỏi, không nhìn đến gương mặt lạnh lẽo như khối hàn băng ngàn năm không tan chảy kia.

Tuyết Linh cúi đầu ra vẻ nhặt hoa, chết cũng không ngẩng đầu lên nhìn người đứng trước mặt một cái.

Phong Tiêu Tiêu chậm rãi đến gần, khí tức tỏa ra đặc biệt âm lãnh. “Cô muốn đưa Tế Nhi rời khỏi?”

“Đúng vậy.” Vũ Mê Mê nhẹ nhàng trả lời.

“Cô không biết có người muốn lấy mạng nó sao?” Không khí ảm áp chung quanh đã hạ đến mức thấp nhất.

Chán nản nhìn người đối diện, nàng không chút để ý hỏi lại: “Người Đệ Nhất trang chỉ dùng để ăn cơm thôi ư?”

“Cô đang tính?” Một lời thẳng đến trọng tâm.

“Dẫn xà xuất động.” Đáp án rõ ràng minh bạch.

“Lý do?” Phong Tiêu Tiêu nhíu mày hỏi.

“Đệ Nhất trang tuy tốt, nhưng nói cho cùng không phải là nơi chúng tôi có thể ở lâu. Sự việc càng sớm ngày chấm dứt, tôi cùng Linh Nhi cũng sớm có thể lên đường.” Cứ trì hoãn thế này không phải cách, hành tung của các nàng không chóng thì chày cũng bị bại lộ. Sớm biết thì đã không quản, nhưng Phong Tế là vì sao cố tình cứ phơi bày ra bộ dáng đáng thương? Nàng trong lòng nhin không được thăm oán mấy tiếng.

Phong Tiêu Tiêu nhất thời trầm mặc, không thể phủ nhận khi nghe tin nàng phải đi, trong lòng lại hiện lên một chút cảm xúc phức tạp không nắm bắt được, tâm tình cũng trở nên rối loạn.

“Cô chưa làm gì cả.” Khẩu khí của hần bao hàm một chút ý tứ khiển trách.

Vũ Mê Mê đưa tay bắt lấy vài cánh hoa đang rơi xuống, hương thơm thấm nhuần cánh mũi. “Những ngày gần đây, tôi liên tiếp phá hư kế hoạch hạ độc của đám người kia. Nếu không cho bọn họ một cơ hội, muốn

bất người, chỉ sợ là không dễ dàng gì.” Hương thơm này quả thật không sai, chẳng lẽ là do khí hậu ở Đệ Nhất trang đặc biệt tốt?

“Chủ nhân chưa bao giờ làm chuyện không nắm chắc.” Tuyết Linh nhin không được thay chủ nhân nhà mình biện bạch, chủ nhân của nàng nhiều năm làm chuyện xấu như vậy, vẫn có thể đứng đây hoàn hảo không tổn hại gì chính là bằng chứng tốt nhất.

Vũ Mê Mê ngậm hoa trong miệng, nhai nhai, bờ miệng thơm hương, ngay cả hơi thở cũng nồng mùi hương. “Trang chủ, nếu như lệnh lang tính mạng đảm bảo an toàn, có thể để tôi đưa cậu bé rời đi không?” Nàng nhắc lại câu nói.

“Có thể cho ta biết nguyên nhân không?” Phong Tiêu Tiêu vô cùng muốn biết nữ nhân này rốt cuộc có chủ ý gì, nếu hắn không đoán sai, Tế Nhi tựa hồ có thể giải quyết phiền toái trước mắt của nàng.

Nàng nhe răng cười, thấp giọng thở thê: “Bí mật không thể nói.”

Tuyết Linh hoảng sợ, chủ nhân tội gì cứ trêu chọc chủ nhân của Đệ Nhất trang, thật sự là mượn gan trời à?

Phong Tiêu Tiêu nhú mày, nàng hoàn toàn không sợ hắn, thậm chí còn luôn tìm cơ hội thử thách độ nhẫn nại của hắn..... Loại cảm giác này tuy không thoải mái, nhưng cũng không phải là chán ghét – đây chính là điều kỳ quái nhất.

“Cô cho rằng trang chủ tương lai của Đệ Nhất trang sẽ đi theo cô sao?” Là hắn đem vấn đề trở về.

Vũ Mê Mê bĩu môi, “Chỉ cần ngài bằng lòng, có gì là không thể.”

“Ta chỉ có đứa con này.” Hắn nhắc nhở nàng.

“Chỉ cần lại cưới vợ sinh con, ngài sẽ không chỉ có một đứa duy nhất.” Nàng cũng nhắc hắn điều cơ bản giản đơn.

“Cô tìm được người không sợ ta rồi ư?” Phong Tiêu Tiêu khoan khoái nhìn nàng chờ người cứng họng, mọi chuyện cũng không phải chỉ nằm gọn trong tay nàng.

Vũ Mê Mê rất nhanh phục hồi tinh thần, mở miệng: “Là ta thay ngài tìm?”

“Chỉ cần cô tìm được.” Mặt không biến sắc trả lời, cảm giác không thích nàng hơn hử muốn mau chóng tìm thê tử cho hắn như vậy, đây là từ sâu trong nội tâm của hắn phản ứng.

Nàng nhìn hắn, ngữ khí có chút oán giận, “Trang chủ, gương mặt của ngài rất đơn điệu à, hại ta nghĩ đến chỉ muốn trêu ghẹo.” Trừ bỏ một mảnh lạnh như băng, thực sự là các biểu tình khác không nhìn thấy.

Phong Tiêu Tiêu mặt càng thêm lạnh, rất rõ ràng nàng đang bốn cột hắn.

1. Sâu gạo: tên tiếng Anh là superworm, hình dạng trắng trắng, nhỏ nhỏ, nằm trong một bọc tơ cũng trắng, thường thấy mỗi khi vo gạo. Xem hình.

2. Quạt hương bồ: quạt làm từ cây hương bồ. Xem hình.

3. Vô câu vô thúc: không bị quản thúc, kiểm chế, tự do tự tại.

4. Chương 4

Ngày hôm sau, Vũ Mê Mê nhanh chóng lĩnh hội được cảm giác thế nào là bị đá tảng đập vào chân.

Phong Tiêu Tiêu cư nhiên mời gần chục bà mối tới giúp đỡ nàng! Cho dù là đại sảnh của Thiên hạ Đệ Nhất trang như vậy rộng lớn, cũng bị mùi sơn phấn phủ đầy đến buồn nôn, không khí lưu thông khó khăn, có thể thấy được số lượng người kéo đến đông như thế nào, chỉ là.....

“Tiểu thư xinh đẹp thế này, muốn tìm người thế nào lại chẳng được, tuyệt đối không phải là ta nói ngoa nha.....”

Đúng là có tiền sai khiến được quỷ ma. Nhìn những người trước mặt múa lười nói dối nhiệt tình như vậy, có Linh Nhi mỹ miều đứng đây, còn có thể đem nàng tung hô thành vị đại mỹ nhân độc nhất vô nhị không ai sánh bằng. Vũ Mê Mê khinh thường hướng không trung hừ mũi.

“Tiểu thư, không biết vị phu gia (chồng) như thế nào mới hợp ý cô?”

“Với điều kiện của tiểu thư, ta cam đoan nhất định có thể tìm cho cô một vị lang quân như ý môn đăng hộ đối.”

“Tiểu thư, cô đã có con?!” Không biết là ai phát hiện ra Phong Tế đang đứng một bên, gào lên to tướng.

Vũ Mê Mê nhin không được co giật khóe mắt. Nàng đã già đến mức có con lớn vậy ư?

“Thế cũng không sao, đừng lo, tiểu thư! Gia thế của cô tốt như vậy, cho dù là tái giá, cũng sẽ khiến người tranh nhau mà đến.”

Phong Tế ở bên cạnh đồng tai lên nghe chuyện hay, trong khi Tuyết Linh căn bản không dám nhìn tới bộ mặt đen của chủ nhân.

Ồn ào như chợ vỡ, hỗn loạn khiến người muốn hét lên. Có phải là nàng muốn chiêu thân đâu?!

“Đều câm miệng lại cho ta!” Vũ Mê Mê quát lớn một tiếng, thành công ngưng lại một mảnh ồn ào.

Tuyết Linh kinh ngạc mở to mắt, đi theo chủ nhân nhiều năm qua, đây là lần đầu tiên thấy chủ nhân nổi nóng như vậy.

“Phong Tiêu Tiêu, người lần ra đây cho ta.” Nàng tức giận giậm chân mắng to.

Nô bộc bên trong Đệ Nhất trang người người đều hoảng hốt kinh ngạc, vị nữ khách này chẳng những không sợ trang chủ, còn dám như vậy làm càn, trang chủ tức giận hậu quả cũng không phải một tiểu nữ tử như nàng có thể gánh vác. Trong lòng âm thầm cầu nguyện cho người con gái không biết nặng nhẹ này.

“Phong Tế, tìm phụ thân đệ đến đây, nếu không, ta phóng hỏa thiêu rụi Đệ Nhất trang.” Vũ Mê Mê giọng nói đặc biệt hung ác.

“Khẩu khí thật lớn.” Thanh âm trầm ổn không nhanh không chậm truyền đến từ phía thân ảnh đang đứng bên ngoài đại sảnh.

Phong Tiêu Tiêu vừa xuất hiện, không khí đột nhiên biến trở khác thường, mỗi người đều bị khí chất hàn băng từ người hắn phát ra mà kinh sợ run rẩy, chỉ trừ Vũ Mê Mê hai tay chống nạnh cùng một đôi con ngươi nổi lửa hung hăng trừng mắt nhìn hắn.

“Là hắn muốn tìm kế thất (vợ kế), không phải ta muốn chiêu phu (lấy chồng)!” Nàng dùng lực mạnh mẽ rống lên, ngón trỏ không ngừng chỉ thẳng mặt hắn.

An tĩnh, một trường an tĩnh.

.
. .
.

Mọi người tranh nhau hướng cửa mà chạy.

Không phải chứ! Vũ Mê Mê đột nhiên tròn tròn mắt, không dám tin nhìn nhóm bà mối hoảng sợ bỏ trốn.

“Ta đã nói, phải tìm người không sợ ta.” Phong Tiêu Tiêu lạnh lùng nhìn người trước mặt. Hay lắm, chỉ còn một chút nhỏ khoảng cách nữa thôi, tay nàng sẽ đâm lên trên mặt hắn.

Vũ Mê Mê giậm chân, nhảy ra chặn lại đoàn người. “Là muốn các người giúp hắn tìm kế thất, cũng không phải bắt các người gả cho hắn, các người bỏ chạy làm gì?”

“Nhưng mà, không có ai nguyện ý gả đến Đệ Nhất trang, từng xảy ra trường hợp vì muốn cự tuyệt hôn sự đã lấy dao tự sát.” Một trong số các bà mối sợ hãi nói ra sự tình.

“Bao nhiêu?” Vũ Mê Mê hiểu kỳ hỏi đến.

“Ba người.” Mười lời như một.

Nàng ngưỡng mộ nhìn Phong Tiêu Tiêu, hứng thú nheo mắt. “Phong đại trang chủ, tôi lớn như vậy cũng chưa có ai khiến cho tôi bội phục, nhưng mà, từ giờ trở đi, tôi bội phục ngài.” Chỉ mới nghe tên có thể khiến cô nương người ta sợ tới mức tự sát bỏ mình, còn có thể kéo dài được đến ‘vô tam bất thành lễ*’, quả thật quá lợi hại rồi.

“Phong tiểu đệ, xem ra, đệ không thể có thêm em rồi.” Vũ Mê Mê không nhịn được thở dài, rốt cuộc tính nhảm rồi, vẫn là nên ngoan ngoãn rời đi thôi.

“Chủ nhân, muốn đi sao? Muội lập tức chuẩn bị hành lý.” Tuyết Linh kích động nhảy lên vui mừng ra mặt.

Phong Tế im lặng không nói gì, tự trách bản thân không có cách giữ Mê tỷ tỷ ở lại.

Tuyết Linh bị ánh mắt hàn băng của Phong Tiêu Tiêu chiếu qua, lập tức tay chân lẩy bẩy, không dám cử động dù chỉ là một phân.

Nhóm bà mối rất nhanh tản đi, không ai ngốc đến mức ở lại làm bia đỡ đạn.

“Chờ xác định Phong tiểu đệ bình an vô sự rồi hãy nói, dù sao chúng ta cũng không gấp.” Nàng lắc đầu ngán ngẩm. Ít nhất đến bây giờ còn chưa phát hiện dấu tích người trong cốc đuổi đến, hơn nữa Phong Tế nhìn qua tựa hồ rất thương tâm, làm cho nàng không đành lòng rời đi.

“Trang chủ, tìm ra kẻ hạ độc chưa?” Đám bà mối kia bát nháo một hồi khiến nàng thiếu chút nữa đã quên chính sự.

Phong Tiêu Tiêu lạnh lùng đảo mắt nhìn nàng, “Rồi.”

“Xác định an toàn?” Vũ Mê Mê theo quá tính đến gần.

“Không.”

Đáp án của phụ thân khiến Phong Tế yên lòng, ít nhất hiện tại Mê tỷ tỷ cũng không đi được, có lẽ hẳn còn có thể nghĩ ra biện pháp giữ lại nàng.

Vũ Mê Mê mặt nhăn mày nhó, nhìn kỹ Phong Tiêu Tiêu, buồn bực lên tiếng: “Phong trang chủ, ngài nhiều năm như vậy sống tẻ nhạt, có phải đã giúp ích cho việc giảm thiểu nếp nhăn trên mặt?” Không giống như người ở cốc, cả ngày khoái hoạt như tượng Phật Di Lặc, trên mặt hết sổ một nét rồi lại một nét, có lẽ nên đề nghị bọn họ bắt chước theo cách của hắn một lần.

Không khí trầm đến đáng sợ, sắc mặt lạnh như băng vụn vụn nghiền răng.....

Nếu trên mặt Phong Tiêu Tiêu quả thật có đeo mặt nạ, thì hiện giờ mặt nạ cũng không thể không xuất hiện vết nhăn, nhăn nhăn nhăn đến mức không chịu nổi muốn phá vỡ không gian để ra ngoài, “Vũ Mê Mê –” Thanh âm dễ sợ một lần nữa lại cất lên, cách lần trước chẳng qua chỉ mới mười hai ngày.

Người trong trang dần dần xây dựng ình một nhận thức. Vị nữ khách Vũ Mê Mê này, cùng trang chủ vĩ đại của bọn họ đồng thời xuất hiện ở một chỗ trong cùng một thời điểm, phạm vi ba dặm xung quanh tốt nhất không nên có người tồn tại, nếu không, thật có khả năng trở thành mục tiêu của trang chủ. Dù rằng chọc giận trang chủ là một người khác, nhưng mà bị bắt gánh chịu lửa giận của người đứng đầu Đệ Nhất trang là điều không thể, rất thê thảm nha! Tất cả mọi người trong trang đều ngầm hiểu trong lòng – trang chủ căn bản là không có biện pháp trị Vũ Mê Mê.

~.

~Vào một ngày thời tiết thật đẹp, ánh mặt trời chiếu sáng muôn nơi, còn có gió phất phơ thổi nhẹ, trên nóc Ngũ Hồ Lâu có một thân ảnh nhỏ bé, đứng nghênh ngang đón ánh nắng chiếu vào người.

Mái tóc dài óng ả theo gió tung bay, Vũ Mê Mê phe phẩy quạt hương bồ đứng ở mái lầu phơi nắng, chính xác mà nói thì thứ thực sự phơi nắng ở đây chỉ có một đầu tóc dài đen huyền sáng bóng.

Tuyết Linh đứng ở bên dưới rướn cổ lên khó hiểu nhìn chủ nhân. “Nhất định phải lên cao như vậy?”

Nàng gật đầu lia lịa, “Trên đây gió lớn.” Hơn nữa, tầm nhìn mở rộng, không sai biệt lắm có thể quan sát hơn phân nửa diễn biến bên trong Đệ Nhất trang.

Tuyết Linh cười méo xệch, “Nhưng mà, chủ nhân, có cần thiết phải đứng trên đỉnh Ngũ Hồ Lô như vậy không?” Tận năm tầng lặn nha, hại nàng phải ngược lên mỗi cổ.....

“Thính Đào Uyển u ám đến nỗi một mảnh dương quang cũng không có. Không đến nơi này phơi nắng, tóc chừng nào mới có thể khô?” Vũ Mê Mê nói một cách hùng hồn.

Thính Đào Uyển ở phía tây nam Đệ Nhất trang, mà Ngũ Hồ Lô này lại nằm ngay vị trí trung tâm, là nơi để thưởng nghị chuyện chính sự trong trang, cấm người đến gần. Nhưng ở trong mắt Vũ Mê Mê không có nơi nào là không thể đến, cho nên hiện tại Tuyết Linh mới lo lắng kinh hãi đứng ở dưới lầu nhìn chủ nhân làm càn.

“Chủ nhân, muội cùng người nói chuyện thật khổ sở.” Cổ của nàng đã ê buốt gần chết, không sao duy trì được động tác ngửa cổ nhìn trời nữa.

Lời nói theo gió bay xa, bay thật xa. Đối thoại giữa chủ tớ các nàng, đã sớm truyền đi tứ phía.

Phong Tiêu Tiêu thật muốn ra vẻ không nghe không thấy gì hết, nhưng thanh âm rõ mồn một cứ truyền vào tai, muốn bỏ qua thật là khó khăn. Hắn sớm nên hiểu Vũ Mê Mê tuyệt đối không phải người ăn no rửng mỡ không có chuyện gì làm, chỉ cần nhìn mấy ngày vừa qua chính mình bị khảo nghiệm độ nhẫn nại thì biết.

Nàng mỗi ngày đều thật ‘đúng giờ’ xuất hiện ở Ngũ Hồ Lô, nơi hắn xử lý sự vụ trong trang, không phải trên mái hiên, cũng là lên đỉnh lầu phơi nắng – đối với người trời sinh sợ nóng như nàng quả là khó khăn. Tiếp theo liền cùng thị nữ mặc chứng sợ độ ột trên một dưới đối thoại, nhìn như vô tình, nhưng thật ra có ý.

Phong Tiêu Tiêu đi ra mở cửa sổ. “Vũ Mê Mê, rốt cuộc cô muốn làm gì đây?” Thanh âm lãnh đạm, giống như đầm sâu ngàn năm không thấy đáy.

Vũ Mê Mê tỏ ra rất kinh ngạc, đưa mắt ngó nhìn một góc đỉnh cong cong, tóc dài bay bay trong gió, hình thành nên một bức tranh phong cảnh đẹp nhưng cũng đầy quỷ dị. “Thì ra trong lầu có người!” Người giả bộ à, rõ ràng nghe thấy, lại cố tình bày ra bộ dáng có tai như điếc.

Phong Tiêu Tiêu sắc mặt đại biến, trầm càng thêm trầm, tay càng thêm lực nắm chặt khung cửa sổ. Vì sao nàng lúc nào cũng muốn khiêu chiến độ nhẫn nại của hắn?

Khóe mắt vừa chạm đến đỉnh đầu chiếc kiệu màu đỏ son tiến nhập trang, Vũ Mê Mê cười tươi khoe lúm đồng tiền, sau đó từ đỉnh lầu phi thân xuống, tóc dài phiêu dật, tay áo tung bay, thân pháp tuyệt đẹp giống như tiên nữ hạ phàm.

Con người sâu thẳm lóe lên tia sáng, nhanh đến nỗi khiến người không thể nắm bắt, dáng vẻ phong tình của nàng lúc này thật sự rất bắt mắt, làm xao động trái tim hắn.

“Đến ngay! Đến ngay!” Nàng bùng bùng hưng phấn nắm tay nha hoàn chạy như bay.

Tuyết Linh một đầu mờ mịt, mặc tình cho chủ nhân tùy ý lôi kéo.

Nàng rốt cuộc muốn làm gì? Phong Tiêu Tiêu nheo mày, bắt tri bắt giác cũng bước ra khỏi Ngũ Hồ Lô tìm hiểu sự thật.

Chiếc kiệu màu đỏ dừng nơi đại sảnh rộng lớn, màn kiệu buông xuống, che khuất người đang ngồi bên trong.

Tuyết Linh cẩn thận tiến lại gần, quay đầu nhìn thấy chủ nhân nở nụ cười gian. Tuy người ngoài đều xem đó là nụ cười mỉm nhẹ nhàng ôn nhu, nhưng đối với người đã sớm tối ở bên chủ nhân mười mấy năm như nàng, thì thật am hiểu ý nghĩa chân chính đằng sau nó.

“Xin mời xuống kiệu!” Vũ Mê Mê ôn hòa lên tiếng, nàng đã cảm thấy khí tức của người kia, tin tưởng trò hay sắp bắt đầu.

Tuyết Linh hít sâu một hơi, chuẩn bị sẵn sàng tâm lý như là sắp sửa phải đối mặt với hung cầm mãnh thú, không sợ hãi vén lên màn kiêu —

Hương thơm theo gió tap vào mặt, để hé ra gương mặt tuyết trần không bút mực nào tả xiết, vòng eo thon nhỏ, chiếc trâm cài đầu dung đưa theo bước chân, phát ra âm thanh vừa dễ nghe lại vừa vui mắt. Về kiêu mị so với Tuyết Linh ngày xưa giả trang hoa khôi còn hơn vài phần.

Tuyết Linh ngẩn người, chủ nhân là muốn dùng mỹ nhân kế? Vì để lừa Phong Tế trở về, thật sự không tiếc thi triển thủ đoạn?

Vũ Mê Mê khoe môi cong cong tự đắc. Nếu như tiểu thư khuê các không ai nguyện ý gả vào đây, vậy cứ tìm đến danh kỹ thanh lâu, nếu vẫn không được, còn có đám giang hồ hiệp nữ.

“Luyến Luyến bá kiến trang chủ.” Hoa Luyến Luyến nhỏ nhẹ mở lời, đây là khẩu âm Giang Nam, nghe ngọt ngào thướt tha tận tim can, nhưng đã quen với tiếng nói thanh nhã của Vũ Mê Mê, nghe giọng kiêu mị như thế này, bỗng dưng sinh ra ý chán ghét.

Nhìn không được để lộ nét không vui trên gương mặt.

Không hổ là hoa khôi nổi tiếng, đối mặt với gương mặt lạnh lùng chết chóc nổi danh trên giang hồ, như trước vẫn duy trì trên môi ý cười khiến người mê mết.

Vũ Mê Mê mặt mày hớn hở, biết được chính mình đã đi đúng hướng.

“Vũ Mê Mê.” Thanh âm không nặng không nhẹ không nhanh không chậm, nhưng ẩn trong đó là lửa giận bùng bùng có thể thiêu đốt cả vạn quân.

Không để ý đến lời nói đó, nàng mở miệng cười, tiến lên cầm tay Luyến Luyến. “Luyến Luyến cô nương quả nhiên là giai nhân khuynh thành, Mê Mê ngưỡng mộ đã lâu.”

Được lắm, nàng thật muốn giọng khách át giọng chủ sao? Phong Tiêu Tiêu nhún chặt đôi lông mày, không nói một lời ngồi trên chủ vị, bất động thanh sắc xem nàng diễn trò.

“Tiểu thư quá khen.” Hoa Luyến Luyến cười nhẹ, bị nàng kéo đến ngồi bên cạnh.

“Linh Nhi, đã thấy chưa, nếu muốn thành công trở thành hoa khôi, nhất định phải học tập Luyến Luyến cô nương.” Nàng hồ hởi hướng về nha hoàn nói chuyện.

Tuyết Linh lập tức nhăn mặt biểu tình, “Chủ nhân, muội không muốn làm hoa khôi.” Chủ nhân vẫn chưa từ bỏ ý định muốn nàng bán sắc buôn hương kiếm bạc à? Nàng thật đúng là số khổ gặp nhầm chủ nhân!

Vũ Mê Mê thâm ý nhìn nha hoàn lên tiếng: “Cùng một việc không thể lặp lại hai lần, nếu không sẽ quá buồn chán.” Lần trước lấy thân phận bà mối trà trộn vào đám đông hướng nàng thi độc, bây giờ lại trở thành hoa khôi, vậy lần sau sẽ là gì đây? Khóe miệng cong lên, trong đôi ngươi ẩn chứa một tia hứng thú.

Tuyết Linh gật đầu lia lịa, chỉ cần không để nàng đi làm hoa khôi, chủ nhân muốn thế nào cũng được.

Phong Tiêu Tiêu có chút đắm chiêu nhìn cảnh tượng vui vẻ hòa thuận trước mặt, thấy nàng thủy chung vẫn nắm chặt tay Hoa Luyến Luyến chẳng buông, chỉ sợ bỏ lỡ điều gì đó. Tình hình này thực sự quái dị mà!

“Trâm cài tóc của Hoa cô nương đẹp quá!” Vũ Mê Mê hâm mộ nhìn thứ đồ trang sức đang dung đưa qua lại trên đầu Hoa Luyến Luyến, điểm xuyết hình con chim phượng cùng một chuỗi trân châu óng ánh trắng ngần, theo cử động của nàng chạm vào nhau phát ra thứ âm thanh rộn ràng dễ nghe.

Trong mắt Hoa Luyến Luyến hiện lên một tia sát ý, nắm tay của Phong Tiêu Tiêu cũng theo đó âm thầm mở ra.

Vũ Mê Mê bất ngờ thi triển động tác nhanh đến mức khiến người không kịp phản ứng, chiếc trâm cài đầu đã gọn nhẹ nằm trong tay nàng, niềm nở khen ngợi. “Quả thật rất tinh xảo, Hoa tỷ tỷ có thể tặng trang sức cho người yêu thích được không?” Đôi tròng mắt tròn xoe mong chờ.

Hoa Luyến Luyến cười ngượng ngập mất tự nhiên, “Tiểu thư thích xin cứ lấy dùng.”

Vũ Mê Mê ngay lập tức nhoẻn miệng cười, buông lời cam đoan: “Ta sẽ khiến tỷ tỷ không phải uống công đi một chuyến.” Dem cây trầm thu vào chiếc túi lụa giắt nơi thắt lưng, tiếp tục cầm tay nàng, “Hoa tỷ tỷ chắc cũng hài lòng về Đệ Nhất trang nhỉ?”

Hoa Luyến Luyến vẻ mặt có chút ngượng ngùng, “Đây không phải nơi hạng gái phong trần như chúng tôi có thể vọng tưởng.”

“Không đâu, không đâu, chỉ cần Phong trang chủ gạt đầu, tỷ tỷ lập tức sẽ trở thành phu nhân nơi đây, cho nên tỷ tỷ nhất định phải nắm chắc cơ hội nha.” Vũ Mê Mê vỗ nhẹ bàn tay, kéo nàng đứng dậy.

Mắt Phong Tiêu Tiêu chuyển đen như mực, trong đôi mắt ấy còn ánh lên tia nhìn thâm trầm, đó là điềm báo trước cơn cuồng phong, nhưng có người cố tình như không nhìn thấy, kiên quyết đem bàn tay mảnh mai không có xương của Hoa Luyến Luyến đặt vào trong tay hắn.

“Người tới là khách, trang chủ nên làm tròn trách nhiệm của chủ nhà mới đúng.” Vũ Mê Mê hồ hởi nói, không để ý có người đang tích cực nghiêng răng.

Tuyết Linh âm thầm lui về, lại lui về, chuẩn bị một khi núi lửa bùng nổ, nàng liền tông cửa xông ra, chủ nhân tuyệt đối tuyệt đối là đang tìm chết mà.

Phong Tiêu Tiêu bóp chặt bàn tay mềm mại trong tay, trên mặt Hoa Luyến Luyến hiện lên vẻ thống khổ sâu sắc. Sau đó, thân hình mảnh khảnh bị hắn dùng lực ném ra ngoài, mỹ nhân như thế, không ngờ tìm lại bằng giá như sắt thép, không có một chút gì biểu hiện của việc thương hương tiếc ngọc.

Tuyết Linh lấy tay che miệng mình, chặn lại tiếng kêu hoảng hốt muốn phát ra. Thật đáng sợ! Mỹ nhân kiều mị như thế, lại bị người xem như bao phế thải mạnh tay ném ra ngoài, văng vào cột đá ngất xỉu.

Sự tình phát sinh đột ngột, khiến người không kịp trở tay, chỉ có thể trơ mắt nhìn Hoa Luyến Luyến một thân tơ liễu rơi xuống đất.

Vũ Mê Mê ngạc nhiên, điếng người nhìn Hoa Luyến Luyến sắc mặt tái nhợt, khóe môi còn đọng vết máu tươi.

“Tại sao phải lưu lại ả?” Thanh âm truyền đến như gió từ núi băng ngàn năm thổi tới.

“Mỹ nhân như hoa đứng trước mặt, ngài như thế nào lại lạnh lùng như thế? Rốt cuộc ngài có phải là đàn ông hay không?!” Vũ Mê Mê hét lớn, cho dù là địch nhân, nhưng đối diện là một đại mỹ nhân duyên dáng tuyệt sắc như thế, ai có thể nhẫn tâm không lưu tình, khó trách không ai dám mồi mai cho hắn, giai lệ nhà người trong mắt hắn so ra cùng củ cải trắng bị thổi hư không khác nhau là mấy.

“Biết rõ ả có ý đồ không tốt, hà tất phải giữ lại?” Vẻ mặt không biểu tình hướng Mê Mê phản bác.

“Phong Tiêu Tiêu –” Vũ Mê Mê xông lên phía trước, nắm chặt vạt áo trước ngực hắn, nghiêng răng nhún mạnh: “Tôi cảnh cáo ngài, tuyệt đối không được phá hoại kế hoạch của tôi, bằng không chờ trách.”

Không gian xung quanh im bất lạ thường, những người còn lại đến thở cũng không dám thở. Tình cảnh này thật quá bất ngờ, bọn họ ngay cả khi nằm mộng cũng không nghĩ tới trước mặt mình lại có một màn phát sinh như vậy.

Phong Tiêu Tiêu bắt lấy tay nàng. “Đó là kế hoạch của cô, không phải của ta.”

Nàng trợn tròn mắt. Đôi mắt lóe lên ánh sáng hung dữ, trông lại thêm vài phần mê người. “Được lợi là con ngài, không phải con ta.”

“Cô có khả năng sinh ra hài tử lớn vậy sao?” Phong Tiêu Tiêu nhếch môi cười khẩy.

Vũ Mê Mê muốn bóp cổ hắn, cực kỳ muốn. Chưa từng có ai chọc nàng giận đến vậy! Tốt lắm, Phong Tiêu Tiêu! Nàng đương nhiên không có nhi tử lớn như vậy, cô nương nàng đây mới có hai mươi hai tuổi, trong khi Phong Tể đã lên chín, tính như thế nào cũng không khả năng.

“Bởi vì là con của ta, ta đương nhiên biết thế nào là tốt nhất cho hắn.” Phong Tiêu Tiêu hờ hững buông mắt nhìn nàng, sau đó phát tay áo rời đi.

“Linh Nhi, thu thập hành lý, chúng ta đi.” Vũ Mê Mê nổi lửa rồi, có trời biết hảo ý của nàng là vì ai. Hắc nói không sai, là con của hắc không phải con của nàng, hà cớ gì phải tự rước khổ vào mình.

Tuyết Linh không nhịn được co người sợ hãi, nhiều năm như vậy số người dám chọc tới chủ nhân không phải ít chỉ nói là rất hiếm. Phong đại trang chủ thật có bản lĩnh!

Đi ngang qua Hoa Luyện Luyện, Vũ Mê Mê ra sức trừng mắt, càng nghĩ càng không cam lòng, vì muốn giữ lại nữ nhân này, nàng không tiếc công để nàng ta thuận lợi hạ độc, nhưng cuối cùng được gì? Lắc đầu, quay trở lại trước người, từ cẩm y lấy ra một chiếc bình nhỏ màu nâu, gầy gầy một ít bột màu đỏ điểm lên má Hoa Luyện Luyện.

Tuyết Linh vươn dài cổ không dám đến gần, không rõ chủ nhân đang muốn làm gì.

“Đánh ký hiệu.” Giống như biết nghĩ vấn trong lòng nàng, Vũ Mê Mê nói ra đáp án.

“Chúng ta thật sự phải đi?” Tuyết Linh cảm giác như đang nằm mộng, bỏ dở nửa chừng tuyết đối không phải là phong cách xưa nay của chủ nhân. Xem ra Phong đại trang chủ thật sự đã đắc tội với chủ nhân, nhưng là..... cảm xúc của chủ nhân hình như có chút gì đó khác thường.

Nàng gật đầu lia lịa, “Người ta đâu có cần chúng ta nhúng vào.” Uổng công nàng ra sức loan tin dụ bọn chúng vào hang, kết quả..... lại bảo nàng xen vào chuyện của hắc. Hừ, quả nhiên không thể có lòng từ bi, khó khăn lắm nảy ra ý tốt lại bị người ngờ vực nghi oan. Trời ạ, sao nàng lại lâm vào tình cảnh này?!

~.

~Quay trở lại Thính Đào Uyển, Vũ Mê Mê giao cho Tuyết Linh toàn quyền thu thập hành lý, chính mình không thêm đếm xỉa, phe phẩy cánh quạt, miệng ngậm đá lạnh, thông thả đứng dưới tán cây nhìn ngắm nha hoàn tất bật thu xếp mọi việc, làm đến đâu hết đấy mồ hôi. Nhàn hạ tới mức ai trông thấy cũng phải ghen tỵ!

Vũ Mê Mê luôn miệng nhắc nhở Tuyết Linh phải đếm vàng bạc đếm tới đếm lui, đếm xuôi đếm ngược, còn bảo không thể tin được Phong Tiêu Tiêu, ai biết bạc để trong trang gần hai tháng qua có bị hao hụt gì không.

Khó khăn lắm được sự trợ giúp từ phía hộ vệ trong trang đem vàng bạc chất lên xe, Tuyết Linh đã muốn một muốn ná thở. Cá nhân nàng cho rằng Phong trang chủ bản tính tuy rằng hơi lạnh lùng một chút, nhưng dù sao cũng không phải hạng tiểu nhân, nhưng lời nói của chủ nhân chính là mệnh lệnh, nàng cũng chỉ có thể ngoan ngoãn ngồi đếm lại một lần.

Vừa đếm xong bạc, mở mắt lên đã thấy thời tiết từ xanh trong thoáng mát chuyển sang bụi cát mịt mù, gió lớn vũ khiến người không mở nổi mắt.

Ông trời đúng là không hợp tác!

Nhưng mà, chỉ cần Vũ Mê Mê đã đưa ra chủ ý, muốn khuyên nàng rút lại là chuyện không nên tưởng, nàng nghĩa vô phần cố (làm việc nghĩa không được chùn bước) leo lên xe, quyết định vẫn theo đúng kế hoạch lên đường.

Tiếng gió thổi, tiếng mưa rơi, tiếng ngựa hí, tiếng bánh xe cộc cạch hòa lẫn vào nhau, chủ tử Vũ Mê Mê chậm rãi khổng chế xe ngựa ly khai Độ Nhất trang.

Một thân ảnh cao to đứng ở trước cửa lớn, trầm ngâm nhìn chiếc xe chuyển bánh rời đi.

“Cha, tại sao?” Phong Tế gấp gấp từ trong trang chạy ra, hắc là không cam lòng.

Phong Tiêu Tiêu thờ ơ buông lời: “Cô ấy chung quy cũng không phải là người của Độ Nhất trang.” Trong đôi mắt hiện ra một chút quyền luyện. Tính tình nàng vui vẻ phóng khoáng, có lẽ hoàn toàn không hợp với tạng người lạnh lùng như hắc. Thừa dịp bây giờ buông tay để nàng tự do bay cao trên khoảng trời của riêng mình.

Phong Tế im lặng không lên tiếng.

Bên ngoài, mưa như gào thét, màn mưa dày đặc che phủ mắt người.

~.

~Đường lầy lội, mịt mù sương, không phân biệt nổi phương hướng.

Trên đường lớn, một chiếc xe ngựa đang thong thả lăn bánh, chủ nhân tựa hồ cũng không có ý vội vã lên đường, hoàn toàn để ngựa tự do chọn hướng.

Ngồi trên chiếc rương đặt ngay thành xe, ngăn cách mưa gió bên ngoài, Vũ Mê Mê thoải mái nhấm nháp trái táo, tiêu dao khoái hoạt tựa thần tiên. Nhân tình buồn chán rơi trên người thị nữ đang cầm cúi may áo mới, bàn tay Linh Nhi dầm dề đang khéo léo, cho nên nàng chưa bao giờ lo lắng về việc không có y phục mặc trên người.

“Chủ nhân, tay áo thêu hoa sen nha?” Tuyết Linh mở miệng hỏi ý kiến.

Nàng nghĩ một lúc rồi nói: “Thêu ngọn lửa đi.” Nhớ lại khuôn mặt băng giá kia, nàng càng thêm tức, nàng muốn khu hàn (xua tan cái lạnh), đúng, chính là thêu lên ngọn lửa. Lửa, bằng xưa nay vốn là thiên địch (đối đầu) của nhau.

“Chúng ta hiện tại đang đi đâu vậy?” Tuyết Linh không nhịn được ngẩng đầu hỏi chủ nhân.

“Không biết, chưa nghĩ tới, nhưng tuyệt đối không thể để cho bọn người kia bắt trở về.” Nếu không, cầm chắc cái chết.

Nàng lo lắng chau mày. “Chủ nhân, bọn họ có khi nào đã bỏ cuộc không?” Những người đó cùng chủ tử đều một dạng kiên trì đến cùng, giống nhau ở việc khiến mọi người nghe đến tên phải kinh hồn bạt vía, dù sao đi nữa bọn họ cũng là cùng một sư phụ dạy dỗ.

“Không đâu.” Không hề do dự xuất ra đáp án, muốn bọn họ buông tay không hãm hại nàng, căn bản không khác nào bảo gà trống biết đẻ trứng.

Tuyết Linh lập tức gục đầu suy sụp.

Vũ Mê Mê vỗ vỗ hai má nàng, bĩu môi nói: “Linh Nhi, nên phiền não là ta mới đúng, muội như thế nào hiện tại còn lo lắng hơn ta?” Đúng là lẫn lộn đầu đuôi mà.

“Chủ nhân, người thật không lo sao?” Cả ngày ăn ngon ngủ khỏe, thỉnh thoảng lại nổi hứng đùa dai, nhìn tới nhìn lui không có lấy nửa điểm phiền não.

Nàng nhún vai lên tiếng. “Có lo lắng cũng vô dụng, cả ngày chăm chăm đề phòng chi bằng cứ vui vẻ hưởng thụ cuộc sống. Hơn nữa, biết đâu trong lúc truy đuổi chúng ta, bọn họ đã nghĩ ra được cách giải quyết. Nói không chừng chúng ta còn có thể công khai trở về tiếp tục cuộc sống nhàn rỗi tự do à.” Khóe môi cong lên nụ cười tự đắc.

Tuyết Linh lắc đầu, chủ nhân lúc nào cũng lạc quan như thế, dù là chuyện lớn đến đâu, nàng cũng có thể xem nó như gió thoảng mây trôi không thèm để ý. Dù vậy cũng không thể không thừa nhận vận khí của nàng từ nhỏ tới lớn tốt đến nỗi khiến người ganh ghét.

Nhớ rõ năm chủ nhân mười tuổi, bị sư phụ của nàng ném vào bên trong trận pháp, nói cái gì là muốn kiểm tra trình độ của các đệ tử. Lúc ấy, những người xếp hàng phía trước chủ nhân đã mặt xanh mày xám liên tục bại trận, còn chật vật lạc đường chờ được cứu ra ngoài, chỉ có chủ nhân vẻ mặt khoái trá tiêu sái bước ra, nhất thời dọa chết một đám người.

Hỏi nàng phương pháp giải trận, câu trả lời nhận được lại khiến ọi người có mặt đồng loạt ngã rạp xuống đất – nàng nói nàng lạc đường, cho nên tùy tiện chọn đại một hướng mà đi.....

Bất chợt nghe thấy một tiếng sấm rền vang khắp trời, con ngựa chấn kinh, hú dài sợ hãi, Vũ Mê Mê nhanh như chớp phóng ra bên ngoài, ghì chặt dây cương, chỉ trong nháy mắt đã bị ướt như chuột lột.

Tia chớp xẹt qua đỉnh đầu, bổ trúng vào gốc cây đại thụ, lửa lập lòe nổi lên, lại bị nước mưa dập tắt.

Nhưng nhiều đó cũng không đủ làm Vũ Mê Mê kinh hãi, thực sự dọa chết nàng chính là nơi xe ngựa dừng lại – Thiên hạ Đệ Nhất trang.

Không phải chứ, ông trời đang đùa giỡn với nàng sao? Không khỏi nhớ lại, chính là mình cho ngựa tự do rong ruổi, chính là có tính cũng không tính được, ngựa lại theo đường cũ trở về nhà, mà nhà của chúng không đâu khác hơn chính là Thiên hạ Đệ Nhất trang.

Dùng răng cắn mạnh môi dưới, Vũ Mê Mê thật muốn điên cuồng la hét.

Nàng kinh ngạc, thủ vệ canh cửa Đệ Nhất trang lại càng kinh ngạc hơn. Vũ cô nương như thế nào lại trở về đây?

“Phong Tiêu Tiêu, người ra đây cho ta.” Thanh âm trong trẻo nhưng đầy phần nộ xuyên thấu trời xanh, ngay cả tiếng mưa rơi tựa hồ trong nháy mắt cũng bị ngưng lại.

“Chủ nhân, có việc gì..... Á!” Tuyết Linh ngó đầu ra, nhìn thấy bảng tên năm chữ trước mặt, cũng lập tức hét toáng lên, thật lâu mới chấm dứt.

Phản ứng khác biệt của hai chủ tớ khiến cho nhóm hộ vệ xưa nay nổi tiếng trầm ổn của Đệ Nhất trang sững sốt cả nửa ngày trời.

Phong Tiêu Tiêu rất nhanh liền xuất hiện ở cửa lớn. Khi nhìn thấy con người ướt sũng như chuột lột đang đứng trước mặt, sâu trong nội tâm hấn tựa hồ như có một dòng suối ấm áp vui sướng dâng trào, chỉ là không hiểu tại sao trên mặt nàng lại tỏ vẻ buồn bực thế kia.

“Chuyện gì?” Thanh âm như trước vẫn lãnh đạm.

Phun ra một ngụm nước mưa trong miệng, Vũ Mê Mê run run chỉ thẳng mặt hấn. “Người đưa loại ngựa gì cho ta, cứ nhiên lại trở về đường cũ!”

Phong Tiêu Tiêu nhú mày. “Chỉ giáo cho?”

“Ta để nó tự do chạy, nó liền chở ta quay trở lại Đệ Nhất trang.” Nàng lớn tiếng kể tội.

Sau một giây yên lặng, bên ngoài Đệ Nhất trang bùng nổ tiếng cười.

Phong Tiêu Tiêu sắc mặt tuy rằng lạnh như băng, nhưng khóe miệng bất giác cũng cong lên khiêm tốn.

“Chủ nhân, ô.” Tuyết Linh cầm một chiếc ô chui ra khỏi toa xe.

“Ô cho ta, muội đi vào.” Vũ Mê Mê đẩy mạnh người lên xe, xòe ra chiếc ô, chắn ngang những giọt nước đang rơi xuống mình.

“Bên ngoài mưa lớn, vào trang đi.” Giọng nói trầm ổn của Phong Tiêu Tiêu xuyên qua tiếng mưa truyền vào tai nàng.

Người muốn ta vào ta liền vào, như vậy không phải là không có nguyên tắc sao? Nhưng là nguyên tắc không thể khiến mưa ngưng lại, quên đi, chờ hết mưa rồi hãy tính.

“Người đâu, đánh xe chạy vào trong trang.” Hấn từ tốn ra lệnh.

“Vâng, trang chủ.” Một tên hộ vệ lập tức nhảy lên xe chấp hành nhiệm vụ.

Vũ Mê Mê đứng ở góc hành lang, nghiêng đầu nhìn biểu tình sâu xa trên gương mặt ai đó. “Phong Tiêu Tiêu, ngài có ý gì?”

“Cô cho rằng ta có ý gì?”

“Mưa tạnh, chúng tôi sẽ lên đường. Ngài yên tâm, tôi sẽ không ở lại Đệ Nhất trang đâu.” Cái khác nàng không có, nhưng kiêu ngạo tự tôn thì thừa vô cùng.

“Không ai bảo cô lại tiếp tục ở đây.” Sự thật có nàng, Tế nhi mới có thể an toàn không sợ nguy hiểm, mà hấn cũng cao hứng cùng nàng bầu bạn. Không thể phủ nhận thời gian trôi đi có một số chuyện đã thay đổi.

Nàng nhướn mày cười nhạt. “Không cần người nào nói, tôi cũng không phải quá ngu dốt nghe không hiểu ý tứ của trang chủ. Ngày hôm đó, trang chủ không phải đã nói tôi không phải là thành viên của Đệ Nhất trang, đương nhiên cũng không có quyền xen vào chuyện của các người.” Chính mình ngu ngốc đi quán

chuyện của người khác, cũng chẳng trách người ta không cảm kích, nhưng là lửa giận trong lòng kia có thể nào cũng không dập tắt được.

“Ta xin lỗi.”

Vũ Mê Mê kinh ngạc mở to mắt, Phong Tiêu Tiêu xin lỗi nàng?! Khó trách hôm nay mưa to, căn bản chính là trời sinh dị tượng! Nàng gật gù, có chút lĩnh ngộ được. Chỉ là, không hiểu sao khi nghe hắn xin lỗi, lửa giận trong lòng nàng rất nhanh chóng tắt lịm đi, trái tim cũng trở nên thư thái lạ thường!

“Mê tỷ tỷ, tỷ trở lại rồi ư!” Giọng nói hưng phấn từ xa vọng tới, Phong Tế cả người ướt sũng từ trong trang chạy ra.

Vũ Mê Mê mỉm cười, đem người ôm vào lòng, không ưa tiếp tục khi dễ hắn. “Đệ chạy ra làm gì? Tỷ chút nữa cũng sẽ vào thôi, thích tắm mưa lắm hả?”

“Mê tỷ tỷ, tỷ đừng đi nữa có được không?” Hắn thích Mê tỷ tỷ, nàng là thật lòng đối tốt với hắn, không giống nô bộc trong trang lúc nào cũng tỏ ra tôn kính, sợ hãi hắn.

Nàng đưa tay vuốt tóc hắn. “Hôm nay không đi.” Mưa lớn như vậy, lại không có người đánh xe, mấy con ngựa chết bầm kia ai biết có còn ngựa quen đường cũ lại mang nàng trở về hay không.

Phong Tiêu Tiêu bất giác nảy sinh buồn bực khi nghe câu trả lời. Ở lại Thiên hạ Đệ Nhất trang đối với nàng khó khăn vậy sao?

* Vô tam bất thành lễ: Không đến lần thứ ba thì không phải phép, tương tự như câu “sự bất quá tam”.

5. Chương 5

Hôm nay không đi, không có nghĩa là ngày mai đi được.

Vũ Mê Mê dán mắt vào cửa sổ, mưa vẫn vũ đã liên tục năm ngày liền, hơn nữa còn không có dấu hiệu chấm dứt.

Cứ cái đà này, con người sớm muộn cũng bị lên mốc!

Tuyết Linh che ô từ ngoài sân bước vào, thân hình thanh nhã, y phục tung bay, đi lại trong mưa tựa như Lăng Ba tiên tử* nhẹ nhàng đạp nước.

Vũ Mê Mê bất giác thở dài, nếu là đàn ông, nàng nhất định cũng sẽ đắm say trước một Linh Nhi kiều diễm, huống hồ là Hoa Luyến Luyến xinh đẹp như thiên tiên..... Nghĩ đến đây lại nhớ đến Phong Tiêu Tiêu mặt lạnh như băng. Hắn thật là đàn ông sao? Câu hỏi này lại một lần nữa xuất hiện trong đầu nàng.

“Chủ nhân, Phong trang chủ đến.” Thị nữ la lớn triệu hồi ba hồn bảy vía của nàng. Vũ Mê Mê định thần nhìn lại, mới phát hiện Phong Tiêu Tiêu đang đứng ngay trước mặt mình.

Chắc là bước vào cùng lúc với Tuyết Linh, là nàng chỉ đắm đắm nhìn mỹ nhân mà không chú ý. Quả nhiên sự vật tốt đẹp lúc nào cũng khiến cho người ta nhìn không được mà hận thường (yêu thích, thường thức). Nhớ lại năm đó chọn Tuyết Linh làm thị nữ, có hơn phân nửa lý do là cảm thấy nàng ta vừa ý đẹp mắt mình.

Không biết có phải ảo giác hay không, nàng như thế nào lại nhìn thấy trong mắt hắn lóe lên ý cười rồi vụt mất?

“Trang chủ có việc à?” Nàng lười biếng mở miệng hỏi, tiếp tục nhàm chán nhìn mưa rơi bên song cửa.

Phong Tiêu Tiêu ở một bên ngồi xuống, cầm trên tay tách trà nóng Tuyết Linh vừa dâng, không có trả lời.

Sau nửa ngày trời yên lặng, yên lặng và yên lặng, Vũ Mê Mê rốt cuộc nhịn không nổi quay đầu, trừng mắt nhìn người đang nhàn nhã uống trà kia: “Trang chủ là vì trà thơm mà đến?” Như thế nào, không lẽ trà của nàng có điểm gì thú vị ư? À, đúng là có điểm đặc biệt, tất cả đều là trà thuốc thượng hạng có tác dụng giải độc trừ khí. Nhưng mà, hắn có thể phân biệt được bất đồng trong đó sao?

Ánh mắt dừng lại nơi cây lá ngoài mưa, Phong Tiêu Tiêu có chút thâm trầm lên tiếng: “Có biết tại sao bọn họ muốn giết Tế Nhi không?”

Vũ Mê Mê mở to mắt kinh ngạc, hẳn là đang nói chuyện với nàng?

“Ngày Sáu tháng Ba, ta ở trên đỉnh Hoàng Sơn đã thương trượng phu của giáo chủ Hồng Vân Giáo, khiến cho hắn tàn phế sống không bằng chết. Hồng Vân Giáo thông cáo thiên hạ, muốn lấy mạng người thân duy nhất của ta.” Ân oán giang hồ phức tạp, muốn hướng đối phương giải thích cũng thật khó.

Vũ Mê Mê trưng ra nụ cười yếu ớt, nàng hiểu ý của hắn, nhưng thủy chung vẫn chỉ giữ im lặng.

Phong Tiêu Tiêu đem ánh mắt quét về phía nàng, nhìn thấy nữ nhân còn chưa kịp thu hồi ý cười, trong lòng âm thầm lắc đầu. Nàng nhất định phải bức hắn đem mọi việc nói rõ ra sao?

“Y thuật của Vũ cô nương tựa hồ không tệ.” Hắn tiếp tục nói, y thuật của nàng quả thật rất cao siêu.

“Không dám nhận, tôi cùng lắm chỉ như một hạt cát trên sa mạc thôi.”

Tuyệt Linh không cho là đúng bữu môi, chủ nhân quá khiêm tốn rồi, trên đời có loại độc nào nàng không giải được chứ. Nếu không phải vậy, bọn người kia có gì lại cứ khẳng khẳng đuổi bắt nàng.

“Cứ suốt ngày phòng bị người đến gây rối, chi bằng một dao cắt đứt.” Hắn nhẹ nhàng kết luận.

“Trang chủ cuối cùng cũng đã nghĩ thông suốt.” Giọng nói của nàng nồng đậm trào phúng, sớm đem nguyên do nói cho nàng không phải tốt à, lãng phí mất một đoạn thời gian vô ích.

“Là Hoa Luyến Luyến nói.” Phong Tiêu Tiêu lãnh đạm kể ra sự tình.

Vũ Mê Mê nhú mày.

“Bọn họ một lần, một lần rồi lại một lần hạ độc, là muốn thử tài cùng y thuật của cô. Họ hiện tại có thể khẳng định cô tuyệt đối là một đối thủ đáng gờm.” Hắn kiên nhẫn trình bày.

“Là ả muốn giết ta.” Nàng chu miệng. Muốn xem nhẹ sát ý trong mắt Hoa Luyến Luyến, không phải là việc dễ dàng gì.

“Cô cầm vật định tình của cô ấy.” Phong Tiêu Tiêu bắt đầu đi lắc đầu.

Vũ Mê Mê tròn tròn mắt, vội vàng mở túi lụa lấy ra một chiếc trâm cài đầu.

“Trong vật định tình có chứa độc được?” Ánh mắt tràn ngập vẻ khó tin lưu luyến đậu trên hạt châu lấp lánh màu sắc.

Phong Tiêu Tiêu nhú mày. “Sao cô biết bên trong có độc?”

“Đây này.” Vũ Mê Mê duỗi tay về phía trước.

Hắn không khỏi hít một hơi dài khi nhìn thấy hai con rắn nhỏ màu vàng, chính là loại ‘kim xà’ có độc tính cực mạnh trong truyền thuyết. Không những độc tính mạnh mà còn phản ứng rất nhạy với chất độc, thế nhưng hiện tại lại đang ngoe nguẩy đuôi trên người nàng, thật khiến người ta lo lắng đổ mồ hôi lạnh.

Đúng vậy, hắn lo.

“Tôi nuôi chúng từ nhỏ đến giờ, trong những thời điểm quan trọng rất hữu dụng.” Nàng đặc ý hồ hởi mở miệng, có thể sở hữu hai đầu kim xà sinh lực tràn đầy như vậy là vinh dự mà không phải ai cũng cầu được.

“Rất nguy hiểm.” Giọng nói băng lãnh xuất phát từ khuôn mặt nghiêm nghị của hắn.

“Có sao? Tôi là chủ nhân của chúng.” Vũ Mê Mê thản nhiên thu hồi kim xà.

Phong Tiêu Tiêu trầm ngâm, cũng không có nói thêm.

“Khi nào thì lên đường?” Thanh âm trong trẻo cất lên phá tan bầu không khí tịch mịch.

Mây kiếm nhẩn lại, “Ngày mai.”

“Tốt quá!” Vũ Mê Mê sáng khoái đáp lời.

Phong Tiêu Tiêu sắc mặt hơi trầm xuống, nàng vẫn còn muốn chạy sao, đáp ứng không chút do dự như vậy? Nếu ngày đó nàng rời khỏi cũng cho là thôi đi, nhưng nàng lại bất ngờ trở lại bên người hắn, hắn tình nguyện tin tưởng đây là ông trời cho hắn cơ hội.

“A, sắc mặt trang chủ hình như không được tốt lắm.” Vũ Mê Mê đắm chiều nhìn biểu tình khó hiểu trên mặt hắn. Chỉ có sớm ngày giải quyết ân oán giữa hắn với Hồng Vân giáo, Phong Tế mới có thể an toàn. Vì sao hắn lại cứ mang vẻ mặt như thể người khác nợ tiền hắn không trả?

Nàng nếu có thể nhận ra lỗi của hắn, tại sao vẫn luôn không ngừng gây cho hắn phiền toái? Phong Tiêu Tiêu trong lòng càng thêm khó chịu, bởi vì đáp án chỉ có một – nàng chính là cố ý. Một người có thể nhận thấy cảm xúc biến đổi trên gương mặt lạnh đậm của hắn, nhưng lúc nào cũng cố tình khiêu chiến độ nhẫn nại của hắn lấy đó làm vui, thật không biết nên khóc hay nên cười.

“A?” Tuyết Linh kinh ngạc ghé người tới, cầm lấy trâm ngọc trên tay chủ nhân, cẩn thận nhìn ngắm một lượt. “Chủ nhân, vật này không phải là người đã tặng cho Long thiếu gia sao?”

Thế nào là một cục đá nhỏ gây xoay động cả mặt hồ? Đại khái chính là tình hình này đây.

Vũ Mê Mê vẻ mặt có chút xấu hổ, không hiểu sao tự đáy lòng, nàng cũng không muốn để Phong Tiêu Tiêu biết chuyện này. Nhưng Linh Nhi ngốc nghếch nhà nàng lại nhận ra đồ vật này.

Phong Tiêu Tiêu thần sắc lạnh lùng, chăm chăm nhìn vào ánh mắt tràn ngập mâu thuẫn của nàng. Nàng thật sự là người của Hồng Vân giáo? Chẳng lẽ trước giờ đều là nàng giả trò? Hắn ngàn lần không muốn tin, thế nhưng sự thật lại đang bày ra trước mắt....

Mưa bên ngoài tựa hồ càng lớn hơn trước, nội tâm hắn cũng càng thêm thâm trầm, không phải bởi vì nàng giấu diếm thân phận, mà là bởi vì – nàng từng tặng trâm ngọc này ột gã nam nhân khác.

“Chủ nhân, vật của Long thiếu gia sao lại xuất hiện ở chỗ người khác, hay là trong lúc thiếu gia đi tìm người đã xảy ra chuyện?” Tuyết Linh trông chờ chủ nhân giải thích nghi hoặc trong lòng.

“Ta cũng muốn biết, cho nên mới muốn từ trên người Hoa Luyến Luyến tìm ra đáp án.” Nàng bối rối gãi đầu, tuy rằng người đó đối với mình không thuận thảo gì lắm, nhưng dù gì đi nữa mình cũng gọi người ta một tiếng ‘sư huynh’.

“Chủ nhân, muội thực sự không hiểu, vì sao người lúc trước lại phải tặng lễ vật cho bốn vị thiếu gia, chúng ta trực tiếp đào tẩu không phải được rồi sao?” Giữ trong lòng đã lâu cuối cùng đã có thể hỏi.

Vũ Mê Mê lén nhìn về phía Phong Tiêu Tiêu. Mặt không có chút thay đổi, muốn từ trên sắc mặt này nhìn ra manh mối thật là ó, nhưng mà ánh mắt của hắn tràn ngập uy hiếp, như muốn bức bách nàng phải cho hắn một câu trả lời.

“Chủ nhân, Long thiếu gia sao lại đem vật này cho người ta chứ? Hắn rõ ràng biết vật của người chỉ có thể thu không thể tặng mà.” Tuyết Linh gãi đầu.

Vũ Mê Mê thật muốn bịt lại cái miệng gây họa kia. Ánh mắt của Phong Tiêu Tiêu càng ngày càng không tốt, nàng đắc tội gì với hắn sao? Chẳng qua chỉ không nói cho hắn biết nguyên bản trâm ngọc này là đồ vật của nàng! Hắn trừng như vậy để làm gì? Trong lòng càng lúc càng khẩn trương, cảm giác giống như bản thân hồng hạnh vượt tường bị bắt gian tại trận. Thật sự là khó chịu mà!

“Vũ Mê Mê, cô có muốn giải thích gì không?” Phong Tiêu Tiêu cuối cùng cũng chịu mở miệng, thanh âm lạnh giá, ánh mắt lại không chút nào thả lỏng nhìn chăm chăm vào nữ nhân đang rất muốn bỏ trốn bên cạnh.

Giải thích? Cho ai? Cho Linh Nhi hay cho ngài? Vũ Mê Mê không dám mở miệng hỏi, bởi vì nàng rất rõ ý tứ của hắn, hắn muốn một lời giải thích, nhưng mà tại sao nàng lại phải giải thích với hắn chứ, thật là vô lý nha! Càng không có đạo lý chính là, bản thân nàng cũng cảm thấy nên cho hắn một lời giải thích, chuyện này rốt cuộc là sao chứ?

“Có lẽ chúng ta nên đi hỏi Hoa Luyến Luyến.” Tâm niệm vừa chuyển, hắn liền lên tiếng: “Người đâu, đưa Hoa Luyến Luyến đến đây.”

“Dạ, trang chủ.”

Một lát sau, Hoa Luyến Luyến đã bị giải tới.

Vẻ mặt có chút tiêu tụy, nhưng không hề ảnh hưởng đến vẻ đẹp thiên tiên của nàng, ngược lại còn làm tăng thêm mấy phần yêu kiều.

“Trâm ngọc này là của ai?” Phong Tiêu Tiêu truy vấn.

“Của ta.” Hoa Luyến Luyến luống cuống muốn đoạt lại.

Tuyết Linh mau chóng co tay lại, nhả mặt nói. “Đây rõ ràng là của chủ nhân ta, cô nhất định là lấy được từ trên tay Long thiếu gia!”

Hoa Luyến Luyến vẻ mặt đại biến, thân hình lão đảo. “Cô chính là tiểu sư muội khắc cốt ghi tâm trong lòng hần?!” Thì ra trên đời thực sự có người này tồn tại.

Vũ Mê Mê tiến lên từng bước, bắt lấy tay nàng, “Hần đã xảy ra chuyện gì?” Mây đen phủ kín đỉnh đầu, trong lòng nàng cảm thấy có điều bất ổn.

Mặt của Phong Tiêu Tiêu càng trở nên âm lãnh gấp bội, bàn tay sau lưng không khỏi nắm chặt lại. Nàng là đang lo lắng cho nam nhân kia.

“Không phải hần, là Lý công tử.” Bàn tay truyền đến một cổ đau nhói, lông mi của Hoa Luyến Luyến khẽ giật.

“Lý công tử?” Vũ Mê Mê càng thêm tròn tròn mắt, “Lý Bộ Thanh!” Không thể nào, bọn họ thật sự ở cùng một chỗ?

“Cô làm sao biết?” Hoa Luyến Luyến kinh ngạc khó hiểu.

“Đúng là Lý thiếu gia?” Tuyết Linh sợ hãi hét lên.

Phong Tiêu Tiêu không khỏi cau mày, xem ra nàng còn có rất nhiều bí mật ẩn giấu trên người. Hần phi thường không thích tình cảnh trước mắt. Hoàn toàn không biết gì về nàng, thậm chí còn không biết nam nhân trong lời nói của nàng thực sự có thân phận gì.

Sắc mặt Hoa Luyến Luyến biến đổi liên tục, sau đó vội vàng quỳ xuống đất. “Cầu xin cô nương hãy cứu lấy Lý công tử. Long Tông Vân từng nói qua, trên đời này có thể cứu sống Lý Bộ Thanh, chỉ có một mình cô nương.”

Vũ Mê Mê bĩu môi, không cho là đúng. “Còn có một người, hần như thế nào lại không nhớ?”

“Ai?” Hoa Luyến Luyến ngẩng đầu hỏi.

“Sư phụ ta.” Đáp án đơn giản rõ ràng.

Tuyết Linh mặt khinh khỉnh. “Chủ nhân, người không phải không hiểu tính khí cóc chủ, muốn ông ấy cứu người chỉ bằng kêu ông ấy giết người còn hơn.” Nếu không phải vậy, bọn người kia cần gì phải cố sống cố chết ngày ngày tìm bắt chủ nhân.

“Nơi đó có mấy người bình thường chứ, toàn một bọn cổ quái, nếu không hà có gì chúng ta lại phải trốn đi!” Vũ Mê Mê lấy tay day day trán.

Phong Tiêu Tiêu chuyển hướng sang ngắm mưa, trong mắt ẩn hiện ý cười. Nàng không biết xấu hổ nói, hần cũng không biết xấu hổ nghe. Bọn họ đều cổ quái, vậy còn nàng? Chỉ sợ là hơn chứ không có kém. Vô thức bắt đầu phát sinh hứng thú với quê nhà nàng.

“Có phải nếu ta cứu được Lý Bộ Thanh, các người sẽ buông tha Phong Tế?” Nàng nhú mày hỏi.

“Đúng vậy.” Hoa Luyến Luyến gật đầu thừa nhận.

“Chẳng lẽ trượng phu của giáo chủ cô chính là Lý Bộ Thanh?” Vũ Mê Mê nóng vội ngồi xổm trước mặt Hoa Luyến Luyến.

“Không sai.”

“A!” Hai tiếng hét chói tai cùng lúc vang lên, Vũ Mê Mê và Tuyết Linh không hổ là chủ tớ nhiều năm bên nhau.

“Chủ nhân.” Tuyết Linh kích động không thốt nên lời.

“Cuối cùng cũng đã có một người thành thân.” Vũ Mê Mê kinh hỉ nhảy múa, cũng không quên hướng người đang quỳ dưới đất nói: “Yên tâm, yên tâm, cho dù không phải vì giáo chủ của các cô, ta cũng sẽ vì chính mình cứu sống Lý Bộ Thanh.”

“Đa tạ cô nương.” Hoa Luyến Luyến thật lòng cảm kích.

“Đừng khách khí, ai cũng có lợi mà.” Nàng cười híp mắt, trong lòng ngập tràn vui sướng.

“Đúng rồi, cô nói Long Tòng Vân chính là người trong lòng mình?” Ý nghĩ vừa chuyển, Vũ Mê Mê cũng lập tức cúi thấp người ngồi bệt xuống.

Đáy mắt hiện lên tia xấu hổ, Hoa Luyến Luyến thẹn thùng cúi đầu, “Đúng vậy.”

“Vạn tuế!” Vũ Mê Mê nhảy dựng lên, vọt tới trước mặt Phong Tiêu Tiêu, kích động la to. “Nếu như cả hai đều có ý trung nhân, ta đây không cần sợ nữa.”

Phong Tiêu Tiêu nhìn thấy nàng tươi cười vui vẻ, tâm tình không hiểu sao cũng trở nên ấm áp, lo lắng trong lòng biến mất không chút tăm hơi.

“Nhưng mà, muội ở trong cốc nghe người ta bàn luận, cốc chủ ban đầu chính là nhằm vào người. Tự đứng lại thông cáo kẻ nào cưới được người mới có thể tiếp nhận chức cốc chủ. Tại sao lại vậy chứ?” Tuyết Linh bối rối mở lời.

Vũ Mê Mê cười ha hả, vuốt vuốt lỗ mũi, nhìn ra ngoài cửa sổ, khéo léo thay đổi chủ đề. “Linh Nhi, xem kìa, mưa lớn quá!”

Phong Tiêu Tiêu thâm trầm đảo mắt nhìn nàng, sau đó cũng chuyển sang ngắm cảnh vật nhật nhòa trong màn nước.

Mỗi người mang một tâm tư khác nhau. Ngoài trời, mưa vẫn cứ thế gào thét.

~.

~Trời đêm âm u, ánh sao chớp tắt, bóng nguyệt nương vàng vặc bên thềm.

Đứng tựa vào song cửa sổ, nâng chén mời trăng, nhưng trăng chẳng giải được sầu, chỉ chiếu rọi lòng người u tịch.

Sau cơn mưa đêm có chút lạnh, Phong Tiêu Tiêu khoác áo ra khỏi phòng.

Lững thững mà đi, bất tri bất giác bước tới bên ngoài Thính Đào Uyển, không khỏi lộ ra một tia cười khổ. Kể từ khi Vũ Mê Mê xuất hiện, hẳn càng ngày càng trở nên không giống mình.

Đêm khuya tĩnh mịch, chỉ sợ nàng đã ngủ mất rồi.

Thanh âm nhẹ nhàng theo gió bay đi.

“Chủ nhân, người vì sao còn chưa ngủ?”

“Đôi lúc ta cảm thấy đầu muội dường như chứa đầy bã đậu, Linh Nhi.” Vũ Mê Mê lắc đầu cảm thán.

“Chủ nhân –” Nàng bắt mồm chu mỏ. Người ngốc đến đâu cũng không muốn bị người ta chê mình ngốc, huống hồ nàng còn chưa đến mức không có thuốc cứu chữa.

“Ta cùng Hoa Luyến Luyến nói chuyện, phát hiện một bí mật rất lớn.”

“Bí mật?!” Tuyết Linh che miệng kinh hô.

Phong Tiêu Tiêu ở bên ngoài cũng không nhịn được vểnh tai lên nghe ngóng.

“Lý Bộ Thanh là vì trúng tình cổ (ngải yêu) trước đây, lại bị Phong Tiêu Tiêu đánh trọng thương mới trở thành bộ dạng tàn phế như thế.”

“Việc đó thì có liên quan gì tới chúng ta?” Tuyết Linh không hiểu.

“Linh Nhi.....” Nàng bắt đầu dĩ thử dài.

Phong Tiêu Tiêu ở bên ngoài cũng thật muốn thay Vũ Mê Mê thử dài, có một nha hoàn như vậy đúng là.....

“Chủ nhân, vậy tại sao lại mở hòm đếm bạc chứ?” Tuyết Linh ngây thơ hỏi.

Trăng sáng trên cao tỏa sáng lấp lánh, kéo theo ngọn gió phát phơ, thổi tan đám mây đen u tối.

“Ta chỉ là ngủ không được, sửa sang lại một chút hành lý, kiểm kê một chút vàng bạc mà thôi.”

“À.” Tuyết Linh xấu hổ lên tiếng.

Không gian bất giác lại trở nên yên tĩnh như trước.

Phong Tiêu Tiêu lắc đầu than nhẹ, đúng là một đôi chủ tớ kỳ lạ!

Tiến đến gõ cửa, trong phòng lập tức có phản ứng.

“Ai?” Giọng nói Tuyết Linh tỏ vẻ kinh hãi.

“Ta.” Lãnh đạm trả lời.

Thanh âm của Vũ Mê Mê truyền đến. “Trang chủ không biết đêm khuya gõ cửa phòng nữ tử có điều bất tiện sao?”

Hắn lạnh nhạt nói: “Cô nương là sợ Phong mỗ cướp lấy vàng bạc của mình?”

“Trang chủ phú giáp thiên hạ (giàu có không ai bằng), chắc sẽ không để ý chút tài sản nhỏ nhoi này.”

“Nếu đã vậy, cô nương vì sao không mở cửa?”

“Ngài nếu thật lòng muốn vào, hà tất tôi phải mở cửa?” Khẩu khí của nàng có chút đối hờn.

Phong Tiêu Tiêu cười trừ, sau đó trèo tường vào.

Dưới ánh trăng sáng tỏ, dưới đất chất đầy vàng bạc, nàng quả nhiên là đang tiến hành kiểm kê. Trên người chỉ khoác một chiếc áo mỏng tanh mát mẻ, phần da thịt lộ ra ngoài so ra với bộ đồ trong đình lúc trước còn kém xa nhiều lắm, nhưng cũng đủ làm cho người ta mở to cặp mắt. Tóc cao búi lên đỉnh đầu, thời tiết mát mẻ như vậy, nàng như cũ vẫn là sợ nóng.

Tuyết Linh cuống quýt chạy vào phòng tìm thêm áo khoác lên mình chủ nhân. Ấn tượng đối với Phong Tiêu Tiêu càng thêm hồng, lúc nào cũng đều chiếm tiện nghi, ăn hết đậu hũ của chủ nhân.

Vũ Mê Mê lạnh lùng nhìn Phong Tiêu Tiêu, cảm thấy hắn rõ ràng là cố ý, nàng đã muốn bỏ qua không muốn hắn tiến vào, hắn lại cứ thế trèo tường bước qua cửa. Chủ nhân của Đệ Nhất trang thật là không biết điều, cứ như vậy leo xuống, hại nàng sau này có muốn cũng không dám tắm ở đây.

“Cô nương ở nhà cũng đều như vậy sao?” Tựa như lơ đãng, nhưng nắm tay sau lưng lại không ngừng siết chặt, hắn vô cùng muốn biết sự huynh của nàng có phải hay không cũng thường xuyên thấy nàng trong bộ dáng này. Vừa nghĩ đến đó, trong lòng chợt dâng lên khoái cảm muốn giết người.

Vũ Mê Mê hừ một tiếng, quay đầu tiếp tục đếm bạc.

Phong Tiêu Tiêu quét mắt về phía Tuyết Linh. Bị hắn trừng một cái, nàng lập tức khai ra tất cả: “Không có, mùa hè không ai dám tiến vào nơi ở của chủ nhân, hơn nữa cốc của chúng tôi cũng không có nóng như vậy.”

“Cô nương đang tức giận?” Hắn đến gần Vũ Mê Mê.

“Tôi có thể tức giận sao? Huống chi trang chủ ngài cũng không phải lần đầu tiên tự tiện xông vào phòng người khác.” Mơ hồ có tiếng ai đó đang nghiêng răng.

“Là tại hạ đường đột.” Hắn chấp tay hành lễ.

“Trang chủ cũng tự biết mình sai à?” Vũ Mê Mê mở miệng giễu cợt.

Ngồi xuống bên cạnh nàng, Phong Tiêu Tiêu cầm trên tay thỏi vàng lớn tính toán, lơ đãng lên tiếng: “Nữ tử sau khi bị người nhìn thấy, không phải đều sống chết cũng phải gả cho người đó sao?”

Tuyết Linh nghe xong la hét ồm ồm.

Vũ Mê Mê ném cho nàng cái nhìn khinh thường. “Linh Nhi, muội không cần mỗi lần đều kích động như thế được không?” Muốn thét phải là nàng mới đúng.

“Chủ nhân, người sẽ không lấy hấn chứ?” Linh Nhi run run hỏi.

Mím chặt môi, nàng có chút chần chừ. Bị ánh mắt rực lửa kia nhìn chăm chăm vào mình, nói ra đáp án ‘không phải’ có khác gì tự đào mồ nhảy xuống? Thế nhưng điểm chết người lại là, sâu trong nội tâm nàng cũng không muốn phản đối.

“Đáp án của cô là gì?” Hấn hỏi băng quơ, thỏi vàng trên tay không ngừng chuyển động.

“Nếu tôi trả lời là không, ngài có phải cũng đem tôi niết thành như thế?” Vũ Mê Mê rớt cuộc cũng mở miệng, ánh mắt dừng lại trên thỏi vàng đang bị biến hình nhanh chóng kia, lặng lẽ nuốt nước bọt.

Phong Tiêu Tiêu dừng lại một lát, lãnh đạm giương mắt nhìn nàng. “Thật cho là vậy?”

Phong Tiêu Tiêu siết chặt tay, thỏi vàng chẳng khác gì cục bột hấn sâu dấu tay hấn.

“Lại hạ độc?” Đôi lông mày không tự chủ nhăn lại.

Nàng lấy tốc độ nhanh nhất chạy ra khỏi hành lang gấp khúc, tay vịn cửa, chân bước vào ngưỡng cửa. “Hà hà, để phòng ngừa có người trộm bạc thôi.....” Rất nhanh đóng cửa lại, nhưng vẫn là không kịp, bàn tay ai đó đưa ra chống lại, khiến nàng vô pháp thực hiện.

“Ít nhất cũng phải giúp ta giải độc đã chứ.” Hấn có chút bất đắc dĩ nói.

Vũ Mê Mê khẽ nhếch mày liễu. “Sau khi đã tự tiện xông vào khuê phòng người xem trộm cảnh xuân?”

“Ta sẽ chịu trách nhiệm.” Hấn khẳng định.

“Không cần.” Vũ Mê Mê sắc mặt thoáng chốc lạnh như băng, không còn chút gì gọi là ý cười, hung hăng trước mặt hấn đóng cửa lại, cũng không thèm để ý xem tay hấn đang đặt ở đâu.

Nàng tức giận, hấn biết, nhưng suy cho cùng hấn đã nói sai điều gì?

Nam nhân xấu, nam nhân thối, chịu trách nhiệm? Hấn nghĩ nàng cần sao? Nàng muốn là muốn có người thật lòng thích mình, chứ không phải bởi vì trách nhiệm mà lấy mình. Đi chết đi, Phong Tiêu Tiêu!

Bên trên truyền đến tiếng đập mạnh, Phong Tiêu Tiêu thảm thán, cửa này đại khái đã đến lúc trùng tu rồi đây.

Ở bên ngoài cửa, Tuyết Linh sợ hãi đến gần. “Chủ nhân nhà tôi tức giận.”

“Ta biết.” Hấn có chút không đành lòng nói.

“Ngài còn không đi mau?” Tuyết Linh thúc giục.

Thì ra đây mới là mục đích của nàng. Hấn đã nói rồi mà, người luôn sợ chết như nàng, sao có thể chủ động mở miệng như vậy.

“Thuốc giải?” Phong Tiêu Tiêu nhẹ nhàng nhếch môi.

“Chủ nhân, thuốc giải.” Tuyết Linh gọi với vào trong.

“Cứ để hấn chết!” Trong phòng truyền ra giọng nói giận dữ của Vũ Mê Mê.

Hấn chậm rãi nói: “Cô không muốn cùng Tế Nhi quay về?”

Đánh rần đánh giập đầu, nhược điểm của Vũ Mê Mê không sai khác chính là đây.

Cửa thật nhanh mở ra, tức giận vẫn cứ tức giận, nhưng chuyện này có liên quan tới tự do của bản thân, nàng đành đem ân oán đặt sang một bên. “Thật sự đáp ứng?”

“Phải.” Hấn nhẹ nhàng lên tiếng.

“Không hối hận?” Vũ Mê Mê liên tục xác nhận.

“Ừ.” Ý cười đọng đầy mắt hấn.

“Sao lại như thế, lúc trước chết cũng không đồng ý.” Nàng khó hiểu.

Phong Tiêu Tiêu nhìn nàng đầy thâm ý. “Sau này sẽ biết.”

“Thuốc giải.” Nàng ném bình sứ qua cho hấn.

“Toàn bộ?” Hấn hứng thú nhướn mày.

Vũ Mê Mê phát tay, hồ hững nói: “Mấy thứ này tôi có rất nhiều.” Người không có võ công tự nhiên sẽ có cách khác bảo hộ chính mình, huống chi nàng lại không giống như Linh Nhi gốc nghiệt.

Nàng ở gần trong gang tấc, hương thơm chỉ có trên thân thể thiếu nữ thoang thoảng trong mũi, thật nhẹ nhàng, dịu mát.

Tuyết Linh đứng một bên lăm bắm. “Chủ nhân gần đây thật hào phóng.” Nhưng là tựa hồ cũng chỉ giới hạn cho phụ tử Phong gia, đối với những người khác vẫn cứ như vậy bủn xỉn.

“Vẫn còn muốn kiếm kê à?” Hấn hỏi.

Nàng cười tít mắt. “Không kiếm, không kiếm, tôi đã buồn ngủ, đương nhiên sẽ không kiếm nữa.” Nếu có thể đưa Phong Tế cùng trở về, cho dù bọn người kia chưa tìm được ý trung nhân, nàng vẫn có thể kê cao gối không lo.

“Ngủ không được liền lôi bạc ra đếm?” Mục quang hấn tràn đầy hứng thú, “Đúng là đặc biệt.”

Vũ Mê Mê vuốt vuốt tóc, không lên tiếng. Bạc khiến nàng cảm thấy an toàn, nhưng mà gần đây hấn cũng tạo cho nàng một cảm giác an toàn sâu sắc. Nàng biết mình đại khái là đã đem lòng thích hấn. Phát hiện này cũng không có gì, chỉ có điều nàng ghét, cực kỳ ghét việc hấn nói vì chịu trách nhiệm với nàng nên mới lấy nàng.

“Không cần ngại quẩn.” Hung hăng trừng mắt.

“Ngủ sớm đi, ngày mai còn phải lên đường.” Hấn nhẹ giọng dặn dò.

“Tôi có thể ở trên xe ngủ.” Nàng khó chịu mở miệng.

“Chúng ta cưỡi ngựa.” Phong Tiêu Tiêu gạt phăng lời nàng.

Vũ Mê Mê hai tay chống hông, tròn tròn mắt. “Phong Tiêu Tiêu, ngại muốn gây sự phải không?”

“Chẳng lẽ cô không muốn nhanh chóng chữa khỏi bệnh cho sư huynh của mình?” Hấn chau mày khó hiểu.

“Đó là chuyện của tôi, không cần ngại quan tâm.” Nàng đúng là không muốn đi nhanh, ai biết trước mặt là long đàm hay hổ huyết?

“Thật máu lạnh như vậy?” Hấn hoài nghi đảo mắt nhìn nàng.

Vũ Mê Mê mím chặt môi, không nói.

Tuyết Linh nhanh nhẩu giải thích. “Chủ nhân là sợ có bầy.”

“Bầy?” Hấn lại càng không hiểu.

“Là thế này, chủ nhân cùng các vị thiếu gia từ nhỏ đến lớn căn bản chính là không ngừng hãm hại lẫn nhau. Ai biết được đây có phải là một cái bầy hay không?” Giọng Tuyết Linh vang lên đều đều.

Phong Tiêu Tiêu không khỏi nhíu chặt đôi mi, nàng rốt cuộc là đã sinh trưởng trong hoàn cảnh như thế nào?

Vũ Mê Mê lặng lẽ gờ lên khóe miệng. Hắn đang lo lắng sao? Sư huynh muội bọn họ đúng là từ nhỏ thường xuyên hăm hại lẫn nhau. Đó là vì sư phụ bọn họ thật quá xấu xa, mọi người không thể không học cách tự bảo vệ mình.

Lúc này, từ phía cửa truyền đến tiếng đập mạnh không ngừng, giống như sợ người bên trong không nghe thấy.

“Mê tỷ tỷ, mở cửa.” Là giọng của Phong Tế.

Vũ Mê Mê nhìn ra ngoài, lại liếc mắt về Phong Tiêu Tiêu đang ngồi bên cạnh, sau đó quay đầu ngắm hoa cỏ. Dưới trăng ngắm hoa, cảm giác thật diệu kỳ.

Tuyệt Linh ngó nghiêng trái phải, quyết định bảo trì trầm mặc.

Phong Tiêu Tiêu nhướng mày. Nàng như vậy là có ý gì?

“Mê tỷ tỷ, mở cửa, Mê tỷ tỷ.....” Người ngoài cửa giọng nói tỏ rõ lo lắng.

“Tế Nhi.” Thanh âm trong trẻo nhưng đầy lạnh lùng cất lên giữa màn đêm yên tĩnh, truyền ra bên ngoài. “Có chuyện gì?”

“Cha!” Hoảng hốt kêu to.

“Chuyện gì?” Hắn kiên nhẫn lặp lại.

“Con, con.....” Phong Tế do dự, rất không nguyện ý nói ra.

Vũ Mê Mê âm thầm thở dài, Phong Tiêu Tiêu không biết nói lời ôn nhu sao? Vẻ mặt thì lạnh như băng, lại kèm theo giọng nói khiến người run rẩy bầy, nàng mà là Phong Tế nhất định cũng sẽ chần chừ không dám lên tiếng.

“Phong tiểu đệ, có việc gì à?”

Nghe thấy thanh âm trong trẻo của Vũ Mê Mê, Phong Tế bất giác cảm thấy yên tâm.

“Mê tỷ tỷ, đệ vào được không?”

“Linh Nhi, mở cửa.” Cha ở bên trong, con lại đứng ngoài, thật không có đạo lý, huống hồ hắn không giống như nhi tử thập phần thân thiết dễ thương.

“Mê tỷ tỷ.” Phong Tế chạy ào vào lòng Vũ Mê Mê, đương sự không hề phòng bị thiếu chút nữa là ngã đập đầu xuống đất.

Phong Tiêu Tiêu không nói lời nào, dang tay đỡ nhi tử sang một bên, sắc mặt cực kỳ đáng sợ. “Mặc quần áo vào.”

Vũ Mê Mê ương bướng đáp: “Vì sao tôi phải nghe ngài?”

“Cô như vậy còn có tôn nghiêm của trưởng bối sao? Căn bản chính là áo rách quần manh.”

Nàng cúi đầu nhìn xuống, khóe miệng cong cong cười nói. “Vậy xin hỏi Phong đại trang chủ, hồi nãy sao lại không nhắc nhở ta?” Rõ ràng là cố ý ăn đậu hũ của nàng, còn ra vẻ tử tế không thừa nhận.

Trong mắt Phong Tiêu Tiêu ánh lên tia hổ thẹn, cũng may biểu tình lạnh như băng khiến cho người ta không thể dò thám biến hóa trên gương mặt hắn.

“Chủ nhân, mặc vào đi.” Tuyệt Linh lại đưa đến một chiếc áo ngoài. Chủ nhân cho dù ăn mặc mát mẻ cũng chưa tới nỗi quần rách áo manh, mà huống chi hắn vừa rồi cũng không nói gì, như thế nào Phong thiếu gia vừa tới, sắc mặt hắn liền biến đổi? Thật là không thể hiểu nổi.

Vũ Mê Mê đắc ý đi đến bên cạnh, đột nhiên hạ giọng nói nhỏ với hắn: “Đang ghen à?” Trên môi không ngừng nở nụ cười bốn cợt.

Mặt của Phong Tiêu Tiêu đỏ bừng lên. Nàng không cần nói rõ ra như vậy chứ?

Phong Tế nhìn trái nhìn phải, thông minh không nói một câu, giữa phụ thân và Mê tỷ tỷ tựa hồ có cái gì đó khang khác.

Trong khi Tuyết Linh vẫn cứ đứng đực mặt ra.

* Lãng Ba tiên tử: nữ thần sông Lạc. Nguồn gốc từ “Lãng Ba” xuất phát từ một câu thơ trong bài “Lạc thần phú” của Tào Thục. “Lãng ba vi bộ, la miệt sinh trần” (Lãng ba bước nhẹ, áo lụa phất bụi).

6. Chương 6

Mây trắng bay trên bầu trời xanh biếc, thi thoảng có làn gió nhẹ phớt qua, thời tiết cũng không đến nỗi quá oi bức.

Trong khuôn viên của Thiên hạ Đệ Nhất trang xuất hiện không ít người..... À không, phải nói là có không ít người đang vây quanh mấy thớt ngựa.

Bốn con Thiên Lý Mã (1) thuần chủng lông dài óng mượt.

Vũ Mê Mê vẻ mặt không vui đi lòng vòng quanh ngựa, cặp lông mày nhăn tít lại, Tuyết Linh đi theo sau biểu tình lại còn thắm hơn, giống như vừa nuốt phải thuốc đắng (2).

Đôi chủ tớ này lại có vấn đề gì nữa đây? Phong Tiêu Tiêu có chút vô lực tiến lên phía trước.

“Thật cao.” Vũ Mê Mê vẻ mặt phức tạp nhìn con ngựa trước mặt, không biết là tán thưởng hay châm chọc.

“Không còn con nào thấp hơn sao?” Mặt của Tuyết Linh cơ hồ có thể vắt ra nước.

Phong Tiêu Tiêu kinh ngạc, đẩy lông mày lên một suy nghĩ, lẽ nào –

“Cô không biết cưỡi ngựa?”

Quảng cho hấn một tia lườm sắc bén, Vũ Mê Mê bị phần nói: “Có qui định nào bắt tất cả mọi người đều phải biết cưỡi ngựa không?”

Thì ra là thế, hấn bưng tỉnh, khó trách đêm qua khi nghe nói phải cưỡi ngựa, nàng lại phản ứng kịch liệt như vậy.

“Ngồi xe ngựa cũng tốt mà.” Vũ Mê Mê ai oán.

“Nhưng bệnh tình của Lý công tử.....” Hoa Luyến Luyến vẻ mặt lo lắng lên tiếng, tới sớm một ngày, giáo chủ yên tâm sớm một ngày, mà nàng cũng có thể sớm gặp lại Long Tông Vân.

Nàng phẩy tay tỏ vẻ không quan tâm. “Dù sao hấn cũng đã nằm bao nhiêu năm nay, nằm thêm dăm bữa nữa cũng không vấn đề.”

Hoa Luyến Luyến cân nhắc nặng nhẹ, quyết định nghe theo lời của Vũ Mê Mê, bởi vì nàng phát hiện Vũ Mê Mê là một người cực kỳ quái đản, không làm theo ý nàng nhất định sẽ xảy ra chuyện.

“Cưỡi ngựa.” Phong Tiêu Tiêu nói như chém đinh chặt sắt, không hề lay chuyển.

Vũ Mê Mê trừng to đôi mắt đẹp, khó có thể tin mở miệng: “Phong Tiêu Tiêu, ngài rốt cuộc có biết thương hương tiếc ngọc là gì không?” Dừng một chút, nàng lại nhụt chí tự nói với mình, “Quên đi, tôi nghĩ ngài sẽ không biết.”

“Ta đang vội, chúng ta đi sớm về sớm.” Hấn cắt lời.

“Nhưng mà tôi lại không vội. Nếu như Hồng Vân giáo cảnh đẹp, tôi nghĩ mình còn có thể ở đó một thời gian.” Vũ Mê Mê không phải cố ý muốn đối nghịch với hấn, mà là thực sự có ý định này.

Tuyết Linh lẳng lặng lùi về phía sau, không ngừng lúng búng trong miệng. Hà có gì chủ nhân lại thích khiêu chiến đến thế?

“Mê tỷ tỷ, đệ cũng muốn đi.” Phong Tế chạy nhanh đến, vẻ mặt kiên quyết.

“Trở về.” Phong Tiêu Tiêu không một chút nào nhân nhượng.

Phong Tế buồn bã cúi đầu, không nói gì.

Vũ Mê Mê nhìn không vừa mắt, kéo hắn đến gần. “Tỷ cho đệ đi, đừng để ý hắn.”

“Nó là con ta.” Phong Tiêu Tiêu lên tiếng nhắc nhở nàng.

“Vậy ngài cũng không cần đi với tôi, ngài không phải là cha tôi.” Ánh mắt của nàng chiếu thẳng vào gương mặt lạnh lùng của hắn.

Thấy thế, bọn người hầu ở một bên không khỏi cười trộm. Vị khách quý của Đệ Nhất trang này, có khi nào sẽ trở thành trang chủ phu nhân tương lai của họ không!

Phong Tiêu Tiêu hừ lạnh. Nàng là đang chê hắn già?

“Không phải nói ngài già!” Vừa nhìn thấy ánh mắt âm trầm của hắn, Vũ Mê Mê lập tức nghĩ ngay đến việc lời nói của mình có thể gây ra hiểu lầm. “Nam nhân tiêu sái anh tuấn như trang chủ đây, sao có thể già được chứ.”

Trong lòng thở nhẹ một hơi, may mà không phải.

Hoa Luyến Luyến khoe miệng không ngừng run rẩy, Phong Tiêu Tiêu đích thực là anh tuấn, nhưng về phần tiêu sái..... chỉ sợ thiên hạ không có người nhận ra.

Tuyệt Linh âm thầm bội phục chủ nhân da mặt dày, lúc cần thiết so với nàng còn muốn chân chó (3) hơn.

“Cha, con có thể cùng đi không?” Phong Tế rụt rè dò hỏi.

Phong Tiêu Tiêu nhìn Vũ Mê Mê đang sống chết trợn mắt hướng hắn, lãnh đạm buông lời: “Cùng đi đi.”

“Còn nữa, thay xe ngựa.” Vũ Mê Mê giơ tay nhắc nhở người nào đó.

“Cưỡi ngựa.” Hắn nửa bước cũng không nhượng.

“Hẹp hòi.” Nàng tức giận nghiêng răng ken két.

“Ngựa chạy nhanh hơn.” Phong Tiêu Tiêu nhin không được lắc đầu than nhẹ.

“Tôi không cần, ngài có việc thì cứ đi, tôi đưa Phong tiểu đệ về là được.” Nàng tươi cười rạng rỡ, ngay cả ánh dương trên cao cũng trở nên kém sắc.

“Ta lo lắng.” Mục quang thâm trầm hướng về phía trời xa. Ai biết được đang đợi họ ở Hồng Vân giáo đến tột cùng là chuyện gì, hắn không hi vọng nàng gặp chuyện không may. Tệ hơn nữa, nếu phong cảnh Hồng Vân giáo hợp ý nàng, nàng nhất định sẽ trụ nơi đó dài lâu không thèm quay về. Với tính tình của nàng, việc này tuyệt đối có khả năng xảy ra.

“Tôi cùng Linh Nhi sẽ không cưỡi ngựa!” Vũ Mê Mê tức giận nhảy dựng lên, hắn là đầu lừa sao? Nói thế nào cũng không chịu, thật muốn làm nàng tức chết mà!

“Chúng ta cùng cưỡi.” Câu trả lời của Phong Tiêu Tiêu rất đơn giản.

“Tôi với ngài cưỡi chung một con?” Nàng không khỏi đề cao âm lượng.

“Đúng vậy.” Hắn gật đầu không chút do dự.

Mọi người lúc này mới đột nhiên bừng tỉnh, trang chủ rõ ràng là muốn ăn đậu hũ của người ta! Xem ra mùa xuân thật sự đang đến với trang chủ mặt lạnh của bọn họ, mà bọn họ cũng vô cùng cao hứng khi mùa xuân này chính là nữ nhân tên gọi Vũ Mê Mê, bởi vì – nàng rất thú vị, Đệ Nhất trang từ sau khi nàng đến, không khí dần dần trở nên vui vẻ khoái hoạt, không còn tịch mịch như trước nữa.

“Còn Linh Nhi?” Vũ Mê Mê hỏi tới.

“Cùng Hoa cô nương cưỡi chung.”

Hoa Luyến Luyến gật đầu đồng ý.

“Tôi muốn ngồi cùng với Phong thiếu gia.” Tuyết Linh giơ tay lên tiếng, nàng không muốn cạnh Hoa Luyến Luyến, ai biết nàng ta khi nào thì cao hứng hạ độc.

“Cũng được.” Phong Tiêu Tiêu không chút ngần ngại đồng ý.

“Tôi cùng Luyến Luyến cô nương chung một con.” Vũ Mê Mê bị dồn vào đường cùng, bất đắc dĩ mở miệng.

“Không được.” Nam nhân mặt lạnh thẳng thường bác bỏ.

“Nam nữ thụ thụ bất thân, trang chủ nên chú ý danh tiết của tôi.” Nàng tận tình khuyên nhủ.

“Sau khi đã bị ta nhìn thấy hết?” Hắc nhướng mày, khẩu khí trêu tức.

Nếu không phải biểu tình trên gương mặt Phong Tiêu Tiêu thủy chung vẫn lạnh nhạt, mọi người nhất định sẽ nghĩ đây là lời nói của một tay công tử phong lưu có tiếng.

“Ngài đi chết đi, Phong Tiêu Tiêu.” Vũ Mê Mê mặt đỏ bừng bừng. Hắc, hắc căn bản là cố ý, trước mặt mọi người ngang nhiên nói như vậy. Tốt xấu gì nàng cũng là cô nương chưa lấy chồng mà!

“Cô đang xấu hổ sao?” Phong Tiêu Tiêu nhếch miệng, đôi mày giương cao chứng tỏ hắc đang kinh ngạc.

Nàng tức đến nỗi nói không nên lời, nắm tay siết chặt, không nhin được hướng hắc ra quyền, sau đó nặng nề lui cước bộ. Đầu heo chết bằm, dám nói ra lời đó? Khó trách nữ nhân còn chưa đến cửa nhà hắc đã tìm chết!

“Chủ nhân, chúng ta không đi à?” Tuyết Linh kinh ngạc hỏi.

“Cho hắc đi một mình!” Vũ Mê Mê không hề quay đầu lại gào lên, trong bụng ngập đầy lửa giận.

Thân ảnh nhẹ động, Phong Tiêu Tiêu đã đến bên cạnh nàng, duỗi tay ôm nàng vào lòng, phi thân lên ngựa.

Tiếng kêu hét vừa vang, người ta đã nghe thấy thanh âm chữ rửa –

“Họ Phong kia, nếu để tôi rơi xuống đất, cả đời này cũng đừng mong bình yên!”

“Ta hiện tại cũng đã không yên rồi.” Khẩu khí của hắc có chút bất đắc dĩ.

Trên thân ngựa cao lớn, trong lòng nam nhân tuần mỹ lạnh lùng là một vị cô nương thanh tú, nhìn thế nào cũng là một bức tranh tả cảnh tuyệt đẹp – nếu sắc mặt của cô nương tươi hơn một chút, vẻ mặt của nam nhân ôn hòa một chút thì sẽ hoàn mỹ không còn chê vào đâu được.

Ngồi trên lưng ngựa, cảm giác rất ư không thoải mái. Sợ bị rơi xuống, hai tay của nàng gắt gao ôm lấy thắt lưng của Phong Tiêu Tiêu, vẻ mặt nhăn nhó, giọng điệu chán ghét. “Ngồi xe ngựa thật tốt mà.”

“Ta muốn nhanh chóng trở về chủ trì đại hội võ lâm vào mùng Chín tháng Bảy.” Trong lòng thâm than thở, yêu thương một nữ nhân như vậy, bản tính lạnh lùng trời sinh đúng là phải chịu khảo nghiệm quá nặng nề.

“Chẳng phải đã bảo không cần đi cùng rồi sao.” Ngữ khí của nàng tràn đầy bất mãn.

Phong Tiêu Tiêu không lên tiếng, làm sao có thể nói ra việc bản thân lo sợ không còn nhìn thấy nàng chứ! Không biết từ khi nào, ánh mắt của hắc lướt qua người nữ nhân xinh đẹp đang nằm trong lòng, cảm thấy bất an.....

Bốn con ngựa, cuối cùng chỉ có ba con lên đường.

~.

~Ba con ngựa tuyệt trần tung vó rời đi, để lại ọi người ở lại Đệ Nhất trang tha hồ tưởng tượng. Trang chủ cùng Vũ cô nương, nhìn như không hợp, lại có một cảm giác hài hòa đến lạ kỳ.

Lưng ngựa xóc nảy, gió thổi mát mẻ, hai mí mắt của Vũ Mê Mê dần dần rũ xuống, cuối cùng an giấc ngã vào trong lòng Phong Tiêu Tiêu.

Hắc nhận thấy có điểm khác thường, cúi đầu nhìn xuống, khóe miệng không khỏi giương lên. Trái tim trống rỗng bao năm cuối cùng cũng có thể lấp đầy, nàng không sợ hắc, thật tốt, nàng ngủ trong lòng hắc, thật tốt.....

Lo lắng nàng ngủ không yên, hẳn điều chỉnh một chút tư thế của nàng. Sợ nàng cảm lạnh, còn lấy áo choàng khoác lên người nàng.

Mơ mơ màng màng cảm thấy bên tai có người không ngừng réo gọi. “Chủ nhân, chủ nhân mau tỉnh, chủ nhân.....”

Vũ Mê Mê cực chẳng đã mở mắt ra, nhìn thấy gương mặt trắng nõn mịn màng của Tuyết Linh, vô thức nở nụ cười. “Linh Nhi, nếu có một ngày ta tỉnh lại, phát hiện trên mặt muối đột nhiên mọc đầy nếp nhăn, ta nhất định sẽ bị hù chết.”

“Chủ nhân, người cảm thấy không khỏe à?” Tuyết Linh lo lắng hỏi.

“Không có.” Nàng lơ mơ trả lời.

“Nhưng mà người chưa bao giờ ngủ ngon như vậy?”

Đó là bởi vì ta chưa từng có cảm giác an toàn như vậy. Những lời này bỗng dưng xuất hiện trong đầu Vũ Mê Mê. Ở bên cạnh Phong Tiêu Tiêu khiến cho nàng cảm thấy an toàn, đúng vậy, có lẽ nàng không chỉ thích hắn, mà thậm chí đã yêu hắn.

Tuyết Linh thấy thế càng thêm lo lắng, chủ nhân rất ít khi thờ người ra như vậy, khẳng định là sinh bệnh. Vụng trộm liếc nhìn Phong Tiêu Tiêu đang nhóm lửa bên bờ suối, trực giác cho biết chủ nhân không bình thường khẳng định là do hắn.

Vũ Mê Mê nghiêng đầu nghiên cứu biểu tình trên mặt nàng. Linh Nhi lại đang nghĩ lung tung gì đây? Mình ngủ không ngon, nàng lo lắng, mình ngủ ngon, nàng cũng lo lắng, thật sự là quan tâm quá mức rồi. Trong lòng chợt cảm thấy ấm áp, Linh Nhi tuy rằng đơn thuần, nhưng là một nha đầu đáng yêu.

“A!” Quay đầu nhìn thấy chủ nhân đang hứng thú đánh giá mình, Tuyết Linh hoảng sợ hét lớn.

“Linh Nhi, muối làm ơn đừng cứ hờ một chút là la toáng lên được không?” Vũ Mê Mê dùng tay bịt lỗ tai, bắt măn ai oán.

Phong Tiêu Tiêu nghe tiếng kêu hướng mắt nhìn qua, sau đó yên tâm tiếp tục nướng cá. Đôi chủ tớ dở hơi kia, chỉ cần hợp lại với nhau, không có việc cũng thành có việc.

Vũ Mê Mê định đứng dậy mới phát hiện trên người mình là một kiện áo khoác của nam nhân. Nàng ngần ngại hỏi: “Linh Nhi, đây là muối khoác cho ta?” Trong bao hành lý của nàng không có loại này.

Tuyết Linh lắc đầu, “Là Phong trang chủ.”

“Ừ, ta đã bảo chính mình không có loại quần áo này mà.” Nàng gật đầu, đứng dậy.

“Chủ nhân, người muốn đi đâu?”

“Rửa mặt sạch sẽ, chờ ăn cá.”

“Vâng.”

Nhẹ nhàng vẩy nước rửa sạch gió bụi trên mặt, nhất thời tỉnh táo hơn, bèn cởi hài đem hai chân ngâm trong làn gió mát, cảm giác thoải mái cực kỳ.

Khi ngửi thấy mùi hương cá nướng thoang thoảng trước mặt, Vũ Mê Mê lập tức đưa tay tiếp nhận, cũng không quay đầu lại nói: “Cám ơn.”

Cảm giác có người ở bên cạnh ngồi xuống, nàng quay sang nhìn một chút, đừng đưa chân đá nước, cười nói: “Trang chủ, kỹ thuật nướng cá của ngài không ngờ lại ngon đến vậy, so với Linh Nhi còn hơn.”

Nàng nhận ra mình, hẳn một chút cũng không kinh ngạc. Nàng dùng độc nhiều năm, khứu giác vô cùng nhạy cảm, từ mùi cơ thể phân biệt được người đến đương nhiên rất dễ.

“Đối xứng hô đi, gọi trang chủ nghe xa lạ quá.” Ngửi khí của hắn vẫn đậm đặc như vậy, gương mặt cũng vẫn lạnh lùng như vậy.

Vũ Mê Mê nghiêm ngẫm một chút: “Nghĩ không ra, chẳng lẽ kêu Phong đại ca? Nhưng Phong tiểu đệ lại gọi tôi là Mê tỷ tỷ, cái này chẳng phải rối loạn tôn ti?”

Phong Tiêu Tiêu nhú mày, quay đầu nhìn con.

Không hổ là phụ tử, Phong Tế vừa trông thấy ánh nhìn của cha, lập tức tỏ rõ lập trường, “Con đổi là được, dì Mê!”

“Khụ.....” Vũ Mê Mê nghe hần xưng hô thiếu chút nữa bị nghẹn chết.

Phong Tiêu Tiêu tự nhiên đưa tay vỗ lưng giúp nàng thuận khí.

“Cái đó,” Thật vất vả mới nuốt xuống được, nàng trừng mắt nhìn Phong Tế, “Phong tiểu đệ, tỷ còn chưa có già như vậy.” Nàng mơn mớn xuân thì, làm tỷ tỷ của hần vừa vịn thích hợp, muốn gọi “dì” – còn kém một chút.

Ngồi dưới gốc cây, Hoa Luyến Luyến âm thầm lắc đầu, trong bụng thở dài, Vũ Mê Mê thông minh không ngờ cũng có lúc ngốc. Ngay cả người ngoài cuộc như nàng cũng nhìn ra điểm lạ, trong khi đương sự lại cứ thế u mê.

Trong mắt Phong Tế hiện lên tia sáng giảo hoạt, xích lại gần hơn: “Mê tỷ tỷ, nếu đệ còn gọi tỷ là tỷ tỷ, tỷ chẳng phải là so với phụ thân nhỏ hơn một bậc sao?”

“Đúng rồi!” Vũ Mê Mê giống như từ trong mộng tỉnh lại, không thể tin nàng bị người chiếm tiện nghi lâu như thế cũng không biết. Phong Tiêu Tiêu chẳng qua cũng chỉ lớn hơn nàng sáu tuổi mà thôi, dựa vào gì lại không duyên cớ cao hơn nàng thứ bậc? Sau khi suy nghĩ cẩn thận, nàng vô cùng trịnh trọng lên tiếng: “Được rồi, Phong Tế, đệ gọi ta là dì Mê đi!”

Phong Tế cùng phụ thân trao đổi ánh mắt với nhau đầy ẩn ý.

Vũ Mê Mê đến gần hần, cười lấy lòng. “Phong đại ca, chúng ta trao đổi một chút, được không?” Cá tuy rằng thơm, nhưng xương nhiều lắm, nàng gặm thịt thỏ vẫn tốt hơn.

Phong Tiêu Tiêu nhẹ nâng đầu mi. “Ta đang ăn dở.”

“Không sao, không sao.” Nàng một bên nhét cá vào tay hần, một bên đoạt lấy chân thỏ. “Đều là người mình cả mà.”

“Người mình?” Hần thâm thúy nhìn thẳng vào đôi mắt trong veo như suối nguồn của nàng, “Muội có biết mình đang nói gì không?”

“Biết biết biết.” Vì thức ăn ngon, lúc cần thiết Vũ Mê Mê ngay cả tổ tông cũng có thể tùy tiện nhận, dù sao nàng cũng không biết tổ tông của mình là ai.

Nhìn bộ dáng kích động của nàng, Phong Tiêu Tiêu thật tình cảm thấy bất lực.

Hoa Luyến Luyến đứng ngoài nhìn không được muốn cười to, đành liếc mình cẩn môi dưới để không cười thành tiếng. Vũ Mê Mê thật ra có lúc dễ thương đến mức khiến cho người động lòng yêu thích, cho dù biết rõ nàng là tình địch cũng không thể không thích nàng.

Ăn uống no say, Phong Tiêu Tiêu ngẩng đầu nhìn sắc trời. Không sai biệt lắm bây giờ là giờ Thân, nếu đi nhanh có thể tìm thấy quán trọ nghỉ.

Vũ Mê Mê đứng dậy, phủ bụi đất bám trên quần. “Chúng ta vẫn là lên đường đi, ở nơi hoang vu thế này thật không tốt.” Suy cho cùng, cưỡi ngựa cũng không như ngồi xe, có thể sẽ gặp phiền toái.

Phong Tiêu Tiêu phi thân lên ngựa, sau đó đưa tay kéo Vũ Mê Mê đang leo lên, thật tự nhiên ôm nàng vào lòng.

Tuyết Linh muốn nói lại thôi, ai biết được Phong Tiêu Tiêu có nổi giận hay không, cơ thể chính mình có được toàn vẹn hay không, nhưng mà chủ nhân rõ ràng đang bị người ăn đậu hũ. Cốc chủ ngăn chặn vạ dò muốn nàng phải để ý tới chủ nhân tính tình quá dễ dãi, tránh để người ta tùy ý chiếm tiện nghi. Nhưng hiện tại nàng lại không dám mở miệng nhắc nhở chủ nhân. Ô..... tại sao nàng lại nhát gan quá vậy?

“Linh Nhi, lên ngựa mau.” Vũ Mê Mê có chút đăm chiêu nhìn vào biểu tình khó xử trên mặt Tuyết Linh, trong lòng cũng đoán được đại khái, nhưng nàng không nguyên ý vạch trần. Thật ra, nàng rất thích ngồi trong lòng Phong Tiêu Tiêu, cảm giác vô cùng an tâm, nhưng mà cùng với lễ giáo thể tục sư phụ giảng qua có điểm không phù hợp, cho nên lúc này giả ngu là biện pháp tốt nhất.

“Chủ nhân.....” Tuyết Linh lấy dũng khí mở miệng, nhưng ánh mắt trước sau cũng không dám nhìn thẳng cái gã mặt lạnh kia. “Dù sao cũng là nữ tử chưa gả vào nhà người, cần tránh người ta đàm tiếu.”

Phong Tiêu Tiêu nhướng mày, vẻ mặt không cho là đúng.

Hoa Luyến Luyến lắc đầu, đúng là nha đầu ngốc!

Phong Tế khần trương nhìn ngó biến hóa trên mặt Vũ Mê Mê.

Nàng trong lòng thầm than, Linh Nhi sợ chết bẩm sinh lúc này đây đi đâu mất rồi? “Linh Nhi, cái gì không nên nhìn hắn cũng đã nhìn, muội cảm thấy ta còn gì gọi là thể diện sao?”

“Chủ nhân không phải đã nói sẽ tìm cơ hội hạ độc hắn?”

Hiện trường đột nhiên yên tĩnh khác thường, ngay cả thanh âm một chiếc lá rơi xuống đất cũng có thể nghe thấy rõ ràng.

“Hạ độc?” Phong Tiêu Tiêu lạnh lùng nhìn người trong lòng.

Vũ Mê Mê trái liếc phải ngó, dù thế nào cũng không dám đối diện mắt hắn. Thật ra thì, nếu là người khác, nàng đã sớm xuống tay, nhưng bởi vì là hắn, cho nên nàng vẫn có thể dễ dàng tha thứ. Huống hồ hiện tại nàng phát hiện chính mình đã đem lòng yêu nam nhân này, đương nhiên sẽ không bao giờ hạ thủ.

“Linh Nhi, cho dù ta muốn làm như vậy, bây giờ bị muội vạch trần, ta còn có hi vọng thành công ư?” Lặng lẽ nhích người ra xa, nàng là sợ tăng bằng biến thành núi lửa. Cũng không thể trước mặt mọi người thừa nhận mình không nỗ lực xuống tay, nàng dù sao vẫn là cô nương chưa xuất giá. Lại thêm việc sư phụ nàng tốn công phí sức mời người dạy cho nàng nữ giới, phụ đức trong mấy năm..... Tuy rằng nàng chưa bao giờ ghi nhớ trong lòng, nhưng mà cũng phải bắn khoả một chút tâm tình cùng mặt mũi của lão nhân gia hắn.

“Lại muốn chạy đi đâu?” Vòng tay siết chặt ôm nàng vào ngực.

“Muội nghĩ cùng Hoa cô nương cưới chung cũng tốt.” An toàn trên hết, an toàn trên hết.

“Lên đường quan trọng hơn.” Hắn đề cương thúc ngựa, không cho nàng cơ hội leo xuống. Bốn vó gõ lập cập trên đường mang người và ngựa phóng vút đi.

Tuyết Linh vẻ mặt như uống phải thuốc đắng, nhìn vào bóng người đã xa, thì thào tự nói, “Nếu để cốc chủ biết được, cái đầu này e rằng không giữ được.”

“Điều cô cần lo bây giờ chính là, chúng ta có thể bắt kịp bọn họ hay không!” Hoa Luyến Luyến thở dài.

Phong Tế nhún vai, lơ đãng, chỉ cần đi theo ám hiệu phụ thân để lại trên đường, chắc chắn sẽ theo kịp bọn họ.

Chỉ là, cho dù bọn hắn có nghĩ như thế nào, cũng không bao giờ nghĩ được tình cảnh mọi người gặp lại, cũng không biết là nên khóc hay cười –

Phong Tiêu Tiêu vẻ mặt ảm đạm, trong khi Vũ Mê Mê đang loay hoay lúi húi bên cạnh một gốc cây cổ thụ.

Đó là thứ vô cùng dễ thương – rùa. Rùa?! Không cần hoài nghi, thật sự chính là con rùa, hơn nữa là chưa hoàn thành, bởi vì Vũ Mê Mê còn đang nghiêm túc chậm chậm khắc khắc.

“Dì Mê, dì đang làm gì vậy?” Phong Tế hiếu kỳ tọt độ, vươn dài cổ xem.

“Sửa ám hiệu.” Tựa hồ đâu đó có tiếng nghiền răng kèn kẹt.

Phong Tế vội vàng đi lên phía trước, sau một hồi cẩn thận xem xét, cuối cùng nhận ra con rùa đen khả ái này nguyên lai chính là ám hiệu thường dùng của Đệ Nhất trang, chỉ là..... Một mảnh lá cây cũng có thể biến thành hình rùa? Dì Mê..... thật lợi hại!

“Một con rùa dễ thương.” Giọng Tuyết Linh tràn đầy ngưỡng mộ.

Hai bờ má của Phong Tiêu Tiêu ửng ửng co giật, chủ tớ các nàng lúc nào cũng muốn khảo nghiệm độ nhẵn nại của hần.

Vũ Mê Mê đắc ý khua môi: “VẬY sao, ta giỏi nhất là vẽ rùa mà.” Từ nhỏ đến lớn, nàng cơ hồ không biết đã vẽ bao nhiêu là rùa, kết quả của việc thường xuyên luyện tập chính là rùa do nàng vẽ ra đều rất sống động.

Hoa Luyến Luyến thật sự không nhịn được, liền mở miệng hỏi ra nghi vấn trong lòng. “Các người vì sao lại ở đây vẽ rùa?”

Vũ Mê Mê lập tức nhảy lên, có chút tự đắc trả lời, “Còn không phải tại Phong đại ca, hần nói muốn lưu lại ám hiệu cho Phong Tế. Ta cảm thấy lá cây này không có hình rùa thì không đáng yêu, cho nên mới ngồi sửa lại một chút.”

Vừa nói xong đã thấy Hoa Luyến Luyến cùng Phong Tế mí mắt không ngừng co giật. Ám hiệu liên lạc đồng môn có thể tùy tiện thay đổi ư?

Phong Tế do dự không ngừng, sau đó cẩn thận dò hỏi: “Dì Mê, dì cùng đồng môn dùng ám hiệu gì để liên lạc với nhau?”

Chỉ nghe một tiếng đầy tự hào vang lên, “Rùa!”

Quả nhiên!

Phong Tiêu Tiêu lấy tay bóp trán, đồng môn của nàng có phải hay không đều là quái vật? Không nên trách hần tại sao lại có nghi ngờ này, thật sự là chủ tớ các nàng nhìn thế nào cũng không thấy bình thường, mà từ miệng các nàng biết được, những sự tình có liên quan đến đồng môn đều ít nhiều có chút cổ quái.

Vật hợp theo loài, lời này không phải là không có đạo lý.

“Linh Nhi, cho rùa lật ngựa được không?” Vũ Mê Mê hưng phấn bưng bưng, không muốn nghỉ tay.

Tuyết Linh nghiêm túc suy nghĩ, sau đó lắc đầu, “Chủ nhân, rùa lật ngựa người vẽ cũng nhiều rồi, đổi kiểu khác đi!”

Hoa Luyến Luyến dở khóc dở cười nhìn Vũ Mê Mê đang nhíu mày cân nhắc, sau đó lấy trâm ngọc trong tay tại đầu rùa đang rụt vào, khắc thêm một cái chân.....

Phong Tiêu Tiêu nhìn đến ngẩn người, ánh mắt biến đổi liên tục. Nàng không phải cố ý đẩy chứ? Một mực trì hoãn thời gian, là không muốn đi nhanh đến Hồng Vân giáo, hay là không muốn cùng hần đi?

“Phong đại ca, huynh xem, dễ thương không?” Nhẹ nhàng gọi hồn hần trở về.

Một con rùa đang duỗi thẳng chân ra. Siêu cấp khả ái. Ánh mắt đảo qua vẻ mặt tươi cười lấy lòng của nàng, hần nhất thời có loại cảm giác dở khóc dở cười.

“Vũ Mê Mê, chúng ta đang vội, nếu như muội không muốn đi, chúng ta trở về Đệ Nhất trang.” Thanh âm chậm rãi, ngữ khí lạnh lùng, con ngươi lóe sáng khiến người ta không nhìn rõ thâm ý.

Chán nản so vai, Vũ Mê Mê ai oán liếc hần. “Làm ơn, dù sao muội đã cố gắng vẽ nửa ngày trời, huynh ít nhất cũng mỉm cười một chút được không, cả ngày nhăn nhó không cảm thấy phiền sao?” Nàng nhìn rất phiền.

Hần vẫn đang dùng ánh mắt lạnh như băng nhìn nàng.

Chớp chớp đôi mi cong dài, nàng lầu bầu lăm lăm không rõ tiếng: “Người ta, mông của người ta thật sự là rất đau mà.” Trước đã bảo không cưỡi ngựa, hần lại một mực ép uống, mông của nàng hiện tại đang khổ cực chịu tội nha.

Phong Tiêu Tiêu trong lòng thầm than, là lỗi của hần, từ lúc gặp được nàng, thời gian của hần càng ngày càng ít. “Đến trạm kè, chúng ta sẽ đổi xe ngựa.” Hần đầu hàng, dù sao cưỡi ngựa cũng không ể nhanh chóng đến Hồng Vân giáo.

“A! Phong đại ca tốt nhất.” Vũ Mê Mê kích động ôm chặt lấy hần.

Thần sắc của hắn nhất thời có chút lúng túng. Nữ nhân yêu thương nhưng nhớ không phải không có, chính là rất ít có người trực tiếp như nàng, không biết vì sao lúc hai tay nàng đặt trên thắt lưng hắn, ở sâu trong lòng có dòng nước ấm áp chảy qua.

Trái tim của Hoa Luyến Luyến bất thành linh đập loạn nhịp. Một ý nghĩ hiện lên trong đầu, nàng sẽ không trở thành tình địch của mình.

Đôi tay không nhân nhượng đặt trên vòng eo mảnh khảnh của nàng, giọng nói của người nào đó có một chút trầm thấp, “Hiện tại lên đường được chưa?”

“Được, được.” Nàng mặt mày hớn hở, đến trạm kế tiếp có thể thoải mái ngồi xe ngựa rồi.

Tuyết Linh không thêm khuyên nữa, chủ nhân căn bản chính là thích ngồi trong lòng người ta, bởi vì nàng chưa từng bao giờ tin tưởng một ai như vậy, cho dù đó là cốc chủ nhìn nàng lớn lên.

~.

~Trần Thanh Phong là điểm dừng chân kế tiếp của bọn họ, đó là một tiểu trấn không lớn. Bọn họ tìm đến nhà trọ lớn nhất trấn mướn phòng, nhưng nơi đó chỉ có sáu gian phòng, hơn nữa trước mắt chỉ còn hai gian trống.

“Chỉ còn hai phòng?” Phong Tiêu Tiêu cau mày, không quá cao hứng nghe trả lời.

Chướng quầy bị khí thế của hắn làm cho kinh sợ. Nam nhân này cả người tản ra hàn khí mãnh liệt khiến cho hắn không rét mà run.

Vũ Mê Mê úp mặt xuống bàn, tươi cười mở miệng. “Hai phòng thì hai phòng, chướng quầy, chúng ta ở.”

Nhìn thấy trên gương mặt thanh tú nở nụ cười rạng rỡ, bất kỳ ai cũng cảm thấy nở hoa trong lòng, chướng quầy đương nhiên cũng không ngoại lệ.

“Nếu cô nương không chê, bổn quán còn có gian sài phòng (phòng chứa củi) có thể dọn dẹp sạch sẽ, chỉ là hơi đơn sơ một chút.”

“Không chê, không chê, làm phiền ngài.” Tiếng nói ngọt ngào hoàn toàn chinh phục chướng quầy.

Cao hứng quay đầu lại, bắt gặp ánh mắt không vui của Phong Tiêu Tiêu. “Nàng sợ ở sài phòng sao?”

Hắn không thích nhìn nàng nở nụ cười đồng tiền ôn nhu với nam nhân khác, cho dù là gã chướng quầy có tuổi tác xấp xỉ bằng cha nàng. Dục vọng chiếm hữu nảy sinh trong lòng khiến cho hắn kinh hãi.

“Yên tâm, không phiền đến huynh.” Vũ Mê Mê mỉm cười, “Để muội.”

“Chủ nhân, muội ở cho.” Tuyết Linh tình nguyện xung phong.

“Ta đi.” Hắn trực tiếp bác bỏ, vẻ mặt vẫn như trước lạnh lùng.

Vũ Mê Mê cúi đầu, che giấu ý cười hiện lên trong mắt. Hắn thích nàng. Nhưng mà muốn cho gã nam nhân lạnh như núi băng này mở miệng nói tiếng yêu sợ rằng rất khó.

Dưới sự kiên trì của Vũ Mê Mê, Tuyết Linh cùng Phong Tế ở chung một phòng.

~.

~Hoa Luyến Luyến hồ nghi nhìn vẻ mặt tươi rói của Vũ Mê Mê. Nàng vì sao một mực muốn cùng mình ở một chỗ, cười ngựa cũng vậy, nghỉ ngơi phòng trọ cũng như vậy. Bảo nàng không có ý gì, có đánh chết Hoa Luyến Luyến cũng không tin.

“Cô muốn gì?” Nàng quyết định hỏi, bởi vì Vũ Mê Mê đã chuyển sang bộ dạng trầm mặc suy tính.

“Không có.”

“Cô luôn trăm phương ngàn kế muốn cùng ta ở một chỗ.” Nàng vạch rõ.

“Đúng vậy.” Vũ Mê thờ ơ đáp, “Ta là sợ cô hạ độc hại chết nha đầu của ta.”

Nàng biến sắc mặt. Bản thân mình khiến cho người ta không an tâm vậy sao?

Vũ Mê Mê giống như không nhìn thấy người nào đó sắc mặt đã trở nên xanh mét, từ tốn nói: “Cô xinh như hoa đào, nhưng lòng lại độc như rắn rết; mà Linh Nhi nhà ta rõ ràng chính là một chiếc gổi thêu hoa.” (ý Mê Mê là Linh Nhi ngọc, dễ bị người ta khi dễ)

Hoa Luyến Luyến quyết định không bao giờ bắt chuyện với Vũ Mê Mê nữa, bởi vì nàng không muốn bị chết vì tức.

Bên ngoài cửa sổ, thân ảnh lặng lẽ nghe xong đoạn đối thoại, lặng lẽ rời đi. Nàng căn bản không cần hấn lo lắng, nên lo lắng chính là người ở cùng một chỗ với nàng.

1. Thiên lý mã: Một giống ngựa quý.

2. Nguyên văn là hoàng liên. Người xưa có câu “Ách ba cật hoàng liên, hữu khổ thuyết bất xuất.” (Người cầm ăn hoàng liên, đắng ngắt mà không thể nói) Anw, hoàng liên là tên một vị thuốc đông y.

3. chân chó: nịnh bợ, nịnh hót

7. Chương 7

Cả một vùng rừng rậm hoang sơ rộng lớn ngăn cách với bên ngoài, nếu không phải có Hoa Luyến Luyến dẫn đường, bọn họ căn bản không thể tưởng tượng ra Hồng Vân giáo lại nằm sâu khuất bên trong, cũng đừng mơ tìm thấy lối vào.

Đầm lầy bụi rậm, không cẩn thận sẽ bị vấp hãm trong đó.

Nhưng hung hiểm nhất không phải là đầm lầy bụi rậm, mà là độc chướng (khí độc) trong rừng, đây chính là thứ bảo hộ tuyệt vời nhất mà trời cao ban cho Hồng Vân giáo. Phong Tiêu Tiêu võ lễ, khó trách từ đó đến nay nhân sĩ vô lâm lên đường truy bắt Hồng Vân giáo đều có đi không về. Tìm được đúng hướng, nhưng lại không qua nổi độc chướng bên trong, nhìn thấy hai hàng xương cốt bên kia cũng đủ biết kết cuộc đón chờ họ là gì.

Hoa Luyến Luyến lấy ra bốn viên thuốc cỡ bằng hạt gạo, “Nuốt vào đi.”

Vũ Mê Mê cười cười tiếp nhận, nhưng lại không nuốt vào bụng, mà là cất vào túi nhỏ giắt bên eo.

“Chủ nhân, người không dùng sao?” Tuyết Linh tò mò mở miệng.

“Muốn cũng vô phương, có chút lãng phí.” Nửa cười nửa không liếc mắt nhìn nha hoàn. Theo nàng mười mấy năm, cùng ăn cùng ở, nàng không sợ độc chướng, nàng ấy sợ gì chứ? Đúng là nha đầu khờ.

“Không dùng thì trả lại đây.” Hoa Luyến Luyến đưa tay ra.

Nàng nở nụ cười gian trá, “Nếu đã cho đi, tự nhiên sẽ không có đạo lý đòi về, không phải ư?” Tự mình ngu ngốc đưa cho nàng, nàng như thế nào lại có thể phụ tâm ý của người ta được chứ.

“Được của bốn giáo không phải có thể tùy tiện cầm nghiên cứu.” Hoa Luyến Luyến đột nhiên biến sắc.

“Ta có nói muốn nghiên cứu sao?” Vũ Mê Mê ra vẻ vô tội.

“Cô chính là muốn làm như vậy.”

“Quá đa tâm rồi.” Nàng nhún vai, biểu tình trên mặt rõ ràng như nói ‘Người quá phiền phức’.

“Đưa đây.” Lời vừa dứt, tay cũng cầm kiếm xuất ra.

Kiếm vừa ra khỏi vỏ, đối thủ lại biến đâu mất.

Vũ Mê Mê tuy võ công không cao, nhưng khinh công thì ngược lại – Một người chuyên môn làm chuyện xấu, nếu không muốn bị người ta bắt lấy, công phu chạy trốn tất nhiên là có điểm hơn người.

“Chủ nhân, chủ nhân –” Tuyết Linh lo lắng hô to.

Phong Tiêu Tiêu phi thân đuổi theo. Nơi này là địa phận của Hồng Vân giáo, nàng sẽ không chiếm được ưu thế.

Hắn cuối cùng cũng tìm thấy Vũ Mê Mê, chỉ là Hoa Luyến Luyến lại bật vô tâm tích.

“Vì sao cuối cùng ta lại bị lạc đường?” Trên gương mặt có chút ảo não.

Phong Tiêu Tiêu lạnh lùng xem xét tứ phía, không nói một câu.

“Chỉ là một viên thuốc, việc gì lại phiền phức như thế?” Nàng cầm lấy viên thuốc tỉ mỉ đánh giá, sau đó đưa lên mũi ngửi ngửi. Bình thường thôi mà.

Cất thuốc vào túi, Vũ Mê Mê như thể phát hiện ra điều gì mới lạ, hưng phấn ngồi xuống đất.

Ánh mắt của Phong Tiêu Tiêu rơi trên thân người đang ngồi cạnh gốc thụ già, hơi lạnh trong lời nói cũng giảm đôi ba phần, “Không muốn ra ngoài sao?” Xem nàng vui thích như thế, chắc không phải đã quên bản thân lạc đường nên mới ở đây chứ.

“Cây cỏ bò cạp (1) này rất hiếm thấy nha!”

“.....” Hắn đúng là chịu thua nàng luôn.

“Phong đại ca, muối ớt cực hiếm được bọn họ lập tổng đàn nơi này nguyên nhân là vì khắp nơi đều là thảo dược.” Cùng Mê Mê Cốc có điểm giống nhau.

“Chúng ta phải đi tìm mấy người Tế Nhi.” Hắn không thể không nhắc nhở nàng.

“Phải rồi.” Vũ Mê Mê cuối cùng cũng hoàn hồn, bỏ qua thuốc quý, phui phui bùn đất trên người, đứng dậy, “Nhưng mà làm sao ra ngoài đây?”

“Tìm thử xem!” Trên trán Phong Tiêu Tiêu ẩn hiện tia hắc tuyến, ngữ khí có chút không xác định. Phiến rừng rậm này nhìn như tự nhiên, nhưng thực chất lại ẩn chứa trong đó trận pháp huyền ảo của Bát quái Cửu cung (2), Hồng Vân giáo quả nhiên không hề đơn giản.

“Đi theo muối!” Về mặt của Vũ Mê Mê lúc này mặc dù không nắm chắc mười mươi, nhưng cũng có thể tin tưởng được.

Nhìn chằm chằm người trước mặt, Phong Tiêu Tiêu không mở miệng, chỉ theo phía sau nàng.

Nhưng mà rất nhanh hắn bắt đầu hoài nghi nữ nhân này rốt cuộc có thể dẫn hắn ra ngoài hay không, bởi vì, nàng căn bản đã quên mục đích chính của bọn họ là tìm lối thoát, chỉ xăm xăm một đường hái thuốc, thậm chí còn lấy cả áo khoác của hắn để đựng thảo dược.

Cảnh vật càng ngày càng u ám, nguy hiểm rình rập cũng ngày càng nhiều. Đêm tối chính là thời gian hoạt động của bọn dã thú.

Khi chiếc lưới liềm treo mình trên cao, bọn họ đã đi tới trước mặt một thác nước lớn. Dưới ánh trăng, thác nước giống như một dải lụa mềm vắt ngang sườn núi, phát ra tia sáng màu bạc lấp lánh, phẳng phất như dòng sông ngân được tô điểm bằng vụn vụn vì sao trên cao, mà hiện tại đứng bên cạnh dòng nước, Vũ Mê Mê tựa hồ như một tiên nữ giáng trần, đuôi váy đung đưa theo nhịp gió, mái tóc dài nhẹ nhàng tung bay, vẻ mặt đầy say mê thưởng thức cảnh vật xung quanh.

Phong Tiêu Tiêu có chút ngẩn người, một nữ tử như vậy đột nhiên xâm nhập vào cuộc đời hắn, khiến cho con người lạnh lùng băng giá như hắn cảm nhận được chút niềm vui. Nàng giống như ánh mặt trời chói rọi chiếu sáng góc khuất nhất trong lòng hắn.....

~.

~Nơi có nước tất sẽ có cá, có cá ăn sẽ không đói bụng.

Vũ Mê Mê vui vẻ nướng cá, tuy rằng hơn nửa con đã cháy đen thui, nhưng nàng vẫn rất thích thú.

Sau khi quan sát khắp nơi, Phong Tiêu Tiêu tốn công trở về, xem ra phải chờ đến khi trời sáng.

Chính tại lúc nhìn thấy con cá bị nướng đến thảm thương, cảm giác bất lực trong lòng hắn càng tăng lên, chỉ có thể đem đi nướng lại. Nàng vốn không phải nướng để ăn, mà là đang đùa vọc. Nhìn xem, đen thui như vậy, giống như một cục than cháy khét, ăn được mới tài.

Bốn phía nồng nặc mùi khét, phỏng chừng còn có thể khiến cho dã thú xung quanh sợ đến ngất đi.

Chợt có âm thanh nho nhỏ truyền vào tai, Phong Tiêu Tiêu cảnh giác ngẩng đầu lên nhìn.

“Chủ nhân.....” Giọng nói nghẹn ngào, Tuyết Linh với gương mặt lê hoa đài vũ (3) đã đến ngay trước mặt. “Oa –” Nàng bổ nhào vào lòng ngực Vũ Mê Mê không ngừng khóc lớn.

Vũ Mê Mê trấn an vỗ lưng nàng, “Sao thế, có phải bị Hoa Luyến Luyến khi dễ không?”

“Không có.....” Tuyết Linh thút thít trả lời.

Hoa Luyến Luyến đứng ở phía sau, mặt tái đi. Bộ dạng của nàng đáng ghét lắm hay sao mà chủ tớ bọn họ lúc nào cũng phải để tâm đề phòng như vậy?

Phong Tế vừa nhìn có chút mệt mỏi, nhưng giờ phút này có vẻ rất cao hứng, hơn nữa ánh mắt nhìn Vũ Mê Mê lại thêm phần sùng bái.

Vũ Mê Mê cảm thấy kỳ lạ, nàng đã làm chuyện gì kinh thiên động địa để hắn sùng bái đến thế?

“Dì Mê, sao dì có thể tìm được cửa vào Hồng Vân giáo?” Lời nói của Phong Tế khiến hai người đang đứng kia cả kinh, quay mặt nhìn nhau.

Cửa vào? Bọn họ không có nghe lầm chứ.

“Chủ nhân, mặt sau của thác nước chính là cửa động đấy ạ.” Tuyết Linh lau khô nước mắt, lại bày ra khuôn mặt xinh đẹp như hoa.

Nhìn Vũ Mê Mê ở một bên ngại ngần gãi đầu, Phong Tiêu Tiêu không kiềm được thở dài. Mỗi khi bối rối, nàng đều theo bản năng vươn tay gãi đầu. Lại có chuyện gì không hiểu sao?

Chần chờ, do dự, không biết có nên nói với Phong Tế sự thật hay không – Sự thật đó là nàng khát, cho nên nương theo tập tính sống gần nước của thực vật, từ đó tìm thấy nguồn nước, là một thác nước hùng vĩ. Sau đó cảm thấy đói bụng, sau đó bắt cá nướng ăn, liền sau đó..... Nếu nói ra chân tướng, nó còn có thể sùng bái mình như trước nữa không? Nghĩ cũng biết được là không, cho nên, nàng quyết định giữ nguyên bí mật này.

Cuộc sống lúc nào cũng tràn ngập điều kỳ quái, nếu không tận mắt nhìn thấy, bọn họ tuyệt đối cũng không tưởng tượng được bên trong thác nước lại ẩn giấu một đạo cơ quan. Nhẹ nhàng đẩy một chút vách đá ướt đầm nước, cửa đá cũng theo đó mở ra. Hành lang khô ráo, ngọn đuốc cháy sáng, tiến thẳng về phía trước.

Dùng tay sờ sờ vách tường hai bên, hơi lạnh thấm vào người, Vũ Mê Mê mơ hồ biết được, nơi này chính là đáy nước. Hành lang càng tiến càng thấp, sau một lúc, độ dốc đột nhiên lại hướng lên trên, không phải là đã rời khỏi đáy đó chứ? Nhịn không được lại giơ tay sờ sờ tường, quả nhiên không còn lạnh như trước nữa.

Hành động của nàng không lúc nào thoát khỏi mắt Phong Tiêu Tiêu, trong lòng âm thầm khen ngợi. Tuy rằng có lúc nhìn nàng hồ đồ, nhưng kỳ thật là đại trí giả ngu (người khôn giả ngu). Cẩn trọng như vậy không phải người bình thường có thể làm được, thay vì nói nàng có vận khí tốt, không bằng bảo nàng biết tư duy.

Bỗng nhiên trong lúc đó, một khung cảnh tươi mát, muôn màu muôn sắc ánh lên trong mắt mọi người.

Khắp núi mọc đầy hoa dại, cỏ xanh tươi mềm mượt trải khắp triền đồi không khỏi khiến tâm hồn con người thư thái thoải mái. Rừng trúc um tùm xanh ngắt hoa cả mắt người, thật là không cách nào tưởng tượng khung cảnh trước mắt này lại chính là tổng đàn của bọn tà giáo nhiều như ong vô lâm.

Đúng là trăm nghe không bằng một thấy! Vũ Mê Mê cảm khái vô vàn, nếu biết phong cảnh ở Hồng Vân giáo đẹp như vậy, nàng đã sớm chạy đến, đâu cho có đám rồng hang hổ cũng không ngăn được nàng.

Nhìn vẻ mặt của nàng, Phong Tiêu Tiêu trong lòng cảm thấy may mắn. Cũng may là hắn quyết định đi theo, nếu không nàng sẽ thật sự ở lại nơi này. Bởi vì trừ bỏ tham vàng quý bạc, nàng yêu nhất chính là cảnh đẹp.

Cảnh quan tuy đẹp, nhưng điều khiến lòng người kinh hãi nhất lại là các dáng ngọc trong Hồng Vân giáo. Mở to mắt nhìn, khắp nơi đều là nữ tử, mỗi người một vẻ thướt tha yêu kiều xinh đẹp duyên dáng, làm cho người ta không kịp chớp mắt.

Lúc ánh mắt của Hoa Luyến Luyến đảo qua một khoảnh sân, đột nhiên tối sầm lại, gương mặt như hoa như ngọc có chút tái xanh.

Nhìn sang góc khác, chỉ thấy một đám nữ nhân đang loay hoay xà quần với nhau không biết là đang làm gì.

Vũ Mê Mê khoe miệng khe vênh, hai tay vòng trước ngực, bộ dáng giống như xem kịch vui.

“Chủ nhân, có phải là Long thiếu gia không?” Tuyết Linh có chút không chắc chắn.

Phong Tiêu Tiêu nhất thời trở nên căng thẳng. Long Tông Vân? Theo lời Tuyết Linh nói, đó là một người cực kỳ khôi ngô tuấn tú, hơn nữa nhân duyên cũng cực kỳ tốt, tốt đến nỗi khiến cho nam nhân trên đời chỉ muốn trừ diệt hắn đi cho hả dạ.

“Dạng nam nhân mỗi lần xuất hiện là khiến cho con gái người ta điên cuồng bu quanh, ta nghĩ trên đời này cũng không nhiều lắm.” Nụ cười trên môi Vũ Mê Mê càng thêm quỷ dị.

“Chủ nhân, đợi một chút.” Tuyết Linh cuống quýt chạy lùi về sau.

Cha con họ Phong đồng loạt quay đầu, khó hiểu nhìn người nào đó đang ù té chạy.

Vũ Mê Mê háng giọng, môi ngọc khe mở, phát ra âm thanh lạnh lạnh như vàng anh. “Long sư huynh, đã lâu không gặp!”

Giọng nói thật ngọt ngào, dễ nghe, nhưng do đâu bọn họ lại đột nhiên nghe thấy một tiếng hét thảm? Cha con nhà họ Phong quay mặt nhìn nhau.

“Vũ Mê Mê!” Không cần hoài nghi, tuyệt đối có thể khẳng định thanh âm này tràn ngập sự sợ hãi và kinh ngạc. Vũ Mê Mê chỉ là một cô nương thanh tú liễu yếu đào tơ, sao có thể dọa người đến vậy?

Giống như chó bị giẫm phải đuôi, Long Tông Vân như tên bay chớp mắt xuất hiện trước mặt mọi người. Hình dung mặc dù có chút quá đáng, nhưng nhân ảnh đang nhảy đồng đồng kia quả thật khiến cho người ta cảm giác như vậy.

Đó là một gương mặt tràn ngập phong tình, cho dù là tuấn lãng như Phong Tiêu Tiêu cũng phải thua kém ba phần. Ông trời tựa hồ rất sủng ái hắn, đem hết mọi thứ tốt đẹp đổ dồn trên người hắn, tạo nên một kiệt tác hoàn mỹ thế gian.

Lòng Phong Tiêu Tiêu không khỏi nặng trĩu như đeo cục đá. Nam tử trước mắt này không thể nghi ngờ chính là kẻ thù chung của giới tu mi trong thiên hạ, khiến cho nữ nhân mê mẩn không thôi.

Vũ Mê Mê vờ tay áo, cười như không cười thấp giọng hỏi thăm: “Cảm thấy rất áp lực đúng không?” Bất kỳ nam nhân nào sau khi nhìn thấy Long Tông Vân đều nảy sinh cảm xúc này.

Phong Tiêu Tiêu nhìn nàng, không mở miệng.

Long Tông Vân phát hiện sự muội đối với gã nam tử bên cạnh có cử chỉ thân mật, hai mắt nhất thời tròn xoe.

“Huynh đài, sao lại bước nhầm lên thuyền của tiểu sư muội nhà ta?” Ánh mắt đồng tình lướt khắp người Phong Tiêu Tiêu. Hoàn hảo, vẫn chưa có dấu hiệu bị trọng thương.

Bước nhầm thuyền? Mô tả vô cùng chuẩn xác, hắn thật sự đã bước nhầm thuyền, nhưng cũng không nghĩ đến chuyện rời khỏi. Đó là câu trả lời trong lòng Phong Tiêu Tiêu.

“Sư huynh, huynh cho rằng nam nhân nào cũng suốt ngày lải nhải như huynh sao?” Ánh mắt có chút khinh thường, một nam nhân đại trượng phu lại đi kèm với cái miệng bà tám, đúng là ông trời khéo trên người.

Hắn nhin, có câu “Bách nhẫn thành cương” (càng nhẫn nại mới càng cứng rắn), hắn nhin..... Long Tông Vân đem bắt mỡ nướng vào lòng, quay sang hỏi Hoa Luyến Luyến: “Nghe nói trang chủ Thiên hạ Đệ Nhất trang lạnh lùng vô cảm, hàn khí bức người. Nàng nhất định là đã gặp trắc trở cho nên mới quay về đúng không?”

Hoa Luyến Luyến cảm thấy khó hiểu, chỉ tay về phía nam nhân đang đứng một bên. “Hắn chính là Phong trang chủ.”

Long Tông Vân tiếp tục nhảy dựng lên, ngón tay run run chỉ vào Phong Tiêu Tiêu, vẻ mặt giống như nhìn thấy quỷ. “Người, người..... Người thế nào lại cùng bọn họ đến đây?”

Hoa Luyến Luyến nhú chặt lông mày, đáy lòng nghi hoặc càng sâu. “Chẳng lẽ chàng không nhận được bồ câu đưa thư của thiếp?”

Vũ Mê Mê nhất thời trở nên xấu hổ, Tuyết Linh liềm mạng cắn chặt môi dưới. Tuyết đối không thể cười!

“Tất nhiên là không.” Long Tông Vân khẳng định lắc đầu.

Phong Tiêu Tiêu có chút dăm chiêu nhìn Vũ Mê Mê. Bồ câu đưa thư? Dọc đường, tựa hồ bọn họ ăn không ít thịt bồ câu nướng, chẳng lẽ.....

Nhìn thấy nàng lén lút hướng mình nháy mắt, hắn bỗng nhiên sực tỉnh, đúng rồi, đó là bồ câu đưa tin..... Nếu chính mình cũng có phần, vẫn là giữ im lặng sẽ tốt hơn. Không biết Hoa Luyến Luyến nếu như biết được thứ mình ăn mấy ngày qua là thịt bồ câu thì sẽ cảm thấy thế nào.

Long Tông Vân hoài nghi nhìn thẳng vào mắt Vũ Mê Mê. “Sư muội, muội không phải lại bệnh cũ tái phát chứ?” Biểu tình cổ quái như thế, căn bản chính là giấu đầu lòi đuôi.

“Muội làm gì có bệnh cũ.” Gương mặt tỏ vẻ vô tội cực kỳ.

“Ăn thịt bồ câu.” Trực tiếp làm rõ, nếu không tiểu nha đầu này tuyệt đối sẽ không thừa nhận tật xấu.

“A!” Hoa Luyến Luyến hô nhỏ.

Nhìn dáng vẻ Vũ Mê Mê tỉnh rụi, không thừa nhận cũng không phủ nhận, Hoa Luyến Luyến trong lòng đã có đáp án. Bồ câu đưa thư là do nàng ăn.

“Tôi đến đây là muốn xem bệnh cho Lý Bộ Thanh, các người xác định muốn đứng đây lãng phí thời gian sao?” Vũ Mê Mê không nhanh không chậm nói sang chuyện khác.

“Bên này, mời.” Hoa Luyến Luyến nhanh chóng dẫn cực tức xuống bụng, cung kính dẫn đường. Chuyện của giáo chủ là quan trọng nhất.

Bất cứ ai đang đi trong ngõ tối, ngửi thấy mùi hoa thơm nức mũi tâm tình cũng trở nên thư thái, Vũ Mê Mê cũng thế. Thậm chí, nàng còn hi vọng có thể vĩnh viễn bước đi như vậy, dĩ nhiên với điều kiện là phải có Phong Tiêu Tiêu ở bên cạnh.

Tòa phủ lâu tuy không tinh xảo, nhưng cũng không quá mức đơn sơ, có khối đá lớn dựng ngang làm tường, có thanh gỗ, có gạch ngói..... Nơi này quả thực dung nạp kiến trúc của các địa phương đại giang nam bắc, có thể thấy được giáo đồ Hồng Vân giáo cũng tụ tập từ nhiều nơi khác nhau.

“Đoán thử xem, chỗ ở của giáo chủ sẽ như thế nào?” Vũ Mê Mê hiếu kỳ hỏi.

Phong Tiêu Tiêu nghi hoặc nhìn nàng.

“Nếu như đoán trúng, muội sẽ đáp ứng với huynh một chuyện.” Khóe miệng vênh lên, nàng không tin hắn còn có thể im lặng mãi như vậy.

“Nhà tranh mái vòm.” Hắn nhanh chóng trả lời.

Vũ Mê Mê bối rối gãi đầu. Nơi đơn sơ như vậy, người đứng đầu một giáo có thể ở sao?

“Giáo chủ, người đã dẫn tới.” Động thái của Hoa Luyến Luyến chứng thật Phong Tiêu Tiêu đoán không sai.

Một cô nương dị tộc xuất hiện ở cửa phòng. Vừa nhìn thấy trang phục của nàng, Vũ Mê Mê liền hiểu được tại sao hần lại đoán ra. Một thân phục sức (quần áo + trang sức) của dân tộc thiểu số biên cương, bọn họ nhiều thế hệ đều sống trong nhà tranh mái vòm.

“Muội vừa rồi chưa từng nói gì à.” Vũ Mê Mê mặt dày trở quẻ.

Phong Tiêu Tiêu lạnh lùng liếc nàng, không lên tiếng.

“Hai vị sư huynh thật là có phúc.” Vũ Mê Mê cảm khái vô vàn, ánh mắt tràn đầy hâm mộ.

Phong Tiêu Tiêu hiểu ý mỉm cười. Luận về dung mạo, Hoa Luyện Luyện cùng giáo chủ Hồng Vân giáo Phương Tiểu Kiều đều là đại mỹ nhân hiếm có trên đời, hai vị sư huynh của nàng có thể chiếm được tình cảm của các nàng, quả thật là khiến nam nhân trong thiên hạ ghen tỵ không thôi.

Ánh mắt Phương Tiểu Kiều lướt qua hần, cuối cùng tỏ vẻ hứng thú dừng lại trên người Vũ Mê Mê.

“Vũ Mê Mê.”

“Đúng vậy.” Nàng mỉm cười gật đầu, trong lòng lại âm thầm nghĩ ngợi. Một nữ tử trẻ tuổi lạnh lùng như vậy có thể đứng đầu một giáo, chỉ e là không đơn giản.

“Cứu sống chàng. Điều kiện của ngươi?”

Vũ Mê Mê kinh ngạc nhướng mày, chớp chớp mắt. “Nếu như ta muốn ngôi giáo chủ, giáo chủ có chịu không?”

“Không.” Phương Tiểu Kiều thẳng thừng bác bỏ.

“Quý giáo chắc hẳn là có tiền, đưa ta nhiều nhiều một chút là được.” Càng nói, càng để lộ bản tính tham lam.

“Không đưa.” Phương Tiểu Kiều lạnh lùng từ chối.

Vũ Mê Mê tròn tròn mắt, tuy rằng nàng muốn cứu người, nhưng Phương Tiểu Kiều nói như vậy thật là quá không nể tình đi. Lý Bộ Thanh là sư huynh của mình, nhưng cũng là trượng phu của nàng mà.

“Ta không nghe sai chứ? Không cho ta thù lao, lại còn muốn ta cứu người?” Âm lượng giọng nói đề cao thêm mấy phần.

Phong Tiêu Tiêu nhìn thế, trong mắt hiện lên ý cười. Hai cô nương bản tính quái dị trời sinh gặp mặt nhau, cũng không biết là xui xẻo hay may mắn, ông trời đúng là khéo sắp xếp.

“Không cứu.” Biết được đáp án, Vũ Mê Mê đi đến tảng đá bên cạnh ngồi xuống.

“Vậy ngươi cứ đợi mà chôn cùng chàng.” Phương Tiểu Kiều sắc mặt băng giá nhìn chằm chằm người trước mặt.

Nhú chặt đôi mày, Phong Tiêu Tiêu rất không thích ngữ điệu mà Phương Tiểu Kiều dùng để nói chuyện với Vũ Mê Mê.

“Hắn còn chưa chết, sao lại bảo ta chôn cùng hắn?” Vũ Mê Mê tỉnh rụi đáp lại, rất thoải mái nhìn người trước mặt có đôi chút lúng túng.

“Ngươi.....” Phương Tiểu Kiều nhất thời nghẹn lời. Đúng vậy, Lý Bộ Thanh còn chưa có chết, chàng bây giờ chỉ giống như người chết, tàn phế nằm một chỗ.

Phong Tiêu Tiêu cười thâm trong dạ. Hắn đã quên nàng là loại người không bao giờ nhận thiệt về mình, đúng là lo nghĩ quá mờ mắt!

“Ngươi cứu không được Thanh ca, ta sẽ giết Phong Tế.” Phương Tiểu Kiều hung hăng nhìn Phong Tế đứng một bên.

Tỏ vẻ không quan tâm phát tay, Vũ Mê Mê thông thả nói: “Hắn không phải con ta, ta quản nhiều làm gì. Sư huynh với ta cũng tương đối gần gũi, ta còn chưa quản kia.” Đoạn túm lấy tay Phong Tiêu Tiêu, vỗ vỗ vai hắn. “Hắn, Phong đại trang chủ mới phải lo lắng nha. Người tìm lầm người rồi.”

“Nhưng mà, theo tin tức ta nắm được, người luôn luôn che chở cho Phong Tế.” Đôi nhãn thần sắc bén trừng trừng nhìn nàng, tựa hồ muốn nhìn rõ trong hồ lô nàng bán thuốc gì.

Vũ Mê Mê cười cười khoát tay: “Tin tức sai rồi. Phải nói là Phong đại trang chủ cho ta một đồng tiền để ta bảo vệ con hắc mới đúng.”

Long Tông Vân ở một bên không ngừng gật đầu. Trên đời này, tiểu sư muội yêu nhất là tiền, chỉ có tiền mới khiến nàng cảm thấy an toàn. Nhất định là nàng cầm tiền của Phong Tiêu Tiêu cho nên liều mình bảo hộ Phong Tế. Hơn nữa, xưa giờ nàng cũng không có lòng làm việc tốt.

Phương Tiểu Kiều nhìn Phong Tiêu Tiêu. Hắc như trước không nói lời nào, đành phải coi như ý kiến đó hắc không phản đối.

“Vậy thì giết nha đầu của người.” Chiêu uy hiếp sau cuối, chủ tớ các nàng từ nhỏ đến lớn ở bên nhau, cảm tình nhất định là rất sâu sắc.

Tuyệt Linh lập tức hét lớn, nhanh chóng trốn đằng sau lưng chủ nhân.

Vũ Mê Mê buồn bực ngẩng nhìn vẻ mặt diêm lệ như hoa của Phương Tiểu Kiều, nghi hoặc nói: “Nha đầu của người, không phải luôn tự nguyện hi sinh vì chủ sao?”

Tuyệt Linh như ăn phải thuốc đắng, tiếp tục cảm thán hồng nhan bạc mệnh.

“Người tại sao không chịu cứu hắc?” Ánh mắt oán độc trừng qua.

Vũ Mê Mê thông thả mở miệng: “Người còn chưa đưa tiền cho ta!”

Phong Tiêu Tiêu chuyển mắt nhìn dãy núi phía xa. Nàng thật là, làm như không chọc phá người khác thì nàng sống không được ấy.

Phong Tế cúi đầu nhìn mũi chân, cắn răng nín cười. Mê di chính là cố ý gây sự với giáo chủ Hồng Vân giáo.

“Không cho.” Phương Tiểu Kiều không chút nào nhượng bộ.

“Không cứu. Vũ Mê Mê cũng không một chút lùi bước.”

Bốn mắt nhìn nhau, một nhàn nhã, một rực lửa.

Long Tông Vân cất tiếng khuyên can. “Phương giáo chủ, đồng ý đi. Không cho cô ấy tiền cũng giống như không cho sư huynh uống rượu, bọn họ đều không sống nổi.”

Rượu? Phong Tiêu Tiêu nhớ lại trước lúc quyết đấu, Lý Bộ Thanh rất một bộ dáng hận không thể chui vào vò rượu. Hắc thật là tửu quỷ (quỷ rượu) sao? Vị Long công tử trước mắt tựa hồ chính là sắc quỷ (quỷ hao sắc), mà nàng – ánh mắt quét về phía Vũ Mê Mê, đại khái chính là tiền quỷ (quỷ mê tiền) đi.

“Bao nhiêu?” Phương Tiểu Kiều nghiêng răng hỏi.

“Ta không phải kẻ thù của người, không cần dùng cái giọng điệu căm ghét đến tận xương tủy đó nói với ta.” Vũ Mê Mê tràn ngập bất mãn, kháng nghị.

“Rất nhanh thôi.”

Mọi người xung quanh nhin không được gật đầu phụ họa. Các nàng không phải vừa mới gặp nhau đã bắt đầu gây gổ hay sao.

“Lý Bộ Thanh ở đâu?” Vũ Mê Mê đứng dậy, rốt cuộc cũng nhớ đến vị sư huynh đang nằm mê man bất tỉnh kia.

“Người muốn bao nhiêu tiền?” Phương Tiểu Kiều không tin nàng sẽ lấy ít.

Vũ Mê Mê duỗi thẳng mười đầu ngón tay mảnh khảnh của mình, tâm trạng rất thoải mái nhàn nhã, thật lâu sau mới chậm rãi mở miệng: “Người cho rằng hắc trị giá bao nhiêu thì đưa ta bấy nhiêu.”

Cao tay! Phong Tiêu Tiêu khẽ cười. Ở trong lòng của mỗi người, người yêu là vô giá. Nàng rõ ràng là đang gây khó cho Phương Tiểu Kiều.

1. Cỏ bò cạp: (xích hạt thảo). Các cụm hoa uốn cong lên giống như đuôi bò cạp. Tên khoa học là Scorpion Grass, hoa Lưu Ly thuộc họ này.

2. Bát quái Cửu cung: Bát quái là Càn, Khảm, Cấn, Chấn, Tốn, Ly, Khôn, Đoài tượng trưng cho Trời, Đầm, Lửa, Sấm, Gió, Núi, Nước, Đất. Cửu cung bao gồm Nhất Khảm, Nhì Khôn, Tam Chấn, Tứ Tốn, Ngũ Trung, Lục Càn, Thất Đoài, Bát Cấn và Cửu Ly. Bát quái Cửu cung chính là tượng trưng cho các phương vị trong phong thủy.

Sơ đồ Bát quái phối Cửu cung:

3. Lê hoa dái vũ: , giọt nước rơi trên cánh hoa lê, thanh ngần, xinh đẹp. Ý chỉ vẻ đẹp khi khóc của người phụ nữ.

8. Chương 8

“Chỉ có Vũ Mê Mê mới được vào.” Phương Tiểu Kiều đứng chắn trước cửa.

Phong Tiêu Tiêu đương nhiên không đồng ý. “Tại sao?”

“Đây là nơi ở của ta.” Trả lời rất ngắn gọn.

Hắn hừ lạnh một tiếng, “Nếu giáo chủ không ngại, có thể thử xem Phong mỗ có vào được hay không.” Hắn không thể để cho Vũ Mê Mê một mình đối mặt với Phương Tiểu Kiều, không nói đến Phương Tiểu Kiều tính tình cổ quái cả giang hồ đều biết, hơn nữa võ công của ả so với nàng cao hơn rất nhiều, hắn không thể nào yên tâm được.

Biết hắn đang lo lắng ình, Vũ Mê Mê hé môi cười ngọt ngào, cầm tay hắn, nhỏ nhẹ lên tiếng: “Muội không sao, hãy tin muội.”

Phong Tiêu Tiêu nhìn nàng, vẫn còn do dự.

Vũ Mê Mê kéo đầu hắn xuống, thầm thì bên tai: “Muội có bùa hộ thân, đừng lo. Huynh ở bên ngoài chờ, một khi xảy ra chuyện, muội sẽ hét to lên.”

Hắn cuối cùng cũng gật đầu, để nàng một mình vào trong.

Cách bài trí đơn giản, vật dụng thông thường, thật sự không giống như nơi ở của người đứng đầu một giáo.

Cửa sổ được làm bằng trúc, ở dưới có đặt một cái bàn gỗ kiểu dáng cũ kỹ, hai chiếc ghế đặt hai bên. Trên bàn là một bộ ấm trà màu trắng, cùng với nội thất trong nhà có chút gì đó không hòa hợp.

Nằm ở trên giường là một nam tử trẻ tuổi có khuôn mặt góc cạnh, đôi mắt khép hờ, lông mi nhẹ cong. Cho dù là đang ngủ say, hắn như trước vẫn không bỏ được ưu tư, sắc mặt nhợt nhạt, giống như đã rất lâu rồi không được xuất hiện dưới ánh nắng mặt trời.

Phương Tiểu Kiều lo lắng nhìn chằm chằm vào cặp môi mỏng đã khép chặt kia, nàng thật lòng hi vọng hắn có thể tỉnh lại, mắng nàng, chửi nàng, cũng còn tốt hơn cứ mãi nằm im không lên tiếng như vậy.

Vũ Mê Mê ngồi bên cạnh giường, cầm tay bắt mạch, thật lâu không lên tiếng, sắc mặt có chút nặng nề.

“Khó chữa lắm sao?” Phương Tiểu Kiều sắc sảo, lạnh lùng lúc trước đã biến mất, bây giờ chỉ thấy một vị cô nương bình thường đang run rẩy yếu đuối.

“Người không nên hạ tình cổ lên người huynh ấy.” Vũ Mê Mê không oán trách, mà chỉ cảm thấy bất lực.

“Chàng nhớ lời hứa với người, nói muốn trở về cưới người.” Phương Tiểu Kiều không cam lòng, nếu không yêu thì sao phải lấy người ta.

“Ta không cần lời hứa này, bởi vì ta cần bản sẽ không lấy một vị sư huynh nào cả.” Nếu không, nàng cũng sẽ không mang theo Tuyết Linh cùng chạy trốn, lại càng không vì thế gặp gỡ Phong Tiêu Tiêu..... Nghĩ đến hắn, Vũ Mê Mê cảm thấy may mắn, cũng không khỏi nảy sinh đồng cảm với tình cảnh hiện giờ của Phương

Tiểu Kiều, người yêu biến thành kẻ tàn phế chỉ còn một chút hơi thở, lòng đau như thế nào nàng cũng có thể cảm nhận được.

“Nhưng chàng một mực kiên trì giữ lời hứa, chàng đã nói là trừ phi bản thân người mở miệng cự tuyệt.” Phương Tiểu Kiều ảo não nhắm mắt lại. Bây giờ, Vũ Mê Mê đang đứng trước mặt chàng, nhưng chàng lại không thể nghe thấy cô nói gì, đây là trời cao trêu đùa sao?

Vũ Mê Mê cầm tay Lý Bộ Thanh đặt xuống giường, đứng dậy đi về phía cửa sổ, thở dài một hơi: “Là ta sai, ta đã xem nhẹ tấm lòng của huynh ấy, căn bản không nên dùng cùng một cách để lừa huynh ấy.” Long sư huynh là một gã phong lưu, còn Lý sư huynh là một tên ngốc, sao lại không nghi ngờ trong lời nói của người khác có bao nhiêu phần thật giả.

Phong Tiêu Tiêu đứng ở trước cửa, nhìn thấy nàng bên cạnh cửa sổ, lòng cũng trở nên buồn lòng hơn.

Vũ Mê Mê mỉm cười nhìn hần, sau đó thấy hần không được tự nhiên quay sang chỗ khác, ý cười càng thêm sâu. Nếu nói với người khác, Phong Tiêu Tiêu nổi tiếng lạnh lùng sắt đá trên giang hồ cũng biết ngượng ngùng, không biết sẽ có mấy ai tin đây.

“Người cũng không nắm chắc?” Phương Tiểu Kiều đưa ánh mắt sầu lo nhìn vào gương mặt nhợt nhạt của người đang nằm trên giường.

Thu hồi suy nghĩ, Vũ Mê Mê quay đầu, chân thành nói: “Rất khó nói.”

Phương Tiểu Kiều lập tức trưng ra vẻ mặt vui mừng, “Có biện pháp chữa khỏi sao?”

“Có.” Vũ Mê Mê trả lời rất quả quyết.

“Là gì?” Phương Tiểu Kiều vội vàng hỏi, nàng tình nguyện dùng tính mạng mình để trao đổi.

“Còn chưa nghĩ ra.”

“Người –” Phương Tiểu Kiều sắc mặt bất giác xanh mét.

Vũ Mê Mê vô tội nhún vai. “Người cũng là kẻ dùng độc, hần là biết vạn vật trong thiên hạ tương sinh tương khắc, nếu như có vật độc, trăm bước xung quanh nhất định sẽ có thuốc giải.”

“Ta đã thử qua rất nhiều phương pháp.” Giọng nói của Phương Tiểu Kiều run run tuyệt vọng, nàng từng có quá nhiều mong đợi, nhưng cứ một lần rồi lại một lần thất bại, đã kích đối với nàng trong thời gian qua thật là quá lớn.

“Người nhất định không dám mạo hiểm, bởi vì người lo cho hần.” Nụ cười phớt trên mặt Vũ Mê Mê lại giống như một cán dao cắm phập vào lồng ngực của Phương Tiểu Kiều.

Đúng vậy, nàng không dám mạo hiểm, dù chỉ một tí ti.

“Ngày mai ta lại đến.” Vũ Mê Mê xoay người rời đi. Khi tâm tình đã bình tĩnh, con người sẽ có rất nhiều chuyện phải suy nghĩ.

Vừa bước xuống thang gỗ, đã thấy Phong Tiêu Tiêu đến đón, trên mặt như trước không có chút biểu tình nào, nhưng trong lòng nàng chưa bao giờ cảm thấy ấm áp như vậy. Người mình yêu quan tâm chính mình, đó chính là niềm hạnh phúc nhất trên đời.

“Huynh rất lo lắng uội.” Nàng cười như không cười nhìn hần.

“Muội có cần người lo lắng không?” Thanh âm đều đều không trầm không bổng.

“Không có à?” Nàng cố ý muốn ép hần trả lời mình.

“Huynh nghĩ nên lo lắng là người khác.” Trong mắt hần lấp lánh ý cười.

“Đã có ai bảo là huynh quá thông minh chưa?” Vũ Mê Mê cong lên khoe miệng.

“Rất nhiều.” Vành môi khe vênh lên giống như hần đang cười.

Cánh tay đưa ra cầm lấy bàn tay mảnh khảnh của nàng, cảm giác ấm áp tựa như ngày xuân đang đến.

“Muội nắm chắc không?” Hắc nhẹ nhàng cất tiếng, đưa mắt nhìn áng mây trên trời.

Vũ Mê Mê chớp chớp mắt. “Huynh đau lòng?”

“Dù sao cũng là huynh đã thương Lý Bộ Thanh.” Nàng lúc nào cũng nhìn thấu tâm sự trong lòng hắc.

“Vạn vật trong trời đất luôn không ngừng xoay chuyển, không ai có thể đoán trước tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì.” Vũ Mê Mê có chút bất đắc dĩ lắc đầu, cảm thán tính mạng của con người tựa như lục bình trôi theo dòng nước.

“Có nắm chắc được phần nào không?” Phong Tiêu Tiêu hỏi với giọng lo lắng.

Nàng âm thầm thở dài, thật lâu cũng không mở miệng. Có đôi lúc không gánh nổi hi vọng của mọi người đặt lên vai mình, nàng không phải là thần, nhưng có vẻ như ai cũng quên đi điều này.

“Không có cách sao?” Hắc nhẹ chau mày.

“Rất khó nói, bây giờ muội không thể nói trước được điều gì. Muội cũng chỉ là người bình thường, không phải thần tiên.”

“Nhưng bọn họ luôn tôn muội là thần tiên.”

Vũ Mê Mê bất đắc dĩ lắc đầu, “Một người nếu quá có năng lực, thật sự không phải là chuyện tốt, người trên giang hồ càng không thể quá nổi bật.”

“Sư phụ của muội cũng không thể ư?” Hắc ngập ngừng một chút rồi mới nói ra.

“Sư phụ muội....” Ngừng thật lâu, có một sư phụ xảo quyệt, cổ quái như vậy, nàng thân là đệ tử, có đôi lúc cũng không biết bản thân đến tột cùng là may mắn hay bất hạnh.

“Ông thấy chết mà không cứu sao?” Hắc không tin, một người cho dù máu lạnh đến đâu, cũng sẽ không khoanh tay đứng nhìn đồ đệ một tay mình nuôi lớn phải mất mạng.

Vũ Mê Mê không trả lời, chỉ đắm chiêu nhìn Phong Tiêu Tiêu, khiến cho hắc nhìn không được muốn giơ tay kiểm tra xem mặt mình có vết bẩn nào không.

Nàng mím môi, chậm rãi cất tiếng: “Nếu một người vì không giết người, mà tự mình đáp ứng với người khác đem người cần giết nhốt lại một chỗ, huynh cảm thấy người như thế có lạ hay không?”

Hắc ngẩn ra, sau đó gật đầu, người như thế không lạ, trên đời vốn không có quái nhân.

“Một người nếu vì để đạt mục đích, không ngừng dấy dục với huynh ba năm, liệu huynh có khuất phục không?”

Phong Tiêu Tiêu ngạc nhiên.

Đưa mắt nhìn hắc, Vũ Mê Mê khẽ cười. “Cho nên, ngay cả tiên hoàng đương triều, cũng bị sư phụ muội đưa về cốc, hiện tại so với làm hoàng đế còn vui sướng hơn.” Mỗi ngày không cần vào triều phê tấu chương, bên người còn có sủng thiếp, ái phi làm bạn, hơn nữa chỉ cần nằm ăn nằm hưởng đến lúc chết là được. Loại việc tốt này, nàng cũng vô cùng thêm muốn!

Khuôn miệng của Phong Tiêu Tiêu đã mở to đến mức không thể to hơn nữa, cũng không biện pháp giữ cho gương mặt không xuất hiện loại biểu tình nào, đột nhiên rất muốn tung hô cho thiên hạ biết tiên hoàng vẫn còn sống ở nhân gian, nhìn xem mọi người kinh ngạc đến cỡ nào.

“Sư phụ rõ ràng không muốn giết người, nhưng hết lần này đến lần khác đều muốn làm sát thủ. Là sát thủ cũng không sao, không nhận giao dịch là được rồi, nhưng ông ấy lại nhận đến quên cả trời trăng mây nước, bởi vậy huynh có thể tưởng tượng trong cốc chúng ta có bao nhiêu người nhân rồi giống vậy.” Tiên mà sư phụ nhận được căn bản không đủ nuôi sống đám người kia, mà ông bây giờ lại muốn đem chức vị cốc chủ truyền ột người trong số bọn họ, ai lại muốn tự đẩy mình vào chỗ chết cơ chứ?

Phong Tiêu Tiêu khó khăn lắm mới khép miệng lại được. “Sư phụ muội muốn tìm kiếm cốc chủ mới, chẳng lẽ....”

“Đúng vậy, chính là muốn tìm người thay ông nuôi lũ quỷ đói đó.” Nàng trực tiếp giải đáp nghi hoặc của Phong Tiêu Tiêu, sau đó hài lòng nhìn thấy hắc kinh ngạc trợn tròn mắt.

“Muội nghĩ sư huynh nếu như vẫn còn nhận thức, nhất định thà rằng cứ như vậy nằm xuống, cũng tuyệt nhiên không muốn để sư phụ ra tay cứu.” Nàng bối rối gãi đầu. Nàng vốn rất muốn lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn, nhưng Lý sư huynh là người nhân hậu, bình thường lại hay chiều cố nàng, nói thế nào nàng cũng không đành lòng. Vì sao nằm ở trên giường không phải là Long Tông Vân hay Bùi Kinh Lôi chứ?

Phong Tiêu Tiêu im lặng, đúng vậy, đổi lại là người nào đi nữa đại khái cũng đều lựa chọn như thế.

Hai người vừa đi vừa nói chuyện, bất tri bất giác đã đi đến một mảnh đồi rộng lớn, bèn kiếm một chỗ ngồi xuống.

Vũ Mê Mê ngửa đầu ra sau, nằm xuống đất, trong miệng ngậm một nhánh cỏ. “Nói với huynh một chuyện, mấy người bỏ tiền ra thuê sư phụ giết người cũng được sư phụ mời đến ở trong cốc.”

“Như vậy trong cốc còn có thể an bình sao?” Phong Tiêu Tiêu càng thêm kinh ngạc. Vị tiền bối đó rốt cuộc là người như thế nào?

“Hoàn toàn ngược lại, chính là bởi vì những người đó khắc chế lẫn nhau, cho nên trong cốc cũng không xảy ra chuyện gì, mà sư phụ cả ngày nhìn người ta đấu đá với nhau, vui vẻ vô cùng, còn bảo là ổng sống không uổng kiếp này.” Nói thật, nàng rất bội phục bản lĩnh tự tìm phiền toái của sư phụ, mà một vài sư huynh muội bọn họ dường như dù nhiều hay ít cũng bị lây nhiễm cái tính này.

Phong Tiêu Tiêu thật sự không nghĩ ra giang hồ lúc nào lại xuất hiện một nhân vật thú vị như vậy.

“Muội nói ông là một sát thủ?” Trong đầu linh quang chợt lóe, hắc đột nhiên nghĩ tới một người.

“Đúng vậy.” Vũ Mê Mê yếu ớt trả lời, phun miếng cỏ đang ngậm ra khỏi miệng.

“Bốn mươi năm trước, đứng đầu giang hồ là một vị sát thủ, được gọi là ‘Ngọc Diện Diêm La’, chỉ cần hắc đánh tiếng nhận, tất cả nhiệm vụ đều hoàn thành, nhưng hành tung của người đó lúc nào cũng thần bí, sau đó lại biến mất không chút tăm tích.” Đồng đạo võ lâm đều cho rằng hắc đã qua đời, hiện tại xem ra không phải như vậy.

Vũ Mê Mê hưng phấn vỗ vai hắc. “Không sai đâu, còn biết cả danh hiệu của sư phụ muội.”

“Không ai biết võ công của Ngọc Diện Diêm La đến tột cùng cao bao nhiêu, thậm chí cũng không có người nào biết hắc dùng loại binh khí gì, lúc ấy cơ hồ có thể nói là võ lâm đệ nhất nhân (người đứng đầu thiên hạ).” Phong Tiêu Tiêu vẻ mặt nghiêm túc vô cùng, có thể được xưng là võ lâm đệ nhất nhân, khẳng định là phải rất có bản lĩnh.

Nghe vậy, biểu tình trên mặt của Vũ Mê Mê tỏ ra rất kỳ lạ, khoe miệng dần dần cong lên, cười càng lúc càng rõ ràng, mà thanh âm cũng càng lúc càng lớn, cười đến nỗi không thể dừng lại được.

“Muội cười chuyện gì?” Đỗ lấy bả vai đang run rẩy vì cười của nàng, sau đó thuận thế giơ tay ôm lấy cơ thể người đẹp.

“Huynh biết không? Sư phụ muội tự hào nhất không phải là võ công, mà là tướng mạo của ổng.” Nàng điều chỉnh tư thế thoải mái tiếp tục ngồi trong lòng hắc. Thân mật tiếp xúc cơ thể như vậy càng lúc càng trở thành thói quen khó bỏ.

Hắc cười tỏ vẻ hiểu ý, đã được xưng là “Ngọc diện” (mặt ngọc), dung mạo tự nhiên cũng không phải là bình thường.

“Nhưng điều mà đồ đệ bọn muội phục nhất không phải là võ công, cũng không phải là dung mạo, mà là bản lĩnh gây chuyện thị phi của sư phụ.”

Phong Tiêu Tiêu cười to ra tiếng, có một vị sư phụ kỳ lạ như vậy, cũng dễ dàng tưởng tượng bọn đồ đệ dưới trướng hành xử quái dị như thế nào. Hắc đã gặp Lý Bộ Thanh, Long Tông Vân cùng Vũ Mê Mê, diễn tả sự giống nhau của bọn họ chỉ gói gọn trong một chữ – Quái!

Mang danh sát thủ, công việc chính là nhận tiền của người, đi làm đao phủ; mà sư phụ của bọn họ tuy là lấy tiền của người, nhưng lại không chịu đi giết người, lại đem mấy người đó giấu vào nơi ở của mình. Việc này cũng không có gì, nhưng mà ông lại còn đem cả mấy người bỏ tiền ra thuê ông giết người nhốt vào cùng một nơi. Đây không phải gây chuyện thị phi thì là gì?

Càng nghĩ càng tức, Vũ Mê Mê tiếp tục mở miệng: “Đám người kia ngoan ngoãn để cho sư phụ nuôi cũng không sao, nhưng mà....” Thanh âm càng lúc càng lên cao. “Vì sao, vì sao những người đó càng ngày càng có xu hướng bị sư phụ đồng hóa?”

Lặng lẽ thở dài, Phong Tiêu Tiêu vừa đồng tình lại vừa không đồng tình, hẳn hiện tại càng thêm hiểu rõ một việc, đó là ngàn vạn lần không thể để nàng quay trở lại cái nơi gọi là Mê Mê cốc kia, hơn nữa cũng không thể để con trai mình trở thành dê tiến vào miệng cọp được.

“Mê Mê, muội có muốn trở về không?” Cẩn thận lựa lời hỏi.

Vũ Mê Mê đùa nghịch ngón tay hắn, im lặng không nói.

“Mê Mê.” Ngữ khí có chút kích động.

“Huynh có muốn muội trở về không?”

“Không muốn.” Hắn ôm chặt lấy nàng, cả đời cũng chỉ muốn nàng lúc nào cũng ở bên cạnh hắn, cho dù là ích kỷ, hắn cũng sẽ làm như vậy.

Nàng quay đầu nhìn hắn, đôi mắt lấp lánh ánh sáng, thanh âm nhẹ nhàng ôn nhu, thẹn thùng ra mặt. “Vay muội sẽ không trở về.”

Nàng đáp ứng rồi! Tung hoành giang hồ lâu như vậy, hắn vốn nghĩ bản thân đã đạt đến trình độ cho dù đứng trước tòa băng sơn mặt cũng không có đổi sắc, nhưng mà lúc vừa nãy ở nàng nói ra đáp án, hắn khẩn trương đến nỗi lòng bàn tay ướt đầm mồ hôi.

“Huynh sẽ bảo vệ muội, tuyệt đối sẽ không để muội cảm thấy bất an.” Đây là hắn thề, hắn nhất định sẽ tạo cho nàng một cảm giác an toàn.

“Muội tin huynh.” Vòng tay ôm lấy hắn, Vũ Mê Mê xúc động không thôi.

Giờ khắc này tựa như vĩnh hằng, hẳn vì nàng phát hạ lời thề đời này kiếp này. Mảnh đời nhỏ bé này đối với nàng chính là nơi hạnh phúc nhất thế gian.

“Muội hình như không lo lắng gì đến bệnh tình của sư huynh.” Thật lâu sau, Phong Tiêu Tiêu mới chậm rãi mở miệng phá tan trầm mặc.

“Lo cũng có ích gì đâu.” Nàng lười lười trong miệng, cảm giác buồn ngủ dâng lên, mỗi khi tâm tình thư thả sẽ rất muốn nhắm mắt lại ngủ, thật sự là đời mạng mà.

Ôm lấy nàng nằm trên cỏ, nhìn lên bầu trời không nhiễm một chút bụi trần, tâm trạng bỗng dưng cảm thấy thật bình yên.

“Thật ra, nếu sư huynh không trúng tình cổ, cũng không đến nỗi nằm một chỗ như vậy.” Sau một lúc lặng im, nàng lại mở miệng, kèm theo tiếng thở dài.

“Tình cổ là do Phương Tiểu Kiều hạ, cô ấy hẳn là có thể giải.”

Nàng lặng lẽ thở dài thật sâu, “Nhưng thứ mà cô ấy hạ lại là ‘đồng sinh cộng tử cổ’ (cùng sống cùng chết), trừ phi cô ấy chết, nếu không cổ này rất khó để giải. Chẳng cảm thấy Phương Tiểu Kiều thật sự sẽ tìm chết ư?”

Phong Tiêu Tiêu không nói lời nào. Đúng vậy, Phương Tiểu Kiều yêu Lý Bộ Thanh là điều không thể phủ nhận.

“Cho nên muội cảm thấy rất khó chịu, nếu như muội có thể ích kỷ thì tốt rồi.” Ít nhất sư huynh cũng có thể được cứu. Nhưng chỉ sợ hẳn tính lại chuyện thứ nhất không phải cảm tạ nàng, mà là lấy mạng nàng để tế vong linh người yêu đã chết – nàng cũng không muốn xảy ra kết cục như thế này.

“Muội lo à?” Phong Tiêu Tiêu nhìn người trong lòng đang nhú mảy khó chịu, cảm thấy nghi hoặc. Trước giờ nàng lúc nào cũng vô tư lự, nhưng hiện tại lại lo lắng ột nam nhân khác, sâu trong lòng hẳn bất giác nổi lên men chua.

Vũ Mê Mê cười khỏ. “Muội có thể không lo lắng sao? Dù sao Lý sư huynh là người biết chịu trách nhiệm, không giống vài vị sư huynh khác, nói không chừng cuối cùng huynh ấy có thể tiếp nhận chức vị cốc chủ.”

“Việc này..... đúng là nên lo lắng.” Thở phào nhẹ nhõm, điều này cho thấy nàng đối với Lý Bộ Thanh không có tình cảm nào khác ngoài tình huynh muội.

Trong đầu linh quang chợt lóe, nàng mạnh mẽ xoay người ngồi dậy, nắm lấy vạt áo của hắn: “Huynh dùng loại võ công gì đã thương sư huynh của muội?” Chỉ có tìm được ngọn nguồn, nàng mới có thể hốt đứng thuốc chữa bệnh.

“Bằng phách hàn phong chưởng.”

“Bằng giá y hệt huynh.” Nàng bĩu môi xem thường, võ công này quả thật rất hợp với con người hắn.

Phong Tiêu Tiêu dở khóc dở cười.

“Tình cổ là loài cổ độc thuộc tính nóng, mà Bằng phách hàn phong chưởng lại thuộc công phu cực âm. Một dương một âm có thể triệt hạ lẫn nhau mới đúng, vì sao ngược lại.....” Nàng khó hiểu, nhăn mày.

Nằm trong lòng hắn, nàng không ngừng suy tư, mi mắt ngày càng trĩu xuống, cuối cùng từ từ đi vào giấc mộng.

Gió đêm lay lắt thổi, mang theo một chút hơi ẩm, trong không khí dạt dào hương vị tươi mát và ngọt ngào của hoa cỏ.

Phong Tiêu Tiêu ôm Vũ Mê Mê đang ngủ say trở về khách xá (nơi ở dành cho khách).

Tuyệt Linh vội vã tiến lên nghênh đón. Nàng là lo cho chủ nhân, tuy rằng thời điểm chủ nhân khiến người lo lắng cũng không nhiều.

“Chủ nhân không sao chứ?” Nàng đi theo Phong Tiêu Tiêu, nhỏ giọng hỏi.

“Muội ấy chỉ đang ngủ thôi.” Hắn cố ý hạ thấp ngữ điệu, không đành lòng phá tan mộng đẹp của Vũ Mê Mê. Nhìn miệng nàng hé mở nụ cười, giống như đang mơ thấy chuyện gì tốt đẹp lắm.

Tuyệt Linh không ngừng nói thầm trong bụng, chủ nhân trước kia không có khả năng dễ dàng thiếp ngủ như vậy, chủ nhân vốn là một người cực kỳ thiếu vắng cảm giác an toàn, hơn nữa lại đi bái cốc chủ của bọn họ là sư phụ, cảm giác an toàn càng lúc càng xuống thấp. Mà gần đây chủ nhân dường như rất tin tưởng Phong Tiêu Tiêu, ở bên cạnh hắn cũng dễ dàng đi vào giấc ngủ..... Tâm tư xoay chuyển nhiều vòng, nàng cuối cùng cũng bừng tỉnh nghĩ thông, hóa ra là thế.

“Tế Nhi đâu?”

Tuyệt Linh chỉ ra phía sân. “Cùng Long thiếu gia ra ngoài.” Thật là làm cho người ta lo lắng, người như Long Tông Vân nhất định sẽ dạy hư tiểu hài tử.

“Vậy sao?” Hẳn bất giác nhú chặt lông mày. Nói thật ra, hẳn thật sự không hi vọng con mình cùng Long Tông Vân ở cùng một chỗ.

“Chăm sóc tốt cho nàng.” Nhẹ nhàng đặt Vũ Mê Mê nằm xuống giường, hắn nhỏ giọng dặn dò.

“Dạ.”

Phong Tiêu Tiêu rất nhanh rời đi, hắn phải đi tìm con.

~.

~Bên dưới gốc cây cổ thụ trăm năm, Vũ Mê Mê ngồi xếp bằng trên bàn đá đọc sách. Nàng khoác lên người trang phục trắng như tuyết, dải lưng trắng xám thắt ngang eo, giắt trên đó chiếc túi gấm tựa hồ không lúc nào rời khỏi thân, tóc xõa dài như thác nước đang gào reo đằng sau, vài lọn tóc buông lơ rơi xuống ngực, càng tăng thêm vài phần quyến rũ đa tình.

Cổ thụ, bàn đá, thiếu nữ áo trắng, hài hòa với nhau khiến người ta không dám đường đột xông vào.

Thanh âm gió vờn qua khe lá, thanh âm lật giáy, thật thư thả bình yên.

Hắn tiến tới không một chút tiếng động, nhưng nàng vẫn cảm giác được, không phải vô công nàng đột nhiên trở nên lợi hại, chẳng qua chỉ là một loại cảm ứng của tâm linh.

Nàng ngẩng đầu nhìn hắn tươi cười. Hắn đến gần, ngồi xuống bên cạnh nàng.

“Đang xem gì vậy?” Hắn hỏi bằng giọng.

“Sách thuốc.” Nàng vẫn cúi đầu xem sách, trả lời.

“Nước tới chân mới nhảy à?” Hắn bông đùa.

Vũ Mê Mê lườm hắn một cái. “Nếu tmuội quả thật đợi nước tới chân mới nhảy chữa bệnh cho người ta, các vị thần y khác không phải nên ôm mặt xấu hổ đi đào hố nhảy xuống ư?” Tòa băng sơn mở miệng trêu ghẹo người cảm giác cũng không tốt lắm.

“Nói cũng phải.” Phong Tiêu Tiêu khẽ nhếch môi.

Tiếng bước chân dồn dập tiến đến, là hai thị nữ thân cận bên cạnh Phương Tiểu Kiều. Xiêm y trên người các nàng có màu đỏ tươi, thắt lưng màu nhạt cùng đồ trang sức màu đồng, chiếc túi gấm mùi đen giắt ở một bên người.

Hồng cùng trắng tương phản rõ rệt, phá hủy đi khung cảnh yên tĩnh ban đầu của nơi đây.

“Giáo chủ có lời mời Vũ cô nương.”

“Ta đang đọc sách.” Nàng từ tốn mở miệng, tiện thể giơ lên quyển sách đang cầm trên tay.

“Giáo chủ nói có việc gấp, xin mời Vũ cô nương.”

Nghĩ ngợi một lúc, nàng gật đầu bảo: “Vậy được rồi.” Nhẹ nhàng nhảy xuống bàn đá. Trong lòng nàng hiểu rõ, Phương Tiểu Kiều tìm mình chỉ là vì bệnh tình của Lý Bộ Thanh, trừ việc đó ra còn có việc gì gấp hơn nữa? Nhưng mà, trước khi tìm ra cách chữa bệnh cứu người, nàng thật sự không muốn đối mặt với vẻ u buồn tuyệt vọng của Phương Tiểu Kiều cùng vị sư huynh bất tỉnh đang say giấc kia.

Phong Tiêu Tiêu im lặng, bước đằng sau nàng.

Đến trước cửa, thị nữ đồng loạt dừng lại. Vũ Mê Mê mỉm cười, nhấc chân bước vào trong.

Phương Tiểu Kiều ngồi ở một bên giường nhìn ngắm người yêu. Vũ Mê Mê lơ đãng liếc mắt nhìn nàng một cái, sau đó ngồi xuống chiếc ghế bắc cạnh cửa sổ.

Không khí trong phòng rất bức bối, nặng nề, biểu tình trên mặt của Phương Tiểu Kiều cũng rất nghiêm túc.

Ngồi bên cửa sổ, Vũ Mê Mê nhàn nhã thưởng thức trà ngon, bộ dáng nhàn nhã tự đắc, tựa hồ khung cảnh xung quanh không chút nào ảnh hưởng đến tâm trạng của nàng.

Lặng lẽ nắm tay thật chặt, Phương Tiểu Kiều lưu luyến nhìn Lý Bộ Thanh đang nằm trên giường. Nàng thật sự rất muốn cùng chàng sống đến răng long đầu bạc, nhưng nàng không thể nào ích kỷ như vậy, chàng vốn là một người sinh khí dồi dào, tuyệt đối không thể cứ nằm trầm lặng trên giường như thế.

“Nếu ta giải đi tình cở, ngươi có cách giúp chàng trị thương không?” Nhỏ nhẹ thốt lời, giọng nói tràn ngập khát vọng và chờ mong.

Vũ Mê Mê giống như không nghe thấy, tiếp tục chậm rãi uống trà, thậm chí còn tỏ ra đang say mê thưởng thức.

“Ta biết ngươi nghe thấy.” Phương Tiểu Kiều bắn ra phi châm, xẹt qua người Vũ Mê Mê hạ xuống bàn.

“Ngươi biết là ta sẽ không đồng ý cho ngươi làm như vậy.” Nàng cuối cùng cũng không thể không mở miệng. Nàng tuyệt đối không hi vọng cây phi châm tiếp theo sẽ cắm thẳng trên người của chính mình, vậy sẽ rất đau.

“Nhưng đây là hi vọng duy nhất.”

“Hi vọng không phải chỉ có một, hơn nữa nếu ta thật sự để người làm như vậy, kết cục của ta chắc chắn sẽ rất thảm.” Vũ Mê Mê lắc lư chén trà trên tay, từ tốn nói. “Người biết không? Lý sư huynh tuy rằng bản tính rất tốt, nhưng là một khi huynh ấy đã quyết định chuyện gì, người bên ngoài bất luận làm cách nào cũng không thay đổi được. Huynh ấy đã đem lòng thích người, nhưng người lại dùng tính mạng mình để bảo tồn mạng sống của huynh ấy, như vậy khi huynh ấy tỉnh lại, chuyện thứ nhất chỉ sợ là nhanh chóng giết chết ta, sau đó lại cùng người chui xuống mồ. Người nói, chuyện không có lợi như vậy, ta có thể làm sao?”

Phượng Tiểu Kiều suy sụp ngã xuống bên giường. Nếu như cái chết của nàng chỉ để đổi lấy Lý Bộ Thanh cùng xuống suối vàng, như vậy hi sinh của nàng còn có ý nghĩa gì cơ chứ!

“Cho nên, chúng ta cứ từ từ nghĩ biện pháp đi.” Buông chén trà, Vũ Mê Mê đứng dậy di chuyển đến bên giường đỡ lấy Phượng Tiểu Kiều. “Người sớm muộn gì cũng có cách thôi, chỉ cần còn sống là còn hy vọng.”

“Còn sống là còn hy vọng?” Phượng Tiểu Kiều thì thào lặp lại những lời này.

“Đúng vậy, muốn cứu huynh ấy, người trước hết phải bảo toàn tính mạng của mình, nếu không, ta sẽ không cứu.”

Ngơ ngác nhìn nàng bước khỏi phòng, Phượng Tiểu Kiều từ từ quay đầu nhìn Lý Bộ Thanh. “Chàng nói đúng, nàng ấy không phải thật ự ích kỷ, đó chẳng qua chỉ là lớp vỏ nguy trang của nàng ấy.” Một Vũ Mê Mê bất cần đời, một Vũ Mê Mê keo kiệt ích kỷ, thật ra lại là một vị cô nương đáng yêu, tinh tế và hiểu ý người.

“Phượng Tiểu Kiều.” Thanh âm vọng ở bên tai, nàng quay đầu thì nhìn thấy Vũ Mê Mê ló đầu qua cửa sổ.

“Chuyện gì?”

“Có thể tiết lộ một ít phương pháp nuôi dưỡng tình cổ không? Thuận tiện cho hai nàng rắn nhỏ của ta chơi đùa.” Biểu tình trên mặt Vũ Mê Mê giờ phút này tràn ngập nịnh nọt, vì để đạt mục đích, có lúc da mặt của nàng sẽ dày đến mức làm cho người ta ghen hờn nhìn trôn trố.

“Không được.” Nàng thẳng thừng cự tuyệt.

“Keo kiệt.” Vũ Mê Mê bắt mồm lầu bầu.

“Người muốn làm gì?” Tâm niệm vừa chuyển, Phượng Tiểu Kiều dường như hiểu được ý tứ trong lời nói của Vũ Mê Mê, khẩu khí trở nên mềm mỏng hơn hẳn.

Vũ Mê Mê tựa vào cạnh cửa sổ, nghiêng đầu suy nghĩ, sau đó dè dặt mở miệng nói: “Nếu, ta chỉ nói là nếu như, nếu ta ra tay hạ cổ sư huynh, thì chuyện gì sẽ xảy ra?”

“Suy nghĩ của người thật kỳ lạ.” Phượng Tiểu Kiều bác bỏ không chút lưu tình.

“Ta không có. Ta đã hỏi Phong Tiêu Tiêu, hẳn là dùng Băng phách hàn phong chương đả thương sư huynh. Chương phong âm hàn, mà tình cổ tính dương, một âm một dương gặp nhau như thế, theo lý hẳn là có thể dung hợp, thậm chí có thể giải tình cổ trong người sư huynh, nhưng sư huynh bỗng dưng lại nằm một chỗ như vậy.” Nàng đoán sư huynh lúc ấy cũng ôm ấp hi vọng này, nhưng mà người tính không qua trời tính, rốt cuộc lại hại bản thân trở nên tàn phế.

Trên mặt Phượng Tiểu Kiều huyết sắc nhanh chóng mất đi, sự thật đúng là như thế! Nàng vẫn không rõ hẳn vì sao cứ muốn quyết đấu với Phong Tiêu Tiêu, bây giờ quả thật đã hiểu rõ – hẳn muốn giải cổ.

“Chàng biết y thuật?” Phượng Tiểu Kiều hỏi ra nghi vấn trong lòng.

Vũ Mê Mê gật đầu, “Đương nhiên, đồng môn sư huynh muội chỉ có ta và Lý sư huynh học y.” Vậy có tính là bán đứng đồng môn không?

“Ta cho người tình cổ.” Phượng Tiểu Kiều khôi phục lại dáng vẻ lạnh lùng, nếu hẳn đã không muốn ở lại bên cạnh nàng, nàng còn giữ lại cái xác không hồn này để làm gì? Có thể tỉnh lại hay không chỉ có thể trông vào khí số của hẳn.

“Cám ơn.” Vũ Mê Mê cười rạng rỡ, giơ tay ra.

Phương Tiểu Kiều lấy ra một chiếc hộp nhỏ đưa cho Vũ Mê Mê, đồng thời giải thích phương thức hạ cổ, sau đó không chút lưu luyến xoay người rời khỏi phòng. Lúc này, lòng nàng chỉ có cảm giác đau đớn, không muốn nhìn thấy Lý Bộ Thanh nữa. Nước mắt của nàng cũng không thể để cho người ngoài nhìn thấy, vì một nam nhân như vậy thật không đáng.

9. Chương 9

Cổ thụ rậm rạp chọc trời, cành lá um tùm xếp chồng lên nhau, làm cho ánh nắng mặt trời căn bản không thể xuyên qua tán lá chiếu sáng một vùng đất đai. Đầm lầy ẩm thấp, không gian mịt mù, thi thoảng vọng lại vài tiếng côn trùng kêu rả rích.

Trong một góc sâu khuất có dáng người đang ngồi, nếu không để ý sẽ không phát hiện ra.

Nàng đã ngồi ở đây rất lâu rồi, tay vân vê một chiếc hũ, đôi mi gắt gao nhíu lại, tựa hồ như đang suy nghĩ một điều gì đó.

Phong Tiêu Tiêu vòng tay trước ngực, dựa vào gốc cây nhắm mắt dưỡng thần. Luận về võ công, hấn tung hoành trên giang hồ không có địch thủ, nhưng nói đến y thuật, hấn ở trước mặt nàng không đáng giá một xu. Không giúp được nàng, hấn tình nguyện ở bên cạnh bảo vệ an toàn cho nàng.

Đôi bàn tay hết chà rồi lại xát, trên mặt Vũ Mê Mê hiện rõ sự chán nản và do dự..... Phải mạo hiểm ư? Thật sự phải đi đến bước này ư? Lỡ chẳng may..... hậu quả thật không dám tưởng tượng. Nhưng mà nếu không mạo hiểm, nàng không còn nghĩ ra cách nào nữa, trong khi hi vọng của mọi người đều đặt cả trên người nàng!

Ánh mắt đảo qua đảo lại, bắt gặp thân ảnh Phong Tiêu Tiêu đứng tựa gốc cây, nàng thở dài một hơi, nếu không cứu được sư huynh, khúc mắc trong lòng Phong đại ca cũng không giải được.

Vũ Mê Mê cắn răng, hạ quyết tâm, chỉ có như vậy, tận nhân lực, thỉnh thiên mệnh. (làm hết sức mình, còn lại để cho ông trời định đoạt)

Nhảy xuống tảng đá, nàng phi thân lướt qua đầm lầy, hạ xuống bên cạnh người đó.

Phong Tiêu Tiêu mở mắt ra. “Quyết định?”

Nàng gật đầu, “Vâng, quyết định.”

“Có cần huynh dụ Phương Tiểu Kiều rời khỏi không?” Chỉ là một câu hỏi vu vơ nhưng lại toát lên sự cẩn thận của hấn.

Vũ Mê Mê mỉm cười ngọt ngào, ngả vào lòng hấn, “Cám ơn.”

“Đi thôi.” Ôm chặt eo nàng, sau đó đè khí tung người băng qua khu rừng.

~.

~Tuyết Linh không hiểu, thật sự không hiểu, tuy rằng nàng tự nhận là mình không thông minh, nhưng nàng tin chắc một điều – cho dù là người thông minh đến đâu cũng sẽ không hiểu được chủ nhân của nàng.

Vũ Mê Mê sắp xếp hành lý xong xuôi, liền phát hiện ra Tuyết Linh đứng ở bên cạnh đang thả hồn ở đâu đâu.

“Linh Nhi, đang nghĩ gì đó?”

“Chủ nhân, người rõ ràng đã chữa khỏi bệnh cho Lý thiếu gia, vì sao lại muốn đi không chào từ biệt?” Là sợ Phương Tiểu Kiều đuổi theo truy sát ư? Không cần lo ngại, y thuật của chủ nhân luôn khiến người ta ngưỡng mộ.

“Nếu muội hiểu được, muội đã chẳng phải là thị nữ của ta.” Nàng ngao ngán thở dài, có một nha hoàn như vậy, có không muốn cảm khái cũng không được.

Tuyết Linh không vui bĩu môi, chủ nhân đang châm chọc nàng, người ngốc cũng có tự trọng mà.

Phong Tếở một bên cười trộm.

“Chúng ta đi thôi!”

“Phong trang chủ đâu rồi?” Tuyết Linh dáo dác nhìn xung quanh thật lâu cũng không trông thấy Phong Tiêu Tiêu.

“Huynh ấy sẽ gặp mình ở ngoài.” Vũ Mê Mê lười nhác giải thích với nha đầu.

“À.” Trong lòng Tuyết Linh vẫn tràn đầy nghi hoặc.

Khi Vũ Mê Mê tìm thấy cửa ngấm ẩn sâu trong bụi gai, Tuyết Linh há hốc cả mồm.

“Chủ nhân, người khi nào thì tìm thấy lối ra?” Chủ nhân không hổ là chủ nhân, luôn có khả năng làm được chuyện mà người khác không thể làm.

“Tùy tiện thôi.” Giọng hững hờ không quan tâm.

“Nhưng mà lúc đó rõ ràng chúng ta đã bị bịt mắt lại.” Tuyết Linh khó hiểu.

Phong Tế cũngỏ vẻ tò mò.

Nàng gơ lên bàn tay. “Ta bị gai đâm trúng.”

“Thì ra là thế.” Tuyết Linh gật gù.

Vũ Mê Mê liếc nàng một cái, cũng không nói gì, xoay người đi vào mật đạo.

Tuyết Linh, Phong Tế cùng bước theo sau.

Đoàn người dừng lại ở dưới chân núi.

Vũ Mê Mê quay lại nhìn đường, trong lòng âm thầm thổn thức, hi vọng ông trời phù hộ Lý sư huynh có thể bình yên vượt qua cửa ải khó khăn này. Hiện tại vì để bảo đảm an toàn, đi trước rồi tính sau.

“Dì Mê, chúng ta chờ phụ thân ở đâu vậy?”

“Quán trọ phía trước. Cha con chậm nhất ngày mai sẽ tới.” Vũ Mê Mê quả quyết.

Mưa to đột ngột kéo tới, làm cho ba người chật vật đến thăm thương.

~.

~Một cái quán trọ nhỏ, trong phạm vi trăm dặm cũng chỉ có duy nhất một quán trọ này, khiến cho người ta không còn lựa chọn nào khác.

Chủ quán hòa ái dễ gần, tiểu nhị trung hậu chất phác, bày biện trong quán mộc mạc đơn sơ.

Nhìn thấy trên bàn chỉ toàn là món ăn nguội lạnh, không có chút gì đặc sắc. Nếu như có sự lựa chọn, bọn họ tuyệt đối sẽ không ăn những thứ này.

“Chủ nhân, khó ăn quá à.” Tuyết Linh nhăn mặt khó chịu.

Vũ Mê Mê vẫn thư thả gấp ăn, giống như đang thưởng thức mỹ vị nhân gian, không nhìn ra nửa điểm chán ghét trên gương mặt.

“Dì Mê, dì không cảm thấy khó ăn sao?” Phong Tế nhin không được cũng mở miệng. Loại đồ ăn này cho vào miệng giống như là đất đá, cho dù là người hành tẩu giang hồ cần phải tập thích ứng với mọi tình cảnh, nhưng những món này thật sự là quá.....

“Nếu không muốn bị chủ quán đuổi ra khỏi đây thì mau ăn đi.” Nàng một chút cũng không muốn bước ra ngoài cho gió tấp vào mặt, mưa quất vào người. Đúng là gặp quỷ mà, đang yên đang lành đột nhiên đổ mưa to, làm cho người ta trở tay không kịp, nhưng vậy cũng tốt, ít nhất dấu vết bọn họ để lại trên đường đều bị cơn mưa này xóa sạch.

“Tay nghề như vậy cũng dám đứng ra mở tiệm, đúng là.....” Tuyết Linh thật sự không thể tin được.

Phong Tế gật đầu đồng tình, đây là lần đầu tiên hắn và nàng có cùng quan điểm với nhau.

Vũ Mê Mê đưa mắt nhìn hai người, trưng ra một nụ cười cổ quái. “Để ta nói cho các người nghe một bí mật.”

Lập tức có bốn cái tai vểnh lên.

“Kha sư huynh, huynh còn không chịu ra đây sao?” Giọng đột ngột tăng cao.

Đáp lại là một tiếng cười to, từ lão chủ quán có bộ mặt trung hậu.

Tuyệt Linh từ trên ghế té bịch xuống đất, vẻ mặt tràn đầy kinh sợ. Kha thiếu gia?!

“Huynh còn nghĩ là muội không nhận ra huynh.” Vẫn là nụ cười hiền hòa dễ mến.

Vũ Mê Mê đảo mắt nhìn một lượt thức ăn trên bàn, như cười như không. “Sư huynh không phải là sợ tiểu muội không ăn được sao?”

“Muội cũng không phải là ăn rồi mới hoài nghi.”

Phong Tế tò mò mở miệng, “Mê di, sợ hở ở đâu vậy?” Hắn cảm nhận được, dịch dung thuật của đối phương trên giang hồ chỉ sợ là không có địch thủ.

“Ánh mắt,” Nàng mỉm cười, “Ánh mắt của huynh quá phần khích đi, giống như vẫn chưa thỏa mãn khi nhìn thấy chúng ta chật vật. Hơn nữa, tay của huynh –” Nàng lắc đầu thở dài một tiếng.

“Tay?” Kha Bộ Ngạn đưa tay ra trước mặt, đột nhiên bình tĩnh. Đúng rồi, một lão già hơn năm mươi tuổi không thể nào có đôi tay trắng mịn như vậy.

“Chủ quán ở đây đâu rồi?” Vũ Mê Mê nghiêm sắc mặt, hỏi ra nghi vấn trong lòng.

Kha Bộ Ngạn cười to. “Ta cho hắn tiền, để cho hắn đến nơi khác mưu sinh.”

“Huynh tính về sau mở tiệm ở đây sao?” Nàng nhướn mày, không quá khẳng định phán đoán của bản thân.

“Đương nhiên không phải, ta chỉ là nghe nói Lý Bộ Thanh cùng Long Tông Vân đều ở Hồng Vân giáo, mà tiểu sư muội dường như cũng tới nơi này, cho nên mới ngồi ở đây xem kịch vui.”

Phong Tế trong lòng bắt đầu nhận thức, đồng môn của Mê di đều có một đặc điểm chung – đó là thích ‘xem kịch’.

“Thật ư?” Vũ Mê Mê không tin, “Chỉ sợ sư huynh có dụng ý khác.” Động cơ của người này sao có thể đơn giản như thế?

Kha Bộ Ngạn nói: “Ta không đáng tin như vậy sao?”

Nàng nhún vai. “Huynh nói thẳng ra, hay là muốn muội tự mình tìm?”

Hắn ho khan hai tiếng, cười khẩy: “Tiểu sư muội, chuyện nào có phức tạp như vậy. Chẳng qua là sư phụ tuyên bố, nếu chúng ta không thể đưa muội trở về trước Mười Lăm tháng Tám, thì một người trong số bốn chúng ta phải tình nguyện đảm nhận chức cốc chủ.”

Vũ Mê Mê ngạc nhiên. “Hả, sư phụ thay đổi phương pháp à!” Còn tưởng rằng ông vẫn cứng nhắc như trước chứ.

“Đương nhiên.” Tìm hơn một năm cũng không ra, nếu không thay đổi thì quả thật là rất ngốc.

Kéo Phong Tế đến gần, Vũ Mê Mê cười thật rạng rỡ lên tiếng: “Sư huynh, huynh thấy đứa nhỏ này có triển vọng không?”

Kha Bộ Ngạn cao thấp trái phải cẩn thận nhìn ngó, hài lòng gật đầu: “Có triển vọng.” Tâm niệm vừa chuyển, không khỏi kinh ngạc thốt lời: “Sư muội, muội không phải là muốn lấy mệnh đổi đào chứ?!” (1)

“Sao lại không nhỉ?” Nàng vênh mặt đắc ý.

“Nhưng mà làm cốc chủ thì phải học rất nhiều thứ, còn phải gánh rất nhiều trách nhiệm.....” Lời còn chưa dứt đã bị tay nàng đánh bật trở về.

Phong Tế ngạc nhiên tốt độ. Gánh rất nhiều trách nhiệm? Khó trách bọn họ ai nghe đến cũng muốn tránh đi thật xa.

Vũ Mê Mê cười nịnh nọt ra mặt, “Không phải như vậy, tiểu Phong Tế, đừng nghe hấn nói bậy. Mê Mê cóc của chúng ta tốt lắm, nơi nơi hoa thơm chim hót, cảnh vật hữu tình.....”

Kha Bộ Ngạn trong lòng thầm rửa. Hoa thơm chim hót? Gà bay chó sủa thì đúng hơn! Cảnh vật hữu tình không sai, nhưng người ở đó lại khiến cho người khác không dám đến gần. Tiểu sư muội rõ ràng là đang dụ dỗ cậu bé này ra đi không hẹn ngày trở về mà!

“Sư muội, cóc mình từ khi nào gọi là Mê Mê Cóc?” Đột nhiên bắt được cái trọng điểm, Kha Bộ Ngạn lập tức đưa ra chất vấn.

“Không phải lần trước khi muội quậy loạn trong cóc, các người đều khâm phục muội cho nên lấy tên muội đặt cho cóc hay sao.” Nàng phấn khởi trả lời.

Phong Tế không tự chủ được lùi về phía sau mấy bước. Tên của cóc có thể thay đổi dễ như vậy sao?

“Mê Nhi, nếu nơi đó quả thật tốt đẹp đến mức mọi người đều muốn đặt chân đến, vậy sao lần lượt từng người đều chạy đến đây?” Tiếng nói lạnh lùng không trầm không bổng vang lên.

Kha Bộ Ngạn nghe tiếng nhìn lại, chỉ thấy ở cửa ra vào có một vị nam tử áo xanh thân hình cao lớn, vẻ mặt lạnh lùng, tướng mạo tuấn mỹ, trên tay cầm chiếc ô che mưa, trong lòng không khỏi khen thầm một tiếng, thật là đẹp trai! Đương nhiên là nếu sắc mặt có thể ôn hòa hơn một chút thì tốt hơn nhiều.

“Khụ.....” Vũ Mê Mê nháy mắt mấy cái, “Việc này..... Tụi muội ở đó lâu rồi, cũng phải ra ngoài nhìn ngắm phong cảnh chứ.”

Phong Tiêu Tiêu hoài nghi nhướn mày, “Phải không?” Nàng lúc nào cũng có thể trả lời hấn.

“Người gọi muội ấy là Mê Nhi?” Kha Bộ Ngạn kinh ngạc la lớn, ngoại trừ sư phụ, đây là lần đầu tiên có người xưng hô với sư muội như thế, thật là điếng hồn mà.

Phong Tiêu Tiêu nhìn gã chủ quán đầu bạc, không tưởng tượng ra được sau khi tẩy đi lớp phấn hóa trang sẽ là một gương mặt như thế nào.

Vũ Mê Mê lập tức giới thiệu, “Đây là nhị sư huynh của muội – Kha Bộ Ngạn, sở trường dịch dung, võ công bình thường, còn có một bộ dạng khiến người chán ghét, nếu không thì cũng chẳng cần suốt ngày cứ giấu mặt mình đằng sau lớp mặt nạ như vậy.”

Kha Bộ Ngạn cắn răng trừng mắt nhìn sư muội, dám bảo gương mặt hấn không ưa nhìn sao?! Hấn không phục, cho nên lập tức vọt ra nhà sau tìm nước rửa mặt.

Một lát sau, xuất hiện trước mặt mọi người là một vị nam tử áo trắng tướng mạo tuấn mỹ không hề thua kém Long Tông Vân.

Phong Tiêu Tiêu không khỏi hoài nghi khí hậu ở địa phương nàng có gì đó đặc biệt, nếu không sao lại toàn sản sinh ra mỹ nam mỹ nữ thế này? Đương nhiên, Vũ Mê Mê là một trường hợp ngoại lệ, chí ít có thể xem là vậy, dù sao ngay cả Tuyết Linh thân phận là thị nữ cũng mang một nhan sắc động lòng người.

“Thật ra mà nói, muội vốn đã quên mất bộ dáng này của sư huynh.” Vũ Mê Mê cảm khái lên tiếng.

Kha Bộ Ngạn phản ứng, “Trong cóc, muội nhớ rõ ai chứ hả?”

Sư phụ.” Nàng thẳng thắn trả lời.

“Á?”

“Nếu không nhớ kỹ mặt mày sư phụ, chính là không có tôn ti.” Vũ Mê Mê từ tốn giải thích.

Sự thật biết cũng như không. Mọi người đều nhin không được cảm thán, có một đồ đệ như vậy, thân là sư phụ chỉ sợ sẽ hối hận đến mức ối đầy mặt xanh.

Nàng bỗng nhiên tươi cười rạng rỡ xấp lại gần Phong Tiêu Tiêu. “Phong đại ca, huynh làm sao biết hôm nay trời mưa, mà cẩn thận chuẩn bị ô thế?” Có phải hấn thâm tàng bất lộ, đoán được khí tượng thiên văn?

Phong Tiêu Tiêu có chút buồn cười, dường như chỉ có lúc nàng muốn lợi dụng ai đó mới hết lòng nịnh nọt như vậy. “Ngay lúc rời đi.” Thanh âm vẫn không nghe ra chút tình cảm nào.

Vũ Mê Mê nghe qua cảm thấy thất vọng, nghĩ đến có thể gặt được thu hoạch không thể tưởng, ai ngờ thì ra là ông trời giở trò đùa dai.

“Đúng rồi.” Kha Bộ Ngạn bất ngờ la lớn, thành công thu hút ánh mắt của mọi người xung quanh.

Hắn tay chân luống cuống từ dưới quầy lỏi ra một tờ giấy – không, là một bức họa.

“Huynh lại vẽ tranh à?” Nàng đáp lại không một chút hứng thú, cũng không thèm di chuyển lại xem.

“Không phải, đây là chân dung tình địch của muội.”

Tình địch?! Sét đánh giữa trời hanh –

Vũ Mê Mê trợn tròn đôi mắt, nhìn thẳng vào người đang đứng ngay bên cạnh.

Phong Tiêu Tiêu hoài nghi nhíu mày. Sao hắn không biết việc này cả?

Tuyệt Linh ngạc nhiên. Tòa băng sơn vạn năm cũng có người yêu sao? Lại còn có cả tình địch? Nàng vốn cho rằng chỉ có chủ nhân của mình mới khác người thôi chứ.

Phong Tế hoang mang khó hiểu, không nghĩ ra được vị “tình địch” này rốt cuộc là ai.

Người trong bức họa có khí chất thần tiên, thanh cao thoát tục, đẹp như thiên tiên, chỉ có một điểm nhìn rất quen mắt – quay đầu nhìn người phía sau, à, cùng hắn lạnh như nhau!

“Đây là do ta bỏ ra rất nhiều công sức mới thu thập được, tuyệt đối đáng tin.” Kha Bộ Ngạn đắc ý mở miệng.

Vũ Mê Mê tỏ vẻ khinh thường, hừ lạnh một tiếng, “Đã sớm bảo huynh không cần theo đuôi bọn người đầu đường xó chợ ăn nói lung tung. Xem bộ dáng huynh bây giờ còn ra thể thống gì nữa? Vừa nhiều chuyện lại vừa đàn bà.”

“Còn muội, tưởng làm gì tốt đẹp lắm, mỗi ngày đều lên vào hậu cung của lão tiên hoàng, học được cái gì hả?” Dám đem người kể chuyện giang hồ nói thành bọn người đầu đường xó chợ, chỉ sợ khắp thiên hạ này cũng chỉ có tiểu sư muội nhà hắn thôi.

Vũ Mê Mê vẻ mặt vô cùng phẫn chấn, ánh mắt phát sáng. “Học được rất nhiều, trong đó có có mối quan hệ giữa tình địch với nhau. Hai người được xem là tình địch là hai người cùng đem lòng yêu thương một người, bọn họ trong lúc đó nảy sinh mối quan hệ đối địch, gặp mặt không phải người chết thì là ta mất mạng, hơn nữa còn không ngừng hãm hại, công kích lẫn nhau, thậm chí truy cùng giết tận.....”

Trong khi nàng cứ thao thao bất tuyệt nói, mọi người đứng nghe đều nghẹn họng trân trối nhìn nàng, cả buổi trời cũng không thốt nổi một câu.

Phong Tiêu Tiêu điềm điềm nhìn con người vẫn còn chưa nói hết ý kia, đáy lòng muốn cười thật to. Tình địch đối với nàng tựa hồ đồng nghĩa với chuyện gì thú vị lắm.

Vũ Mê Mê hứng thú nhìn người trong bức họa, cười rất thản nhiên. “Vẫn là cảm ơn sư huynh, ít nhất muội cũng biết được người mình sắp đối phó là ai. Cảm ơn.”

Mồ hôi lạnh túa khắp lưng, Kha Bộ Ngạn có cảm giác như vừa đẩy người vào hố lửa. Hắn không phải là đang hại người vô tội chứ? Hắn chẳng qua chỉ lo lắng sư muội tính tình cổ quái, không thể thuận lợi xuất giá, cho nên mới suy nghĩ nát nước nát cái tìm ra một kẻ tình địch, để cho sư muội có sự chuẩn bị kỹ càng.

Nói tìm là tìm vậy thôi, nhưng không khỏi thâm oán Phong Tiêu Tiêu giữ mình trong sạch, tìm một nữ nhân chung tình với hắn quả thật là rất vất vả, nhưng kết quả cuối cùng.... Hắn sẽ không làm hại người ta chứ?

Nhìn tuyệt sắc giai nhân bằng giá trong bức họa, Phong Tiêu Tiêu lạnh lùng mở lời. “Ôn Uyển Như, chủng môn phái Kỳ Sơn, môn Chính tháng Bảy sẽ tham gia võ lâm đại hội.”

Nhìn Phong Tiêu Tiêu, lại ngó sang bức họa, Vũ Mê Mê tươi cười càng lúc càng rạng rỡ, “Muội biết huynh không phải là người hay trêu hoa ghẹo nguyệt.” Nói xong liền ôm chặt lấy hắn.

Kha Bộ Ngạn đứng một bên kinh ngạc chớp mắt, chớp mắt lại chớp mắt, sau đó nhanh chóng đưa tay kéo sư muội ra, “Muội muội muội..... Nam nữ thụ thụ bất thân, nếu để cho sư phụ biết, ổng sẽ học máu uội xem.” Thật may là sư phụ không có ở đây, bởi vì trước lúc ông học máu nhất định sẽ đem Phong Tiêu Tiêu giết chết. Khó có người chịu hi sinh cưới tiểu sư muội, bị giết rồi sẽ không biết tìm vị tiếp theo ở đâu. Đúng thật là may mắn!

Phong Tiêu Tiêu không vui bước tới, đồng thời giơ tay kéo Vũ Mê Mê trở về bên người. Nàng là của hắn, nam nhân nào cũng đừng mơ chạm tới. “Ta sẽ lấy muội ấy.” Đây là lời hứa, cũng là tuyên bố quyền sở hữu.

Kha Bộ Ngạn chưng hửng mím môi, do dự một chút, vẫn là quyết định nói ra. “Vị người tốt nhất là nên chuẩn bị tâm lý tiếp quản cốc của chúng ta.”

“Ta có con trai.” Hắn lạnh lùng đáp lại.

Phong Tế ngạc nhiên, không phải mới hôm bữa cha còn cực lực phản đối hắn đến Mê Mê cốc sao? Chuyển biến..... thật nhanh à nha!

“Cần nén bi thương.” Kha Bộ Ngạn vô cùng đồng tình với vai cậu bé đang đứng ngây ngốc một chỗ. Đứa nhỏ đáng thương, mẹ kế còn chưa có bước vào cửa đã phải chịu ngược đãi.

Vũ Mê Mê ột cước đá văng hắn, bày ra gương mặt tươi cười dịu dàng trước mặt Phong Tế, “Tế Nhi, nơi đó thật sự rất tốt, con có thể học được rất nhiều tuyệt học võ lâm, cho dù có muốn nhất thống thiên hạ cũng không phải không có khả năng, còn có hoàng đế lão tử cho con quản, chỉ nghĩ thôi cũng thấy oai rồi, đúng không!”

Phong Tiêu Tiêu co giật khóe mắt.

“Con không có khát vọng lớn như vậy.” Phong Tế lùi lại phía sau, người muốn xưng bá võ lâm tựa hồ không có ai có kết cuộc tốt, hắn tuy rằng tuổi nhỏ, nhưng cũng không đến mức ngu.

“Nơi đó có rất nhiều nữ nhân xinh đẹp. Tương lai con muốn lấy mấy người cũng không có vấn đề gì, cốc chủ là có quyền hạn cao nhất.”

Phong Tiêu Tiêu đến gần con, dùng giọng nói chỉ có hai người nghe được nói với con trai: “Tế Nhi, chờ sau khi con có đệ đệ muội muội, chúng sẽ hỗ trợ con.”

Gương mặt Phong Tế lập tức sáng bừng lên. Hắn sao lại quên, khi cha cưới Mê di, hắn sẽ có rất nhiều đệ muội, sau đó, thân là huynh trưởng, hắn có thể..... Tiền đồ thật là tươi sáng! Hắn dường như đã bị đi Mê gây ảnh hưởng quá sâu.

Kha Bộ Ngạn cảm thán muôn vàn, quả nhiên không phải là người một nhà sẽ không vào chung một cửa! Nồi nào úp vung ấy, nửa điểm đều không sai. Quên đi, chính mình vẫn là nên tìm một địa phương khác vui chơi. Hắn lặng yên không một tiếng động mang theo thị đồng – chính là tiểu nhị của quán, rời khỏi.

Khi Vũ Mê Mê nhớ đến Kha Bộ Ngạn, hắn sớm đã cách xa hàng mấy dặm.

“Hắn đi lâu rồi.” Phong Tiêu Tiêu âm thầm lắc đầu. Bản tính nàng hay gây loạn, lại không có võ công tuyệt thế phòng thân, có thể bình an vô sự sống đến giờ này, nói không có vận số tốt thì không thể tin. May mắn là từ nay, có hắn ở bên bảo hộ nàng.

“Đợi mưa tạnh, chúng ta sẽ đi, tìm cái quán nào ăn cho đã bụng.” Ý kiến của nàng được Tuyết Linh và Phong Tế ủng hộ nhiệt tình.

~.

~Ngồi trong lòng Phong Tiêu Tiêu, Vũ Mê Mê khoái trá giống như chiếm được cả thế gian.

Phong Tế thông minh chuyển qua dựa cửa sổ, giả bộ như đang thưởng thức cảnh mưa bên ngoài.

Tuyết Linh tuy rằng rất không tự nguyện, nhưng quán nhỏ này chỉ có một khung cửa sổ, đành phải ngồi xuống cùng Phong Tế so mắt với nhau. Chủ nhân không thể kiên nhẫn một chút được ư?

“Huynh bảo Phương Tiểu Kiều có đuổi theo mình không?” Vũ Mê Mê đùa nghịch với ngọc bội mà Phong Tiêu Tiêu đeo ở thắt lưng, bằng quơ hỏi.

“Không đâu. Cô ấy giờ này chỉ lo lắng cho Lý Bộ Thanh.”

“Cũng không biết sư huynh ra sao rồi.” Thở dài thườn thượt, vốn chỉ có một nửa cơ hội thành công.

“Hình như không xấu lắm.”

“Thật à?!” Nàng vui mừng ngẩng đầu.

Hắn bình thần nói: “Bởi vì trông Phương Tiểu Kiều đã nhẹ nhõm hơn nhiều.”

Vũ Mê Mê vỗ ngực, thở phào một hơi dài. “Nói thật, muội cứ sợ mình không chữa khỏi cho sư huynh.”

Hắn ôm chặt người trong lòng. Hắn biết, nàng là vì hắn, nếu không, nàng đã chẳng phải mạo hiểm. Tâm tư của nàng đặt hết vào hắn. Yêu thương một nữ tử có cá tính mạnh như vậy, hắn không hề hối hận.

Cẩn mật do dự một lúc lâu, Vũ Mê Mê vẫn quyết định hỏi ra lời. “Ôn Uyển Như kia thật sự không có quan hệ gì với huynh?” Có thể bị sư huynh cho là tình địch, cũng phải có một điểm đặc biệt nào đó.

“Muội không tin huynh sao?” Hắn cười thầm trong lòng. Thì ra là nàng vẫn để ý.

Vũ Mê Mê cảm thấy không thoải mái, quay mặt đi, nói lí nhí: “Muội chỉ sợ mình nghi oan người tốt thôi.” Không có chuyện gì là tốt nhất, đỡ phải lo lắng, bóng ma trong lòng cũng theo đó tan thành mây khói.

“Có khi nào là sư huynh của muội hiểu lầm không?” Phong Tiêu Tiêu nói đầy hoài nghi. Theo hắn biết, chương môn của phái Kỳ Sơn là một người không có thất tình lục dục, tâm tĩnh như gương, rất khắc khổ.

Trầm ngâm một hồi, Vũ Mê Mê cười đầy gian trá, “Có một cách để thử.”

“Cách nào?” Phỏng chừng cũng không phải là cách tốt đẹp gì.

“Muội sẽ loan tin ra ngoài, bảo rằng có người tên gọi Kha Bộ Ngạn chỉ đích danh Ôn chương môn yêu thầm huynh, Phong đại trang chủ.”

Phong Tiêu Tiêu choáng.

Tuyệt Linh nhìn mưa không ngừng rả rích, trong lòng thầm than thở. Kha thiếu gia, thiếu gia sắp phải chịu khổ rồi. Tuy không cần phải lấy chủ nhân phiền toái về nhà, nhưng xem chừng cũng không thoải mái hơn bao nhiêu – nếu Ôn chương môn kia thật sự không phải là tình địch.

1. Nguyên văn: (lý đại đào cương). Một trong Tam thập lục kế trong binh pháp Tôn Tử. Có nghĩa là: chịu tổn thất nhỏ để đổi lấy thành công lớn, tương đương với câu “Bỏ Xe giữ Tượng”. Xem thêm sự tích ở đây.

10. Chương 10

Mồng Chín tháng Bảy, võ lâm đại hội cử hành ở Thiên hạ Đệ Nhất trang. Trước đó, các lộ anh hùng hào kiệt từ khắp nơi lục tục kéo về, các quán trọ xung quanh Đệ Nhất trang đều đã kín chỗ.

Phong Tiêu Tiêu có rất nhiều việc cần phải đích thân xử lý, nhưng cho dù có bận bịu đến đâu, hắn vẫn rất quan tâm đến hành tung của Vũ Mê Mê.

“Người nói sao, không nhìn thấy người?” Về mặt băng hàn lạnh lùng chất vấn, không khí ảm áp xung quanh giảm đi cực độ, người phía dưới ngay cả muốn ho cũng không dám ho thành tiếng.

“Đúng vậy ạ! Thính Đào Uyển không có một ai ở đó.”

“Thế còn Lạc Phượng Hiên?” Thanh âm của Phong Tiêu Tiêu bất chợt cất cao.

“Thiếu gia cũng không nhìn thấy ạ.” Người hầu hoảng sợ đáp lời. Chỉ cần không có mặt Vũ cô nương, trang chủ lúc nào cũng tỏ ra ý lạnh kinh người. Ông trời ơi, van cầu ông phù hộ cho trang chủ nhanh chóng lấy Vũ cô nương đi! Tất nhiên, điều quan trọng nhất bây giờ là kiếm được người rồi hãy nói.

“Cũng không có?” Hắc không khỏi chau mày. Nếu là Tế Nhi lúc trước cùng nàng ở một chỗ, hành sự sẽ không đến mức quá kỳ quặc, nhưng Tế Nhi hiện tại lại bị nàng gây ảnh hưởng quá sâu, chỉ sợ sự việc cũng không có chút lạc quan nào.

Ôn chương môn phái Kỳ Sơn đã đến chưa?” Đột nhiên nhớ lại một chuyện. Nếu hắc đoán không sai, hẳn là vì việc này.

Tổng quản đứng một bên tỏ ra vô cùng kinh ngạc. “Ôn chương môn vừa mới đến, tiểu nhân đang định bẩm báo việc này.”

Quả nhiên như thế, hi vọng sẽ không xảy ra chuyện gì, võ công của Ôn Uyển Như không hề kém hắc! Mê nhi thật sự rất biết gây họa. Cân nhắc kỹ càng, cuối cùng hắc cũng lựa chọn dẹp công việc qua một bên, nếu không, lòng hắc không thể nào yên được.

~.

~Đệ Nhất trang bố trí một khu vực để chiêu đãi các vị khách quan, các chương môn của các đại môn phái đều được an bài ở nơi này.

Vũ Mê Mê dẫn theo Tuyết Linh cùng Phong Tế leo lên đầu tường. Vì không muốn người bên dưới nhìn thấy, bọn họ còn đặc biệt chọn một góc hẻo lánh để ẩn nấp. Từ xa nhìn lại, căn bản không phát hiện ra trên bờ tường có ba cái đầu đang thập thò.

“Di Mê, chúng ta đến đây để làm gì?” Phong Tế không nhịn được hoài nghi, bọn họ đã rình cả nửa ngày trời, cũng không nhìn thấy gì. Chẳng lẽ chỉ là để đếm số lượng đầu người qua lại? Nếu đúng vậy thì quả thật là một vấn đề, người tham dự võ lâm đại hội hoàn toàn không ít, chỉ bằng trực tiếp tìm cha hỏi danh sách sẽ nhanh hơn.

Vũ Mê Mê đảo mắt liên hồi, úp mở nói: “Tất nhiên là có chuyện.”

Tuyết Linh ở một bên lẩm bẩm. “Chủ nhân, muốn tìm Ôn chương môn thì cứ nói rõ ra đi.” Nàng làm nha đầu mười mấy năm cũng không phải chỉ để làm kiếng, tâm tư của chủ nhân sao nàng lại không đoán được cơ chứ.

“Vẫn chưa nhìn thấy Kha sư huynh!” Giọng tràn đầy tiếc nuối.

“Tìm Kha thiếu gia làm gì?” Tuyết Linh thắc mắc.

Vũ Mê Mê liếc nàng một cái. “Không có Kha Bộ Ngạn, làm sao bọn họ có thể đánh nhau, vậy thì chúng ta còn xem nào nhiệt gì nữa? Ngu ngốc!”

Phong Tế giật mình, trần ai nửa ngày, hóa ra là để xem kịch.

“Nhưng Kha thiếu hiệp sẽ đến ư?” Hắc hoài nghi. Nếu Kha thiếu hiệp muốn tham gia võ lâm đại hội, ngày đó gặp mặt tại quán trọ sẽ không bỏ đi không nói tiếng nào như vậy.

Vũ Mê Mê cực lực gạt đầu. “Đương nhiên là có. Huynh ấy chắc chắn sẽ đến xem ta xử Ôn Uyển Như như thế nào.” Nếu như nàng đoán chính xác. Hừ, hắc dám bịa đặt ra một tình địch cho nàng, nàng nhất định sẽ để hắc nhìn thật no mắt.

Tuyết Linh bất đắc dĩ lắc đầu. Chủ nhân không ngờ vẫn nhớ rõ như vậy. Kha thiếu gia tốt nhất là đừng tới, bởi vì mặc kệ thật hay giả, kết cục chờ đón hắc không hề tốt đẹp tí nào.

Dưới đất truyền đến những tiếng râm ran, một người trông giống thần tiên đứng trong nhóm các mỹ nữ, khiến mọi người nhìn theo không chớp mắt. Nàng, chính là chương môn phái Kỳ Sơn, Ôn Uyển Như.

Trên bờ tường, ba cái đầu không ngừng di chuyển theo cử động của nàng, thuận tiện xem xét có nhân vật nào khả nghi xuất hiện bên cạnh nàng hay không.

Phong Tiêu Tiêu nhìn thấy cảnh tượng buồn cười như thế này. Ba đầu người rình trên bờ tường kia không phải chính là nguyên nhân khiến hấn nhức đầu sao?

“Mọi người núp ở đó không mệt ư?”

“Ai bảo không mệt, có mà mệt chết đi được.” Vũ Mê Mê theo quán tính trả lời, đột nhiên cảm thấy có gì đó không đúng, quay đầu nhìn lại liền thấy được một gương mặt không nên xuất hiện ở nơi đây. Về mặt có chút bối rối, nhưng lập tức mỉm cười thật tươi.

Phong Tế le lưỡi. Nguy rồi, bị cha bắt tại trận! Không phải mỗi lần võ lâm đại hội, cha đều bận đến không kịp trở tay sao? Sao có thể rảnh rỗi đứng ở đây như vậy?

“Xuống đi.” Có chút bất đắc dĩ nhìn nụ cười nịnh nọt của Vũ Mê Mê, hấn mở rộng đôi bàn tay chờ nàng nhảy xuống.

Vũ Mê Mê bĩu môi nhảy khỏi tường, Phong Tiêu Tiêu vừa vặn tiếp lấy.

Phong Tế có chút cảm thấy hâm mộ. Từ nhỏ tới lớn, hấn cũng chưa bao giờ được cha ôm vào lòng như vậy, dì Mê đúng là có cách.

“Đã trông thấy Ôn chương môn chưa?”

“Thấy rồi.” Nàng qua loa trả lời.

“Thất vọng?” Nhìn thì có vẻ vậy, nhưng thất vọng gì chứ? Thất vọng vì không có tình địch cho nàng gây sự sao?

Nàng mím chặt môi, nhìn ngó phía trong sân viện, “Kha sư huynh không có tới, không có trò hay để xem.”

Phong Tiêu Tiêu nhất thời bưng tỉnh. Ra vậy, nàng là tới xem người ta đánh nhau.

“Nói không chừng mai sẽ đến, hoặc đúng ngày mùng Chín tháng Bảy thì sao.” Hấn an ủi nàng, trong lòng lại âm thầm cảm thấy may mắn. Không nhìn thấy càng tốt, ít nhất trước mắt cũng không có phiền toái.

“Huynh không phải rất bận à?” Vũ Mê Mê cuối cùng cũng nhớ lại chính mình là chọn đúng thời điểm hấn bận nhất để chạy đến nơi này. Vậy thì sao hấn lại ở đây tiếp nàng hạ đất được?

Phong Tế cũng vô cùng khó hiểu nhìn phụ thân, hi vọng có thể nghe được đáp án. Bọn họ rõ ràng đã tính kỹ đầu vào đó cả rồi!

Ho khục khặc vài tiếng không được tự nhiên, Phong Tiêu Tiêu nói: “Huynh đến đây nhìn xem phòng khách chuẩn bị như thế nào rồi, đã được hay chưa.”

Phong Tế càng thêm kinh ngạc. “Không phải là ngày hôm qua cha đã hỏi Từ tổng quản sao?”

Bắt gặp ánh mắt lạnh lùng của cha, hấn lập tức ngậm miệng. Cha tức giận là sao chứ? Hấn không có nói sai mà, rõ ràng..... À, thì ra là thế! Nhịn không được liền cúi đầu cười trộm, cha của hấn căn bản là lo lắng cho dì Mê.

Nhưng chủ tớ Vũ Mê Mê lại không biết nể tình, không để ý mặt mũi hấn mà cất tiếng cười ha hả, thành công thu hút ánh mắt của mọi người trong sân.

Phong Tiêu Tiêu, trang chủ Thiên hạ Đệ Nhất trang, trên giang hồ nổi danh là mặt lạnh vô tình, lúc này đây trên mặt, nếu bọn họ không nhìn lầm, đó là nét mặt đầy khổ sở. Chuyện gì có thể khiến cho tảng núi băng thấy tiền mặt không đổi sắc trở nên lúng túng đến thế? Mọi người đưa mắt dò xét khắp nơi, cuối cùng dừng lại trên người Vũ Mê Mê đang cười ngất ngưỡng kia. Không phải chỉ vì nàng đang cười, mà chính là việc nàng ngã vào lòng Phong Tiêu Tiêu.

Nàng cười đến run rẩy cả người, còn không ngừng vỗ vai Phong Tiêu Tiêu, hoàn toàn không phát giác những ánh mắt kinh hãi quanh mình.

Tuyết Linh đảo mắt lia lịa, nghĩ ra cách biến mất thần không biết quỷ không hay. Chủ nhân rất kỳ cục, trước mặt nhiều người như vậy còn không biết kiềm chế, đến khi cóc chủ hỏi tội, nàng phải nói là mình

không có mặt ở đây mới được, ừ, quyết định thế đi! “Linh Nhi, muội muốn đi đâu?” Ánh mắt tinh tường lập tức phát hiện ra hành động khả nghi của nàng.

Tuyết Linh nhất thời chân tay luống cuống, lắp bắp nói: “À, chủ nhân..... Muội..... chỉ muốn lại nhìn cái cây bên kia.” Nàng chỉ đại vào một gốc cây mọc ven đường.

Không ngờ khi Vũ Mê Mê quay sang nhìn, cặp mắt bỗng nhiên sáng ngời, “Kha sư huynh, huynh cuối cùng cũng đã đến!” Giọng nói này tuyệt đối tuyệt đối là muôn phần hưng phấn, hơn nữa còn lộ rõ không có ý tốt.

Chỉ thấy một thư sinh tuấn mỹ gương mặt khiếp đảm đang đứng dưới tàng cây, cơ hồ muốn đem toàn bộ cơ thể nhập vào thân cây.

Phong Tiêu Tiêu than thầm trong dạ. Kha Bộ Ngạn quả nhiên là chui đầu vào lưới, thật không biết có nên thông cảm với hắn hay không.

Kha Bộ Ngạn ai oán trừng mắt nhìn Tuyết Linh. Khi không khi không lại chỉ ra nơi hắn núp làm gì? Hắn có muốn trốn cũng không còn kịp.

Tuyết Linh so với hắn càng ai oán hơn. Nàng cũng là chỉ lung tung thôi, ai ngờ được Kha thiếu gia lại thiếu may mắn đến thế?

“Ôn gia tử tử.....” Trò hay bắt đầu! Vũ Mê Mê điệu đà bước tới, không ít người không tự chủ được bước lùi về sau, không có nguyên do, chỉ là trực giác mách bảo phải cách xa nàng một chút.

Ôn Uyển Như lạnh lùng nhìn sang.

Ý cười trên mặt Vũ Mê Mê không giảm, trái lại còn tăng lên, trực tiếp đi qua nắm lấy tay nàng. Ôn Uyển Như hoàn toàn có thể tránh đi, nhưng nàng không phản ứng, chỉ chờ xem nữ nhân khiến cho trang chủ Thiên hạ Độ Nhất trang lúng túng, rốt cuộc là muốn làm gì.

Thấy vậy, Kha Bộ Ngạn nhất thời kích động la to. “Vũ Mê Mê, muội dám nói vậy, ta thành quỷ cũng không tha uội!” Trời ạ, hắn vì sao lại nằm gọn trong tay của người chỉ sợ thiên hạ không loạn này?

Ôn Uyển Như kinh ngạc nhìn lại, không rõ việc này cùng hắn có quan hệ gì?

Húng hắng mấy tiếng, Vũ Mê Mê bình tĩnh nhìn sư huynh đang đang nhảy chơi chơi một bên kia, nói chậm rãi: “Huynh yên tâm, muội sẽ không nói vậy. Muội chỉ muốn tìm hiểu sự thật, cho nên cũng không cần quan tâm huynh có biến thành quỷ đến chọc phá muội hay không.”

Gương mặt của Kha Bộ Ngạn nhăn nhó như mới vừa ăn phải mấy cân mướp đắng.

“Ôn tử tử, tôi biết nữ nhân coi trọng nhất là danh tiết. Nhưng mà sư huynh của tôi lại buông lời bịa đặt, nói rằng tử tử yêu Phong Tiêu Tiêu nhưng không được đáp lại, cho nên muốn làm hại tôi.....”

Lời còn chưa dứt, một đạo ánh mắt băng lãnh đã như mũi tên sắc nhọn bắn về phía Kha Bộ Ngạn. Trên gương mặt không biểu tình có chút đăm chiêu, khiến cho không khí xung quanh nháy mắt giảm hơn chục độ.

“Tên?” Thanh âm lạnh thấu xương bật ra từ đôi môi đỏ mọng của Ôn Uyển Như.

Kha Bộ Ngạn giật thót người, sư muội rốt cuộc nói thầm với nàng điều gì? Đáng tiếc, đứng xa quá không nghe được.

“Mê Nhi, không được lỗ mãng.” Phong Tiêu Tiêu kéo nàng lại gần, hắn đã nhìn thấy Kha Bộ Ngạn toàn thân đổ mồ hôi lạnh. Rõ ràng am hiểu thuật dịch dung, lại đem bộ mặt thật đến tham gia võ lâm đại hội, không phải là tự mình nạp mạng cho Mê Nhi làm khó dễ sao? Trong lòng thầm than, người trong Mê Mê cốc, có lẽ không có người nào được bình thường.

Như nhìn thấu tâm tư của hắn, Vũ Mê Mê nói nhỏ: “Sư huynh của muội thích làm đẹp, vào những lúc như vậy đều không sử dụng dịch dung.”

Hắn khê nhếch môi. Nàng cùng các sư huynh của mình đích thực có chút đặc biệt hơn so với người thường.

“Kha thiếu hiệp.” Thanh âm lạnh lẽo của Ôn Uyển Như truyền vào tai giống như chuông tang vang lên từng tiếng khiến cho Kha Bộ Ngạn vô cùng hoảng sợ. “Nếu không chê, mời đến tậ phái ở một thời gian.” Tay vung lên, lập tức có mấy người môn phái Kỳ Sơn tiến lên chặn đường.

Vũ Mê Mê đắc ý cười phá lên.

Kha Bộ Ngạn oán hận trừng mắt, nàng đáp lại bằng một nụ cười tươi roi rói.

Phong Tiêu Tiêu cảm thấy buồn cười. Nếu đây là cách đối đãi giữa sư huynh muội bọn họ với nhau, thật đúng là khiến người có chút sợ hãi. Làm sao lại thích hãm hại lẫn nhau như vậy cơ chứ!

“Cảm tạ chư vị đồng đạo đã đến tham gia võ lâm đại hội, tại hạ có chuyện muốn mời chư vị làm chứng.”

“Hả?” Vũ Mê Mê nghi hoặc ngẩng đầu nhìn hắn. Hắn có chuyện gì sao nàng lại không biết?

“Trang chủ có việc xin cứ nói!” Mọi người trầm lời như một.

Phong Tiêu Tiêu đề cao âm lượng, giọng nói rõ ràng lan truyền bốn phương. “Tại hạ ngày Chín tháng Bảy này thành thân, mời chư vị cùng đến uống chén rượu mừng.”

“Được.”

“Chúc mừng trang chủ.”

Thanh âm chúc mừng không ngừng vang lên trong không trung, mà Vũ Mê Mê lúc này đây đang kinh ngạc nhìn Phong Tiêu Tiêu. Hắn sao lại không cùng đương sự là nàng thương lượng qua một chút nhỉ!

“Tiểu sư muội, không có sự đồng ý của sư phụ, muội không thể tự định chung thân.” Kha Bộ Ngạn ở một bên rống to.

Phong Tiêu Tiêu nghe thấy vậy bèn phóng ánh mắt lạnh như băng về phía hắn.

Nàng ngược lại giống như không có việc gì, cười hì hì nói: “Sư huynh, huynh không nghe rõ sao? Là thành thân, chứ không phải tự định chung thân.”

“Muội muốn tiền trăm hậu tấu?”

“Là ý gì?” Phong Tiêu Tiêu nhú mày.

“Tự định chung thân cũng không được phép. Còn muốn tiền trăm hậu tấu, tiểu sư muội, muội thật sự cho rằng sư phụ ăn chay niệm phật sao?”

Vũ Mê Mê đảo mắt qua lại, nụ cười trên môi càng thêm phần sáng lạn. “Huynh đã nghe câu ‘quan ở xa, vua không quản được’ bao giờ chưa? Sư phụ hiện tại xa cách chân trời, có thể quản được ư?”

Kha Bộ Ngạn há hốc mồm, hắn cũng biết tiểu sư muội có lá gan không nhỏ, nhưng mà thần nhiên không nghĩ tới sống chết thế này, thì..... Sư phụ có thể dễ dàng bị qua mặt thế sao?

Phong Tiêu Tiêu trầm ngâm. “Mê Nhi, có muốn phái người đến báo với tiền bối một tiếng không?”

“Không cần.”

“Đương nhiên cần.”

Một nhẹ nhàng, một mạnh mẽ. Hai phản ứng, hoàn toàn tương phản nhau.

“Sư phụ!” Kha Bộ Ngạn thốt lên.

“Không phải chứ!?” Vũ Mê Mê lắc đầu tròn mắt.

Một hoảng sợ, một không thể tin.

“Dám lén ở sau lưng ta thành thân. Thế nào, lâu rồi không bị ta phạt, cho nên nhớ phải không?” Thanh âm sang sảng vang vọng bốn phía.

Quần hùng vô lâm có mặt ở đây tất cả đều hoảng hốt, người nào trong bọn họ không phải là hào kiệt hùng bá một phương. Có người tiến đến gần nhưng không biết, cũng không xác định được vị trí rõ ràng của người đó, chỉ nghĩ thôi cũng làm cho người ta kinh hồn bạt vía.

Phong Tiêu Tiêu đứng trước Vũ Mê Mê, khí vận đan điền, cùng phát ra thanh âm vang vọng khắp nơi. “Tiền bối, nếu đã đến, sao lại không hiện thân?”

“Gặp người sao? Dụ dỗ đồ nhi yêu quý của ta, ta giết người còn chưa kịp.” Tiếng hừ lạnh biểu đạt trọn vẹn sự bất mãn trong lòng.

“Vãn bối là thật lòng thích Mê Nhi, chẳng lẽ tiền bối không tin?”

“Tin cái khí khô gì? Tin tưởng gì một kẻ chưa được sự đồng ý của trưởng bối đã định ngày kết hôn?”

Phong Tiêu Tiêu vẫn điềm tĩnh. “Là vãn bối không phải, vãn bối hiện tại trước mặt tiền bối cầu thân.”

“Ta không đồng ý.” Bốn chữ như đinh đóng cột lạnh lùng truyền đến.

Phong Tiêu Tiêu biến sắc mặt, hẳn biết đối phương sẽ làm khó dễ, nhưng mà không nghĩ lại quyết liệt như vậy.

Vũ Mê Mê trừng mắt về phía cây cổ thụ ở phía đông nam: “Hai mươi năm qua bỏ mặc, không thêm quan tâm. Thế mà lúc tôi muốn lập gia đình, lại xuất hiện ngăn cản ư?”

“Ai bảo ta không quan tâm con?” Thanh âm có chút bức bối.

“Phải không?” Vũ Mê Mê cười lạnh, “Nếu thật sự quan tâm tôi, vì sao không chịu thừa nhận chuyện kia?”

“Chuyện gì mà ta không dám thừa nhận?” Thanh âm càng nói càng nhẹ, hơn nữa rõ ràng có chút lẩn tránh.

“Muốn tôi đứng ở đây nói ra? Ông lẽ nào không biết ở trong cốc, tôi ở với ai nhiều nhất sao?”

Trên gương mặt nàng thoáng vẻ đau thương. Đừng nói Phong Tiêu Tiêu chưa từng thấy qua, mà ngay cả Kha Bộ Ngạn cùng Tuyết Linh cũng chưa từng nhìn thấy.

“Hắn dám lén ta nói với con?!” Giọng nói rống giận rõ ràng từ phía đông nam truyền đến.

Phong Tiêu Tiêu nghiêng đầu nhìn người bên cạnh, thầm ngạc nhiên về việc nàng có thể xác định chuẩn xác vị trí của người? Võ công của nàng hiển nhiên là không cao lắm, nếu ở trên giang hồ điểm danh tính, mặc dù không phải võ công mèo quào, nhưng so sánh với mọi người ở đây hẳn còn kém xa.

Gương mặt nhỏ nhắn thanh tú nhưng không kém phần quật cường, khẩu khí của Vũ Mê Mê có chút đông cứng. “Sao lại không nói được chứ hả? Thật sự rất mất mặt ư?”

Kha Bộ Ngạn theo bản năng lùi về phía sau. Bộ não của tiểu sư muội nhất định có vấn đề, dám chống đối sư phụ như vậy, muội ấy chính là người đầu tiên. Chỉ có điều, hẳn không khỏi tò mò giữa sư phụ cùng tiểu sư muội rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Bộ dạng của sư phụ rõ ràng là đang chột dạ, hẳn không có nhìn lầm đâu.

“Tóm lại ta không cho phép con lấy tên mặt lạnh này!” Khẩu khí cổ chấp một lần nữa trở về.

“Tôi nhất định lấy.” Vũ Mê Mê không tỏ ra yếu thế, đôi mắt hạnh mở to, tiếp tục đấu tranh.

“Con dám?” Tiếng gầm vang lên.

“Cứ thử xem tôi có dám hay không!” Ngữ điệu khiêu khích, trên gương mặt rành rành viết bốn chữ “Cho ông tức chết”.

“Con.....”

“Tôi chính là đệ tử hiểu ông nhất á.” Vũ Mê Mê cười đáp lại.

Phong Tiêu Tiêu âm thầm thở dài. Quả nhiên là sư phụ nào tất sẽ có đồ đệ như thế ấy. Trong cuộc chiến này, hẳn ngược lại giống như kẻ ngoài cuộc, người lấy vợ chính là hắn mà.

~.

~Đây rốt cuộc là chuyện gì? Phong Tiêu Tiêu thở thườn thượt, kể từ khi bắt đầu gặp gỡ Vũ Mê Mê, số lần hần than thở càng ngày càng nhiều, càng ngày càng dài.

Dưới ánh trăng chiếu rọi, một cô nương xinh đẹp ôm một cái gối, vẻ mặt tươi cười đứng trước cửa phòng nam nhân.....

“Mê Nhi, muội muốn làm gì?” Giọng nói rất chi là bắt đắ dĩ.

Nàng chớp mắt, giọng nói từ tốn cất lên. “Muội muốn cùng huynh ngủ, không được à?”

“Khụ.....” Phong Tiêu Tiêu đứng hình, sợ hãi nhìn người đứng trước mặt. “Cùng huynh ngủ?” Rốt cuộc nàng có biết là mình đang nói gì không?

Mây liễu nhẹ cong, nàng không vui lên tiếng: “Làm sao, muội không thể ngủ cùng huynh được à? Huynh không phải là muốn lấy muội ư?”

“Nhưng mà chúng ta còn chưa có thành thân.” Hần cảm thấy trên đầu mình có đàn quạ đen bay qua.

“Thật sự không uội ngủ cùng huynh?”

“Không được.” Phong Tiêu Tiêu có chút nhứt đầu.

Vũ Mê Mê ôm chặt cái gối, cầm giường lên, xoay người bước đi. “Nếu sư phụ bắt muội đem đi, huynh cũng không cần phải hối hận.”

“Đứng lại.” Hần vội vã phi thân lên trước cản đường nàng. “Muội vừa nói gì?”

“Muội nói gì cơ?” Nàng biết rõ còn cố hỏi.

Phong Tiêu Tiêu cắn răng. “Sư phụ muội muốn đưa muội đi đúng không? Cho nên muội mới chạy tới đây ngủ với huynh?”

Vũ Mê Mê bĩu môi, quay mặt qua một bên, nói giọng nhàn nhạt: “Nếu như muội có thể đánh thắng được sư phụ, muội khẳng định sẽ không bao giờ chạy tới đây tìm huynh. Nhưng, cũng không sao, cùng lắm muội theo sư phụ trở về, rồi tìm một vị sư huynh nào đó thành thân, dù sao cũng phải lập gia đình, đều giống nhau thôi.....” Nói xong, nàng bước qua người hần, tiếp tục đi về phía trước.

Nghe nàng nói như vậy, nếu còn để cho nàng rời đi, Phong Tiêu Tiêu hần chính là một kẻ ngốc. Hần đưa tay nắm chặt tay nàng, gọng gàng cầm lấy gối bông. “Theo huynh vào phòng.”

“Nam nữ thụ thụ bất thân, muội thấy nên quên đi.” Nàng đứng yên một chỗ, lời nói ra cũng rất ý tứ.

Trên mặt Phong Tiêu Tiêu nổi đầy gân xanh. Nàng chính là cố ý, bản thân sao lại quên mất cái tật hay trêu chọc người khác của nàng cơ chứ? Nhưng, không hỏi trước nguyên nhân cũng là hần không đúng, huống hồ cho dù không phải chính mình không đúng, thì trước mặt nàng, hần chỉ có nước nhận sai mà thôi. “Dù sao hai ngày nữa chúng ta cũng thành thân, không sao.”

Vũ Mê Mê cười nhẹ ra tiếng, “Thật sự không sao?”

“Không sao.” Hần thật sự thật sự rất muốn rống lên, nhưng mà, hần cũng thật sự thật sự không dám rống, nếu không ngày hôn lễ rất có khả năng sẽ trở thành một hôn lễ không có cô dâu. Ai chứ nàng tuyệt đối sẽ làm như vậy, hần dùng chính tính mạng mình để đảm bảo điều đó.

Nàng tựa hồ là người do trời cao phái xuống để khảo sát tính nhẫn nại của hần, lúc nào cũng ở bên khiêu khích hần, nhưng mà vì sao hần lại đem lòng yêu người con gái luôn làm hần đau đầu này.....

“Không sao thì đừng trưng ra cái vẻ mặt đó, muội đâu có thiếu tiền huynh đâu.” Vũ Mê Mê chăm chú quan sát nét mặt của hần.

Phong Tiêu Tiêu không nhìn nàng, đưa tay mở cửa phòng, sau đó xoay người đi đến trước giường, cầm gối của mình lên. “Muội ngủ giường đi. Huynh nằm đất.”

Vũ Mê Mê ngồi ở mép giường, biểu tình hưng phấn ráng kiềm nén cơn cười. “Nếu sau khi thành thân, huynh vẫn có thể bảo trì phong độ như lúc này, muội sẽ rất cao hứng.”

Gương mặt người nào đó nhất thời tối sầm lại. Nàng có ý gì? Chẳng lẽ bọn họ sau khi thành thân phải làm một đôi vợ chồng hữu danh vô thực à?

“Khuya rồi, nghỉ sớm đi!” Nàng tươi cười nói, không chút để ý đến sắc mặt khó coi của ai đó, buông màn xuống ngủ.

Nhìn ngọn nến lập lòe trên bàn, Phong Tiêu Tiêu âm thầm lắc đầu. Nàng đó, cứ thích trêu chọc người khác như vậy!

Hai người không nói lời nào, nhắm mắt lại ngủ.....

Có người! Đó là một loại trực giác, Phong Tiêu Tiêu từ trong cơn mơ bừng tỉnh, nhanh chóng ngồi dậy.

Bên cạnh cửa sổ bất chợt xuất hiện dáng người, quay mặt ngấm trăng, giống như đang đợi ai đó.

“Tiền bối.....”

Một tiếng thở dài nhẹ thoát ra, người này chậm rãi xoay người lại. Đó là một người đàn ông trung niên vẻ mặt đẹp trai, quanh thân tỏa ra khí chất nho nhã, không có một chút khí tức giang hồ, nhưng đường đường lại là một vị cao thủ võ công xuất thế.

“Nó nghĩ chỉ cần làm vậy thì ta không thể mang nó đi.” Trên mặt Vũ Mục Phong hiện lên ý cười, nhìn vào trong phòng với một ánh mắt tràn ngập yêu chiều.

“Tiền bối nhất định phải mang Mê Nhi đi sao?” Phong Tiêu Tiêu cũng gắt gao đưa mắt dán chặt nơi cửa phòng ngủ.

Vũ Mục Phong cười. “Mặc dù nó phải lập gia đình, nhưng mà cũng phải từ nhà gả đi mới đúng. Tiểu tử, có dám đến cốc ta một chuyến không?”

Phong Tiêu Tiêu gật đầu. “Văn bối nhất định sẽ đến.”

“Nếu người không đến, chỉ sợ nó sẽ không buông tha cho người. Đứa nhỏ này y hệt tính tình của mẹ nó.” Lắc đầu cảm khái, cho dù dung mạo không giống, nhưng mà tính tình thì “mười phần vẹn mười” không sai à.

“Tiền bối, ngài.....” Hần chần chờ.

“Người muốn hỏi gì thì hỏi đi.” Vũ Mục Phong tựa hồ nhìn thấu tâm tư hần.

“Ngài biết cha mẹ của Mê Nhi là ai?”

“Ta đương nhiên biết.”

“Nhưng Mê Nhi lại bảo rằng bản thân là cô nhi không cha không mẹ, được ngài nhặt về.”

Vũ Mục Phong nhất thời lâm vào trầm mặc, thật lâu cũng không lên tiếng. “Có lẽ bản thân nó cũng mong chính mình là một cô nhi không cha không mẹ.”

Phong Tiêu Tiêu không mở miệng, đó nhất định là một câu chuyện cũ đầy thương tâm, ít nhất đôi mắt của ông đã nói lên như vậy.

“Mê Nhi, còn không mau ra. Chẳng lẽ con thật sự muốn ta vào trong khiên con ra?”

Phong Tiêu Tiêu ngạc nhiên quay đầu.

Màn che nhấc lên, Vũ Mê Mê xiêm y chỉnh tề bước xuống giường, vẻ mặt không cam lòng, “Vì sao nhất định phải mang con trở về? Khó khăn lắm con mới quyết định lấy chồng, nhưng sự phụ sao ngược lại không sót sáng là sao?”

“Con muốn ta bị người trong cốc vây đánh à?” Giọng nói có chút bất đắc dĩ.

Nàng trừng mắt: “Là con thành thân, bọn họ có gì dị nghị chứ?”

“Nhưng mà bọn họ hiếm khi có được dịp vui như thế mà.” Ông ôm trán nhăn nhó.

là vậy! Phong Tiêu Tiêu tự bản thân cảm thấy rất buồn cười.

Nàng hậm hực nói: “Quá đáng! Có phải lâu rồi bọn họ không có chuyện gì làm không?”

“Đúng thật đã lâu quá rồi. Bọn trẻ trong cốc cứ sợ chúng ta gây náo loạn, cho nên không thềm tổ chức hôn sự trong cốc, mọi người vất vả lắm mới chụp được con....”

“Vất vả lắm mới chụp được con?!” Mặt của Vũ Mê Mê hơi tái đi, “Cái này đâu phải là quá đáng, mà là thiên lý khó dung. Sớm đã biết chuyện này nhất định không thể để ọi người biết. Nói đi, là ai báo cho sư phụ?”

“Con thông minh như vậy, chắc chắn đoán ra mà.” Vũ Mục Phong chậm rãi buông từng chữ, một chút che giấu cũng không có, lời nói ngược lại vô cùng rõ ràng.

“Bọn họ một người cũng đừng mơ chạy thoát!” Nàng nghiêng răng nghiêng lợi nói. Có thù không báo không phải là quân tử, không khiến bọn họ cả đời bất an, nàng tuyệt đối sẽ không dừng tay.

“Bây giờ theo ta đi, được chưa?” Ông đưa tay về phía nàng.

Vũ Mê Mê không tình nguyện một chút nào. “Con không muốn bị người đùa giỡn, sư phụ!”

“Mê Nhi, con đã biết cả rồi, tại sao không chịu....”

“Người không chịu thừa nhận, con cần gì phải lên tiếng chứ?” Khẩu khí cổ chấp vang lên.

Vũ Mục Phong thở dài một tiếng, “Con một chút cũng không giống ta, căn bản chính là bản sao của mẫu thân con.”

Nghe vậy, Phong Tiêu Tiêu bất chợt tỉnh ngộ. Bọn họ chính là cha con của nhau, khó trách Mê Nhi đứng trước ông không hề sợ hãi.

Vũ Mê Mê chu chu cái miệng. “Giống mẹ có gì không tốt chứ. Mẹ là người con gái dịu dàng, thùy mị, nét na.”

Phong Tiêu Tiêu hoài nghi nhìn lại. Dịu dàng nét na? Nàng thật sự giống mẹ của nàng sao?

“Chỉ có điểm ấy là con không giống.” Giọng nói của Vũ Mục Phong mang theo chút ý cười.

Phong Tiêu Tiêu rất chi là đồng cảm, cười cười hiểu ý.

“Phong đại ca, muội cùng sư phụ đi trước.” Nàng lưu luyến nhìn hấn, nhưng rồi vẫn đưa tay cho phụ thân.

“Huynh nhất định sẽ tìm muội, chờ kiệu hoa của huynh.”

“Vâng.”

“Người trẻ tuổi, sau này gặp lại.”

“Tiền bối đi thông thả.”

Khi ánh trăng khuất dạng phía tây bầu trời, Phong Tiêu Tiêu mới trở về phòng.

~.

~Một tháng sau, người giang hồ rỉ tai nhau một chuyện vui.

Nghe nói, trang chủ Thiên hạ Đệ Nhất trang Phong Tiêu Tiêu cưới một cô nương lai lịch thần làm vợ kế, ngày bái đường thành thân còn có nhiều cặp thần tiên quyến lữ, nam thì anh tuấn, nữ kiều diễm vô cùng. Hơn nữa, bọn họ còn náo loạn hỉ đường đến mợ chủ nhân của Đệ Nhất trang Phong Tiêu Tiêu ở chính hôn lễ của mình phải ra tay cưỡng chế mọi người rời khỏi.

Nghĩ cũng biết, tràng náo nhiệt kia vui đến mức nào.

11. Chương 11

Đây là một nơi giống như thế ngoại đào nguyên, nhưng lại vô cùng hỗn loạn. Cảm thấy mâu thuẫn à? Một chút cũng không. Thế ngoại đào nguyên là chỉ phong cảnh, còn tác nhân gây ra hỗn loạn từng bừng bên trong lại chính là những con người sống ở đó.

Người nơi này chỉ cần tùy tiện bước ra bên ngoài, đều khiến cho giang hồ chấn động, không một phút yên bình. Nhưng mà ngày hôm nay bọn họ lại vô duyên vô cớ vì một đĩa rau xào mà gây nên huyền ảo.

Đầu đuôi câu chuyện là như thế này.

Nghe nói, nhân vật nổi bật nhất Mê Mê cốc, Vũ Mê Mê cô nương, vừa bước sang tuổi hai mươi ba cuối cùng cũng chịu lên xe hoa. Muốn hỏi tại sao lại dùng từ “cuối cùng” hả? Đó là bởi vì cư dân trong cốc chờ mong ngày này không biết đã bao nhiêu lâu rồi, bắt đầu từ năm Vũ Mê Mê tròn mười bốn tuổi, tính ra cũng được tám năm rồi! Thật là quá lâu đi....

Bọn họ trăm gian ngàn khổ muốn tìm phu quân cho nàng, nàng cứ nhiên lại vì bọn họ mà trình diễn một màn mất tích. Nhưng cũng may, cuối cùng nàng cũng dẫn về nhà một vị tài đức vẹn toàn, văn võ song toàn, đẹp trai vô địch và giới thiệu đây là trượng phu của mình.

Đương nhiên, nếu muốn xưng đẹp trai, trước tiên phải được mấy tên bạch diện thư sinh, hào hoa tuấn lãng trong cốc đồng ý, nhưng mà bởi vì năng lực của bọn họ không đủ để so sánh với Vũ Mê Mê, cho nên kháng nghị không có hiệu quả. “Đẹp trai vô địch”, bốn chữ này, tự nhiên được gắn trên người của chàng trai mặt lạnh Phong Tiêu Tiêu, thỏa mãn tâm nguyện bấy lâu của bọn họ – chuẩn bị cho hôn lễ.

Vì buổi hôn lễ này, mọi người đều vận dụng hết các chiêu thức vốn liếng của mình.

Nhớ năm đó, bọn họ đều là những nhân vật cực kỳ có danh tiếng trong giang hồ, không bao giờ tùy tiện nấu nướng hay hầu hạ người khác, nhưng mà hiện tại, bọn họ ngay cả bưng mâm, dọn đĩa hay làm đầu bếp đều phải trở hết mười thành công lực để giành lấy. Thật là vui không gì bằng!

Như ông đường đường từng là hoàng đế con trời, thế mà bảo đưa cho cái muối bọn họ cũng nhất định không đưa, thế nên tất cả đều kéo nhau đến cửa cốc độ sức. Tuy nói đã rời xa ngôi vị lâu thật lâu rồi nhưng có khi thật đúng là cũng vô cùng hoài niệm uy phong năm đó! Vì sao? Bởi vì người nơi này đều có mầm mống phản nghịch, chưa từng có ai tỏ ra tôn trọng vị “tiên hoàng bệ hạ” này cả.

Dựa vào cái khí khô gì mà phải đưa?! Nhớ ngày đó, hắc cũng là đỉnh đỉnh đại danh võ lâm minh chủ, nhưng mà hôm nay ngay cả rửa rau hắc cũng không thể chạm tới. Nếu không phải hắc có thân thủ cao cường, chỉ sợ cái mâm này cũng không nằm trong tay hắc.

Thật là không biết nể mặt mà. Tốt xấu gì năm đó nàng cũng là mỹ nhân đệ nhất giang hồ, mà hiện tại ngay cả việc trang điểm bôi tóc cho cô dâu cũng để cho bọn tần phi già úa kia tranh phần?

Các người than phiền gì chứ? Bản thân là cốc chủ Mê Mê cốc, ta mới là tức ghen chết đây. Ta vừa là sư phụ vừa là phụ thân của tân nương, thế mà tại hôn lễ của con gái mình, ngay cả một ngụm canh, ta còn chưa húp được....

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nuong-tu-thich-tac-quai>